

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 36
1 de desembre de 2011

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessions núm. 20, segona i darrera reunió, i núm. 21

SUMARI

Sessió núm. 20.2

Interpel·lació

al Govern sobre el suport a la internacionalització de l'empresa catalana (tram. 300-00096/09) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre la política d'atenció a les persones amb discapacitat (tram. 300-00098/09) p. 7

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 302-00079/09) p. 12

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures previstes perquè
l'Administració sigui eficient i viable (tram. 302-00080/09) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00081/09) p. 28

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les caixes d'estalvis (tram. 302-00082/09) p. 34

Declaració

institucional amb motiu del vuitantè aniversari del reconeixement del sufragi femení
(tram. 401-00024/09) p. 42

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari
(tram. 302-00083/09) p. 42

Paraules

de comiat com a diputada de Laia Ortiz Castellví p. 44

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema
sanitari (tram. 302-00083/09) (continuació) p. 45

Paraules

de comiat com a diputat de Juan Bertomeu i Bertomeu p. 49

→

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00083/09) (continuació) p. 49

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació (tram. 302-00084/09) p. 49

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions del Govern de l'Estat en infraestructures (tram. 302-00085/09) p. 56

Sessió núm. 21

Procediment

per a elegir dos senadors (tram. 280-00002/09) p. 68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 20.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre el suport a la internacionalització de l'empresa catalana (tram. 300-00096/09)

Amb el dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre el suport a la internacionalització de l'empresa catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, avui presentem aquesta interpel·lació perquè volem debatre, volem parlar, volem contrastar parers entorn del que són les polítiques públiques d'internacionalització, d'innovació del teixit empresarial català, i, per què no?, també parlar del que és la política industrial.

De fet, la meua intervenció, aquesta primera intervenció, la dividiré en dos blocs: el primer, parlar o comentar d'una manera molt sintètica d'allà on veníem, i evidentment hauré de fer una referència a la passada legislatura, no per posar el retrovisor, però sí per saber què és el que s'estava fent i explicar exactament en quines línies s'estava treballant, i posteriorment passarem a parlar ja d'aquesta legislatura i en certa manera on podem contrastar les nostres opinions.

Estarà d'acord amb mi, senyor conseller, que una política industrial moderna ha de tenir en compte, i cada vegada més, la interrelació i integració entre producció de manufactures tradicionals i els sectors que hi donen suport. I tot això, aquesta interrelació, s'ha d'aconseguir no només amb la internacionalització, sinó que també amb la innovació.

Aquesta, doncs, va ser la definició de política industrial moderna que va guiar la feina, la que va guiar el treball en la passada legislatura per al Govern anterior. I, en definitiva, això es va poder plasmar per exemple en una llei de política industrial que dissenyava nous mecanismes de suport i sobretot de planificació, planificació estratègica; també en la constitució d'un con-

sell de política industrial, un òrgan de participació on es trobaven no només les administracions, sinó també la patronal o els sindicats, i que afavoria aquesta interrelació a la qual m'estava referint abans quan definia el que és, el que ha de ser una política industrial moderna.

També, un tercer element en el qual es va aplicar aquesta política industrial moderna va ser la creació de l'agència ACCIÓ, que en certa manera venia a integrar els antics Copca i Cidem en un únic organisme on es trobaven per un costat la innovació i per l'altra la internacionalització. Fins aquell moment havien anat per separat, en dues agències separades, i d'aquesta manera quedaven integrats, també obeint a aquesta idea que li deia al principi de definició del que s'entén com a política industrial moderna.

Però no només es parlava d'innovació i d'internacionalització, sinó que també aquest nou organisme, ACCIÓ, encetava línies de treball que fins aquell moment havien estat poc aprofundides. I m'estic referint, per exemple, a nous instruments de gestió de recursos humans, a l'atracció i retenció del talent en noves inversions, al capital tecnològic o a la creació i consolidació de xarxes del coneixement.

I com a quart element, ho repeteixo, després de la llei de política, després del consell de política industrial, després de la creació d'ACCIÓ, com a quart element més destacat d'aquesta política industrial, hi ha el que és el Pla de política industrial, que és on es sintetitzava tot aquest aspecte. I em refereixo que no només va ser un pla fet pel Govern, aplicat pel Govern, pensat pel Govern, sinó que va ser consensuat amb els agents, tant empresarials com sindicals, fins a tal punt que el mateix Pla industrial no era una imposició, no era un full de ruta pensat només per al Govern i que l'havien d'executar els agents, sinó que els agents se'ls feien seu, perquè l'havien elaborat des de l'inici, des del principi.

És, doncs, tot plegat on podem afirmar que hi havia un model, hi havia una estratègia de polítiques públiques de suport a la petita i mitjana empresa en tot aquest enorme món que coneixem per «la internacionalització» i «la innovació»; un model, senyor conseller, que funcionava, un model que funcionava. I no només ho dic jo; ho diu el mateix Comitè de les Regions d'Europa, l'any 2010, quan reconeixia Catalunya com a regió econòmica europea amb el millor projecte estratègic per desenvolupar polítiques de suport al que són les «micro», les petites i les mitjanes empreses. Ho reconeixia el mateix Comitè de les Regions d'Europa.

No li estic defensant que fos un model infal·lible, un model absolutament perfecte, però era un model i a més a més era un model reconegut pels mateixos agents socials i econòmics, i també –i també– per entitats de l'àmbit europeu, comparant-nos amb altres regions d'Europa.

Però, com li he dit al principi de la meua intervenció, hi ha un primer bloc –he sintetitzat d'on venim–, i ara em centraré en on som ara –on som ara–, una nova legislatura, pràcticament farà..., encara no, però farà un any que vostè és el responsable del Departament

d'Ocupació i Empresa, nou govern, nou conseller, nou equip, nova direcció general d'indústria, i efectivament, canvi d'actitud, canvi de mentalitat, però en el sentit oposat de cap a on creiem que haurien d'anar les coses.

Senyor conseller, el canvi d'actitud i canvi de mentalitat, per exemple, ha significat que vostès, des del Govern de la Generalitat, hagin deixat de parlar l'idioma de les petites i mitjanes empreses; han passat a parlar l'idioma de les multinacionals. Entenem que han perdut sensibilitat per la petita i mitjana empresa. I això és un problema important quan el teixit empresarial català precisament està format per aquestes petites i mitjanes empreses.

Vostè deia, molt al principi, en la seva primera compareixença en aquest Parlament, en concret, en la comissió, deia: «La meua principal tasca en aquests moments és donar confiança.» Però després de pràcticament un any veiem que aquesta confiança s'ha limitat bàsicament a donar cops a l'espatlla i poca cosa més –i poca cosa més.

Sí que li he de reconèixer una cosa. En la internacionalització i en l'atracció de multinacionals cap al nostre país, en aquesta política, sí que hi creuen. Però el problema no és que hi creguin, en aquesta política; el problema és que hi creuen d'una manera aïllada, sense interrelacionar-la amb el que és la innovació, que ataca directament el problema de la competitivitat de la nostra economia. I, per exemple, no hi creuen, no aposten fermament pels centres tecnològics.

Li poso un exemple. Hi havia un projecte, els NEIC, els nuclis estratègics d'innovació cooperativa. Era un d'aquests projectes que contenia el mateix pla de política industrial, on una gran empresa, al costat d'un centre de recerca i de diverses petites i mitjanes empreses que hi donaven suport, eh? –aquella definició inicial que li he dit de «política industrial moderna»–, doncs, unien esforços per tirar endavant un projecte; un projecte que a més a més afavoria el dimensionament d'aquestes petites i mitjanes empreses, aquest famós dimensionament. Tenim molta petita i mitjana empresa, però massa de petita, i ha de créixer, ha de créixer en dimensió. Doncs, bloquejat –doncs, bloquejat. La convocatòria 2011 ni ha sortit; la convocatòria no ha sortit.

No creuen en els clústers –no creuen en els clústers. I no va ser un invent del passat Govern ni de l'anterior; ve pràcticament de l'època del conseller Subirà apostar pels clústers. No hi creuen, en els clústers industrials. Abandonen projectes com els de reorientació de negocis per crear noves oportunitats en sectors en crisi. Posem un exemple d'una empresa de la Catalunya central que era fabricant de cargols, que aprofitant el coneixement del capital humà va reorientar la seva activitat econòmica i en aquests moments és un fabricant d'utilitatge d'ortodòncia. Això eren projectes que es contenien..., d'innovació, de talent, d'aprofitar el capital humà i el coneixement d'aquest capital humà. I ha deslligat –ha deslligat– la innovació del que és la internacionalització, i atacant només la internacionalització de manera aïllada no anem enlloc, anem a una

política industrial antiga, vella, del passat, no a una política industrial moderna.

Senyor conseller, estem en temps molt difícils; menys diners que mai per fer polítiques públiques, evidentment mentre no acabi l'espoli fiscal que pateix el nostre país. Però li he de dir una cosa: amb menys diners i a això hi afegim una manca de projecte estratègic, estem davant d'un desastre, un desastre que aquests empresaris que vostè els vol donar...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Sergi de los Ríos i Martínez

...confiança –vaig acabant, senyora presidenta–..., aquests empresaris que vostè els vol donar confiança comencen a estar molt preocupats. I molts empresaris estan començant a dir que aquest país no té política industrial.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Francesc Xavier Mena i López)

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats..., il·lustre senyor Sergi de los Ríos, amb la interpellació li raonaré que la totalitat de les qüestions que ha dit no es corresponen amb el que és la política de la conselleria d'Empresa i Ocupació, i molt particularment pel que fa referència a la internacionalització i a la innovació.

Partim, efectivament, que volem una Catalunya oberta al món, més enllà de la conjuntura econòmica. I, relacionat amb la conjuntura econòmica, tots sabem que, a banda dels deures que hem de fer com a condició necessària –reduir el dèficit públic per absorbir menys recursos, que han d'estar destinats a les empreses, empreses obertes al món–, hem de consolidar el sector financer, perquè aquest sector financer torni a fer fluir el crèdit cap a les empreses, empreses obertes al món, i fonamentalment perquè l'efecte tractor que ens traurà d'aquesta situació d'atzucac o d'estancament de l'activitat econòmica, ja ho sabem, està sent i seguirà sent les exportacions de les empreses, no només de béns, sinó de forma creixent també de serveis.

I això amb un repte addicional, perquè, com tots sabem molt bé, no tenim ara els estris de la devaluació, i sortir de l'euro, a banda del fet que seria un error històric, encarriria encara més el nostre endeutament amb l'exterior, perquè la nostra prima de risc es dispararia, ja que ens prestarien uns diners en relació amb una altra moneda que rebria per la via de la devaluació una pèrdua de valor en termes de tipus de canvi relatiu, i tampoc podem fer una sortida amb polítiques econòmiques expansives que requereixen endeutament.

I, amb mercats majoristes financers tancats a l'endeutament i la impossibilitat de l'endeutament a llarg termini del Govern de la Generalitat, no ens queda una altra que millorar la productivitat i competitivitat de les nostres empreses, és a dir, aprofundir en el tema d'internacionalització.

Coincideixo que avui dia el concepte d'indústria tradicional queda curt, és a dir que avui dia tots els serveis a la indústria, per exemple, logístics, o tot el que fa referència a matèria d'eficiència energètica connectada amb la indústria forma part d'aquest concepte que en podríem dir «nova indústria».

I és per això que la conselleria d'Empresa i Ocupació de bell antuvi va definir un pla de política industrial, que anem concretant –ahir feia referència a ell– i que es diu Pla de política industrial, full de ruta per a la millora de la competitivitat empresarial 2011-2014, i que d'alguna manera assenyalava el camí, o drecera, per altra banda, per assolir aquest aprofundiment en la internacionalització encara més de les nostres empreses, hi insisteixo, de béns i de serveis.

Feia esment d'alguns canvis organitzatius, i, ràpidament, li torno a comentar –perquè ja ho fet des d'aquest faristol en alguna ocasió– que la conselleria d'Empresa i Ocupació és fruit de la fusió d'anteriors conselleries i també de la reorganització d'algunes àrees internes.

Per exemple, a la conselleria anterior hi havia en paral·lel una secretaria d'Indústria i per altra banda la direcció del conseller executiu d'ACCIO. D'alguna manera, vam identificar que hi havia duplictat d'actuacions; tots dos depenien del conseller. No només per una qüestió d'aprimament, sinó també d'eficiència, el que vam decidir és que això, d'alguna manera, s'ajuntés i per tant hi hagués –ja no hi ha secretaria sectorial– un director general d'Indústria del qual depèn ACCIO.

A més a més, hi havia una multiplicitat de consells: hi havia el Consell de Política Industrial que es creava, el Consell Rector d'ACCIO... Bé, hem decidit fusionar-los, i amb les lleis òmnibus proposem un nou nom, que és el Consell Català de l'Empresa, i que d'alguna manera canalitza la participació dels diferents agents –socials, universitat, empreses, etcètera– i que d'alguna manera ajuda a prendre decisions també al Consell d'Administració d'ACCIO, on particularment són presents també les empreses. Per tant, té tot el sentit racionalitzar aquesta situació.

Per altra banda, em diu que deixem de banda les pimes. Home, no és així. I justament hi vam anar a presentar, a la Unió Europea, la nostra política de pimes, que és pràcticament..., jo no diria «tota la política industrial», perquè és que les empreses multinacionals catalanes, que tampoc són tantes, diguem-ne, són objecte, òbviament, de la política pública, però normalment s'espatzen pel seu compte. Molts, molts, molts –dotzenes de programes que li podria especificar, i, si vol, després, a la rèplica, podem entrar en el detall– dels programes que hem endegat aquest any, doncs, van adreçats lògicament a les petites i mitjanes empreses. Fins i tot moltes vegades ja no cal explicitar «per a les petites i mitjanes empreses», perquè ja s'entén

que línies d'inici a l'exportació, d'aval o finançament –que, és cert, han substituït en gran manera les línies de subvencions–, home, van adreçades a les petites i mitjanes empreses. I això és el que vam fer –aquí té el document–: pime de Catalunya, la clau per superar la crisi. En fi, més explícit que això..., que l'objecte del 99,9 per cent, per no dir el cent per cent, de les actuacions van adreçades a les petites i mitjanes empreses.

Ahir mateix, en relació amb una pregunta que se'm feia, vaig esmentar molt ràpidament el desplegament de plans de política industrial concrets, i que ara li recordaré també molt ràpidament. Després de fer –ho recordava ahir– la corresponent anàlisi de debilitats, amenaces, fortaleses i oportunitats, deia: «Home, amb llums curts» –li recordava–, «sí que és veritat que tenim algunes polítiques d'intervenció molt directes, amb empreses que estan subjectes a processos o a procediments concursals, i que, si no hi haguéssim intervingut, avui no estarien aquí, no hi estarien, ni existirien, perquè haurien estat liquidades en benefici dels creditors de..., a saber d'on.» Polítiques d'estímul; la de moto és un cas clar.

Però més enllà d'aquestes polítiques de curt termini, amb llums llargs, a mitjà i llarg termini, des d'avui mateix tenim tot un desplegament de plans estructurals. Per exemple, a través dels centres de promoció de negocis, ara hem tingut un fòrum d'internacionalització, que es va celebrar al World Trade Center de Barcelona, on hi havia milers d'empreses; per cert, totes petites i mitjanes, perquè, ho torno a dir, a una gran empresa no cal que se li digui com ha d'iniciar-se en l'exportació. El que sí que és veritat és que la política del departament ha incorporat aquestes empreses com a empreses que fan de flautista d'Hamelin a les petites i mitjanes empreses. Li podria posar el cas, per exemple, de la introducció d'empreses catalanes a països de l'Est de la mà d'una empresa energètica catalana que és present allà. O un pla, per exemple, que ara començarem a impulsar d'un gran empresa de distribució alimentària catalana present a l'Àfrica –ha duplicat el seu volum, amb la seva presència a l'Àfrica–, que estem començant a dissenyar un pla perquè acompanyi petites i mitjanes empreses a aquests mercats emergents africans. Per tant, a partir dels centres de promoció de negocis, programes d'internacionalització.

Programes, diu vostè, d'atracció d'inversió estrangera. En efecte, des d'Invest in Catalonia, estem atraient un gran nombre d'empreses, i li podria posar una quantitat d'exemples d'empreses nord-americanes, japoneses, alemanyes, del sector de l'automoció, agroalimentari, químic... Fixi's que, amb els tres primers trimestres d'enguany, ja vam superar les xifres d'atracció d'inversió estrangera directa de l'any passat, amb un increment del 75 per cent dels llocs de treball.

Però també tenim, lògicament, programes instrumentals d'ajuda a això. Les empreses que s'internacionalitzen ens diuen: «No volem tant ajudes, com simplificacions administratives, finestreta única empresarial, línies de finançament.» Com he dit, hem fet un acord entre ACCIO i l'ICF en la línia de finançar petites i mitjanes empreses. Òbviament que, d'aquestes línies, cap ni una va adreçada a la gran empresa. I plans trac-

tors, perquè, quan parlem de la indústria, com dèiem abans, no hem de parlar de la indústria manufacturera tradicional; per exemple, hem endegat un pla tractor lligat al Mobil World Capital. O tot el tema de la mobilitat elèctrica.

Pel que fa referència a innovació. És cert que hem fet un gran esforç en recerca: un 1 per cent de la producció mundial científica és catalana, però fallem prou en la transferència cap a les empreses. I aquí hem desplegat un munt –un munt– de programes que permetin fer aquesta transferència, no només tecnològica –no només tecnològica–, sinó d'innovació, també de disseny i d'innovacions organitzatives, cap a les empreses.

Dintre d'aquests programes, hi ha el programa Nuclis, com un dels programes més important. Ara, vostè sap que el programa Nuclis de Cooperació és un programa de maduració, de mitjà i llarg termini, i, per tant, a vegades hi han convocatòries anuals, a vegades biennals. Obviament que està en marxa la convocatòria per a l'any vinent, amb la corresponent partida pressupostària. Vostès tindran el pressupost aquí suposo que dintre d'uns dies i podran constatar que el programa Nuclis està absolutament viu.

Senyora presidenta...

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, jo no he vingut aquí a fer una interpellació en el sentit que les multinacionals són les dolentes i la petita i mitjana empresa és la bona; és a dir, aquí no hi ha ni bons ni dolents. Però sí que és cert que li he vingut a fer una interpellació parlant que aquestes petites i mitjanes empreses són precisament les que més necessiten aquestes polítiques públiques industrials, polítiques públiques d'internacionalització, polítiques públiques d'innovació. Vostè ho ha dit, una multinacional catalana, o d'on sigui, per tirar endavant projectes d'innovació, per tirar endavant projectes d'internacionalització, amb els seus propis recursos econòmics moltes vegades en tenen suficient i de sobra per poder aplicar aquestes polítiques.

Però el que li deia era també que notàvem a faltar una continuïtat en el treball, una continuïtat; no tot el que ve del passat és dolent. Jo abans en feia un esment, parlàvem d'una política de clústers, que s'havia treballat molt intensament en una política de clústers, que l'origen d'aquestes polítiques de clústers en el nostre país venia de l'època on el conseller Subirà era conseller del ram, i precisament molt ben iniciades i posteriorment desenvolupades.

Però, senyor conseller, teníem un pla de política industrial, teníem un pla. I ara vostè en fa un de nou. Perfecte. No està consensuat. Els agents, els agents econòmics –parlo de les patronals i dels sindicats del

nostre país–, és que ni el coneixen, aquest Pla industrial a què vostè feia referència, 2011-2014.

Vaja, un mèrit sí que li he de reconèixer a la seva Direcció General d'Indústria: que ha unit patronals i sindicats en aquestos moments, quan parlem de polítiques industrials! Imagini's! Els ha unit! Els ha unit, perquè precisament el que volen és participar, treballar, des de l'origen, fer-se'l seu. Perquè precisament després, en l'aplicació d'aquest pla, no només l'aplica, no només l'executa el que és el Govern de la Generalitat; l'executa el Govern de la Generalitat, l'executen els treballadors, les treballadores, i els empresaris, tots, tots els agents que hi intervenen. I, precisament, no entenem un pla fet, que ens l'ha ensenyat..., si no ho recordo malament ahir a la interpellació deia «presentat el dia 3 novembre», si no ho recordo malament, a inicis de..., per tant, encara no fa un mes, però els principals agents que l'han de dur a terme no en saben res, d'aquest pla.

I aquí és on li deia que no hi ha una direcció clara, no hi ha una estratègia clara. I, ho repeteixo, en aquestos moments de menys recursos econòmics, de molts menys recursos econòmics, si sumem pocs recursos amb manca de línia de treball, sumant les dues coses, ens aboquem al que li deia, a un desastre –a un desastre. I, li ho repeteixo, en aquestos moments molts empresaris estan dient això, senyor conseller, els ha d'escoltar, perquè els empresaris estan fent un crit d'alerta: «Escolteu, aquí està passant alguna cosa en el nostre país! Hi ha un pla que s'ha dissenyat des del Govern, que nosaltres hi volem participar, que no hi participem, que veiem que s'aturen projectes on es trobaven la innovació amb la internacionalització...», dins del que ha de ser una política industrial moderna, com deia al principi, on hi ha una interrelació, no tractat aïlladament, i això no ho estan trobant, i era una línia correcta de funcionament; a més a més, una línia d'aquelles que, quan comences a aplicar aquestes polítiques ara, els resultats els trobes al cap de molts anys. I el que en aquestos moments és preocupant és que s'hagi tallat pel mig, perquè de molta de la feina, potser, feta en els darrers tres, quatre anys, no en tornarem a trobar el fruit dintre de cinc o sis anys, que és quan hauria de sortir. I aquest, doncs, és el missatge.

Senyor conseller –se m'acaba el temps–, reestructuri el que hagi de reestructurar en la seva Direcció General d'Indústria. Ens estem jugant el futur, ens estem jugant..., allò que deia dels llums llargs, ens estem jugant començar a trobar fruits d'aquesta inversió, d'aquesta despesa que s'ha fet en matèria de centres tecnològics, de centres de recerca, en matèria d'innovació, de retenir talent, que surt al cap dels anys...

La presidenta

Senyor diputat...

Sergi de los Ríos i Martínez

...ens trobarem en un túnel que no tindrà sortida.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats, il·lustre senyor Sergi de los Ríos... Senyor Sergi de los Ríos, potser haurem de creuar el llistat de contactes de les nostres agendes, perquè a vostè li diuen una cosa diferent de la meua, si és que coincideix.

Per què? Perquè, en efecte, quan vam arribar a la conselleria el primer que ens van dir és que, amb els contactes amb els empresaris que tenim contínuament –contínuament i diàriament, diàriament, no?; és la nostra tasca diària, d'una manera personal i institucional–, amb associacions, entitats, etcètera –és molt rica aquesta xarxa al nostre país, en tots els àmbits–, ens deien justament que hi havia una llei d'indústria descriptiva, intervencionista, inútil, i la demanda era que la deroguéssim. Així de clar –així de clar. I el que pensem fer, el primer que pensàvem fer era veure si la podríem reformar. Però les demandes que la deroguessin eren tan fortes, des de totes les veus, que al final vam optar..., que realment calia fer alguna cosa de nou.

Sí que hi ha una continuïtat, òbviament que hi han molts punts de continuïtat en tot el que fa referència als programes d'internacionalització i d'innovació, adaptada a la realitat del moment, això sí que és cert, adaptada a la realitat del moment, però els principis bàsics que volem una Catalunya..., i per tant unes empreses, fonamentalment les pimes, més internacionalitzades i cada vegada més pimes que, regularment, no només exportin, sinó que de forma agrupada vagin endinsant-se en el nostre mercat natural, que és Europa, i en els mercats emergents, com està succeint; les exportacions aquest any estan incrementant a la taxa del 16 per cent, i això sense haver-hi hagut una devaluació nominal del tipus de canvi pel mig.

Ara, pensi també una cosa, hem d'atendre els resultats, i com deia l'Einstein: «Si vols resultats diferents, no facis sempre el mateix.» Els resultats d'aquests darrers anys en termes industrials, doncs, no són els millors; no era fàcil, perquè l'entorn no ajudava, però a vegades s'han de fer canvis.

Vostè m'ha esmentat una sèrie de qüestions que penso que porta a una confusió. Ahir mateix, arran de la pregunta que em feia la diputada del Grup Socialista, la senyora Montserrat Capdevila, ja li vaig comentar que aquest document no és el Pla de política industrial. El Pla de política industrial s'està fent des de bon començament, l'hem presentat a molts llocs –jo mateix l'he anat presentant. El que passa és que l'estem posant..., diguem-ne, no en paper cuixé, però sí d'una manera formal, s'està redactant en aquests moments, igual que estem redactant el Pla estratègic de l'energia i del canvi climàtic 2012-2020; igual que estem redactant el Pla estratègic de turisme horitzó 2015, que el portarem; igual que estem redactant el Pla de telecomunicacions, que, per cert, el dia 15, amb la Comissió

d'Empresa i Ocupació el presentarem aquí, juntament amb el director general de Telecomunicacions.

Del dia 3 de novembre era aquest document al qual feia esment ahir: iniciatives de reforçament de la competitivitat política de clústers –3 de novembre, presentació al conseller Mena, sol·licitat, òbviament. Això és veritat, adaptat al moment present. Home, és així..., per què el clúster tèxtil-moda evoluciona?, per què el clúster Catalonia Gourmet evoluciona?, per què el clúster...?, etcètera, el de la moto evoluciona, i aleshores hem d'anar-lo adaptant.

Una altra cosa són els recursos de què disposem, això també és veritat, i aquí podríem discutir, eh?, si hauríem de tirar més cap aquí o cap allà, però que la política de clústers és aquí. Clar que això és un paper, però, en definitiva, és una mostra de voluntat –és una mostra de voluntat.

Hem presentat el Pla de política industrial a molts llocs, concretament, al que és ara el fòrum fonamental, que és el Consell Rector d'ACC1Ó. Escolti, trenta-vuit persones de diferents àmbits –de diferents àmbits. Jo, d'una manera recurrent, ho he anat plantejant al Govern i, concretament, la setmana entrant, divendres a la tarda, el presentarem formalment al molt honorable president. I, per tant, d'una manera o altra, amb el que és l'embolcall, doncs, el portarem aquí, igual que portarem el Pla estratègic d'energia, el Pla estratègic de turisme, el Pla estratègic de telecomunicacions.

Per tant, sí que penso que respon al que estan, avui, demanant les empreses, que és un pla de política industrial adreçat a aquests grans eixos que li deia abans. Primer, el mapa de riscos. Això sí, salvar a curt termini, i així ho estem fent; però un pla d'internacionalització, d'innovació, d'atraure inversió estrangera, de foment de l'emprenedoria. En definitiva, allò que penso, hi coincidim, que ha de ser la Catalunya desitjada del futur.

Senyora presidenta...

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política d'atenció a les persones amb discapacitat.

Interpellació

al Govern sobre la política d'atenció a les persones amb discapacitat
(tram. 300-00098/09)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Bautista Milián Querol

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, honorable conseller, li reconec que no té una feina fàcil: anteriors governs han deixat un forat econòmic més gran que aquest Parlament, han deixat una herència enverinada en forma de deute que haurem de pagar no no-

més nosaltres, sinó també els nostres fills i els nostres néts.

Però és en aquests moments de crisi econòmica i social quan s'ha de mostrar el bon govern, i governar bé vol dir prioritzar bé. Governar bé és saber fer més amb menys, és posar imaginació i aprofitar la imaginació i la creativitat que neixen de la societat i que buròcrates i polítics molt sovint no tenim. I avui governar bé és també retornar a la societat i a les persones el protagonisme que la política els ha tret.

Com es tradueix aquesta manera d'entendre la política en polítiques envers les persones amb discapacitats? Fonamentalment és ajudar als que volen ajudar i no posar pedres, des de la política o des de l'Administració, al camí de la societat del benestar. I la prioritat número 1, ara mateix, per a recuperar aquesta societat del benestar ha de ser la creació de llocs de treball. Crear les condicions que facilitin crear llocs de treball ha de ser no ja la prioritat, sinó l'obsessió de qualsevol govern, i, sobretot, quan parlem de persones més vulnerables a la crisi econòmica com són les persones amb algun tipus de discapacitat.

En èpoques de crisi, senyor conseller, s'ha de mirar molt pels recursos, però també hem de fer, des de la política i l'Administració pública, un esforç doble o triple per a aquells que estan en condicions de major feblesa. Hem de lluitar per treure el país de la crisi, però també hem de lluitar per no deixar ningú enrere. I les persones amb discapacitat tenen més possibilitats que altres de quedar enrere si el Govern es queda de braços creuats.

No és un tema menor, ni és un tema que afecti a pocs catalans, són més de 460.000 les persones amb discapacitat a Catalunya, gairebé la meitat són majors de seixanta-cinc anys, però també hi ha milers de joves que pateixen per portar endavant els seus projectes de vida per culpa d'una discapacitat i de la manca d'oportunitats laborals. Quan gairebé un de cada dos joves catalans que vol trobar llar no troba feina, imaginin, vostès, les dificultats dels joves amb algun tipus de discapacitat. És aquest, doncs, un tema fonamental.

Senyor conseller, una persona amb discapacitat el primer que vol és guanyar-se un sou amb una feina productiva per no ser un subjecte passiu de la política assistencial, sinó convertir-se en un actiu de la societat i de l'economia.

No hi ha cap eina d'inserció social com la d'una feina i si l'Administració es coordina amb la societat civil per a crear més llocs de treball per a persones amb discapacitat, li ben asseguro que el favor no s'estarà fent només a aquestes persones, sinó també a tota la societat.

I, fonamentalment, és en el sentit de garantir una feina a persones amb discapacitats físiques, psíquiques o sensorials la tasca que fa anys porten a terme els centres especials de treball. Aquestes empreses, de caràcter públic o privat, són uns magnífics mitjans d'integració de persones amb discapacitat en el món del treball ordinari. Són empreses on més del 70 per cent de la seva plantilla està formada per treballadors o tre-

balladores amb discapacitat, amb un grau de discapacitat igual o superior al 33 per cent. Aquestes empreses poden arribar a ser productives com la que més, però, a sobre, tenen una funció social, la de ser un pont per a les persones amb discapacitat cap a la inserció al món laboral ordinari.

Des de l'aprovació de la Lismi, Catalunya ha estat capdavantera en la creació d'aquest tipus de centres des dels anys vuitanta. També som una de les comunitats autònomes que més ha progressat en la integració laboral de les persones amb discapacitat. No obstant això, honorable conseller, la manca de seguiment i actualització del model dels centres especials de treball està creant una pèrdua d'efectivitat. El model està cada vegada més inadaptat davant els canvis socials i econòmics que s'han produït en els últims anys.

El mateix sector reconeix que pateix una crisi des de fa molt de temps, no des d'ara; una crisi de model a la qual se suma una crisi econòmica que afecta tot el teixit empresarial català. La manca de recursos d'administracions que contractaven o que contracten els serveis o compren els productes d'aquests centres, com són les administracions locals, són un clar exemple de les dificultats afegides que tenen aquests centres especials. I l'actual sistema d'ajuts tampoc hi ajuda, ja que la seva homogeneïtat és ineficaç davant una realitat complexa: tracta tothom gairebé per igual i això és injust. S'haurien de contemplar, doncs, les diferències entre el mateix col·lectiu de persones amb discapacitat, ja que depenent de quina sigui la discapacitat, el seu grau o les seves condicions social, l'adaptació al lloc de treball i el seu rendiment canvia substancialment.

No només és una qüestió de diners; moltes vegades el que ens demanen les empreses on treballen persones amb discapacitat no són més recursos, que també, sinó més eficiència i més cura per part de l'Administració. Demanen un sistema d'ajuts més eficient i més adequat a la complexitat de la realitat, perquè al tractar tothom per igual es produeix un efecte pervers. Per exemple, els centres especials de treball que contracten persones amb especials dificultats –amb especials dificultats– pateixen una competència terrible d'aquells nous agents que només contracten persones amb discapacitats lleus o, fins i tot, discapacitats que els permetrien treballar perfectament en una empresa ordinària. Uns i altres cobren pràcticament la mateixa subvenció, però, evidentment, els segons tenen menys despeses i poden oferir uns preus molt més competitius.

Però és que, a més d'aquesta competència, diguem-ne, deslleial, centres especials de treball tampoc tenen ara assegurada les subvencions. I jo li demano, senyor conseller, que fins que no hi hagi un canvi de model –fins que no hi hagi un canvi de model– els centres especials de treball rebin els ajuts que els pertoquen. La Generalitat de Catalunya ha d'apostar, doncs, per dotar un pressupost extraordinari en benefici de la discriminació positiva de les persones amb discapacitats.

Els CET, els centres especials de treball, han donat uns bons resultats –han donat uns bons resultats– en la integració laboral per a les persones amb especials dificultats. Segur que estem d'acord amb aquest punt,

però no els podem deixar caure en l'obsolescència. Hem de canviar per a millorar, no per a seguir igual o pitjor, però si no els ajudem de manera urgent, molts CET, especialment aquells que contracten persones amb discapacitats més greus, no arribaran a veure el canvi de model. Hi ha línies vermelles que cap –cap– govern hauria de traspasar, i l'ajut a la inclusió social, l'ajut a la inclusió del col·lectiu de persones amb discapacitats és una d'elles. Hem de garantir, doncs, que aquest col·lectiu pugui tenir el control de les seves pròpies vides. Fem una aposta per la societat, per la societat civil i les entitats d'iniciativa social sense ànim de lucre.

El conseller Cleries, quan era diputat, ja va acusar el tripartit de mirar-se el model dels centres especials de treball amb els braços creuats, deixant-los morir sense fer res. Ara espero que el conseller Cleries empenyi el conseller Mena –jo ho faig des d'aquí– a fer alguna cosa i no deixar morir aquests centres al pur estil tripartit.

Són moltes les coses que es poden fer per ajudar a recuperar aquest model: incrementar les compres de productes o serveis a aquests CET des de l'Administració, donar-los més visibilitat davant la societat i l'empresariat, explicar clarament quin és el model que el Govern vol assolir i, sobretot –sobretot–, assegurar un pressupost extraordinari per als ajuts als centres especials de treball d'iniciativa social, assegurant el complement fins al 75 per cent del salari mínim, que és el pilar del finançament d'aquestes empreses. I també assegurar l'accés universal a les persones amb especials dificultats. Això no ha passat aquest any, quan el Govern ha deixat els centres especials de treball en una situació realment complicada.

Nosaltres entenem la situació complicada de les finances de la Generalitat, però el Govern no pot jugar al possibilisme amb aquests col·lectius amb especials dificultats. No es pot deixar en la incertesa un sector tan afectat per la crisi, tan fràgil i que al cap i a la fi aporta a la societat molt més del que rep.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Molt honorable presidenta, senyores i senyors diputats..., senyor diputat, li agraeixo molt aquesta interpel·lació perquè aquesta és una qüestió, amb tots els ets i uts, prioritària per al departament. I el camí ja ens el van marcar, d'alguna manera, les famílies catalanes. Les famílies catalanes, de bell antuvi, quan tenien algun dels seus membres, el fill, per exemple, doncs, amb alguna discapacitat, en gran part intel·lectual, però també a nivell físic, sensorial o de qualsevol altre tipus, el que volien és que portés una vida normal, i dintre de la vida normal, una vida laboral normal, perquè en efecte la vida laboral, el treball, forma part del que és una vida íntegra.

El Govern de la Generalitat vol anar en aquesta línia. De fet, aquesta política ve de lluny, una persona com el senyor Ramon Trias i Fargas va ser un dels impulsors de la llei que vostè ha anomenat, la Lismi, de l'any 82, que anava en aquesta línia. Les empreses... –les empreses, per dir-ho així, per diferenciar-les després dels que anomenem centres especials de treball–, les empreses ordinàries que tinguessin més de cinquanta treballadors havien de tenir un 2 per cent de la plantilla de persones amb discapacitat. Això va ser així d'origen. I aquesta era la línia, d'altra banda, de la Unió Europea, la integració social, i, per tant, dintre de..., social o laboral de les persones discapacitades.

Paral·lelament, com sap, va sorgir un model d'empresa, perquè, en definitiva, són empresa, els centres especials de treball, amb les característiques que vostè comentava: 70 per cent mínim de la plantilla de persones discapacitades, amb un mínim de discapacitat del 33 per cent. Això que en principi havia de ser una figura, anem a dir-ho així, menor s'ha convertit, ha esdevingut, avui dia, que ocupa moltes més persones discapacitades que no pas les empreses ordinàries via la Lismi. Per què? Perquè les empreses ordinàries poden, diguem-ne, complir alternativament les obligacions de la Lismi, en lloc de contractar el 2 per cent de la seva plantilla, si superen els cinquanta treballadors, doncs, contractant serveis o comprant productes a centres especials de treball.

I, per això, avui dia tenim aquesta radiografia extraordinària de 208 centres especials de treball, pràcticament a totes les comarques catalanes, encara que s'estenen molt particularment pel Barcelonès, el Baix Llobregat i el Vallès Occidental, que en concentra bona part, que ocupen 11.890 persones amb discapacitat. La plantilla l'any passat es va incrementar en 901 persones –61 per cent, homes; 38,9 per cent, dones–, majoritàriament, i això és una característica, a Catalunya, molt important, discapacitats intel·lectuals; a diferència del conjunt de l'Estat, a Catalunya els centres especials de treball es dediquen sobretot a la integració d'allò que sempre és més complicat, els discapacitats intel·lectuals, un 58 per cent, mentre que físics són el 26 per cent, sensorials el 5 i malaltia mental l'11 per cent. Fonamentalment són entitats sense ànim de lucre i són centres especials de treball d'una dimensió petita i que es dediquen, com sap molt bé, a manipulacions industrials, jardineria, neteja, bugaderia, etcètera. En fi, no m'hi entretindré, en això, perquè no és l'important.

L'important és el que ha succeït amb aquest sector, i que a partir de la seva interpel·lació podríem derivar en una moció subsegüent que ens ajudi a re situar els desequilibris que trobem.

Aquests centres especials de treball sabem, vostè ho esmentava, que tenen una subvenció al cost salarial; tenen, a més, una bonificació del cent per cent de la quota empresarial a la seguretat social; a més a més, tenen subvencions als USAP, que s'anomena, les persones que ajuden els discapacitats en aquest procés d'integració, i, a més a més, hi ha unes ajudes a projectes d'inversió a banda d'un conveni laboral sectorial favorable.

Quin problema hem tingut? El problema que hem tingut és que l'any passat... –tots sabem que la normativa i les subvencions són de competència estatal i la Generalitat a hores d'ara l'únic que fa és executar això, executar, no té competències normatives de fixar subvencions–, l'any passat l'Estat va decidir que tots els centres passaven del 50 al 75 per cent de subvenció del cost salarial, del salari mínim interprofessional, va decidir que ho apujava tot al 75 per cent, va convidar, però no va pagar, i per tant del pressupost total de l'any passat, 2010, de 89 milions, l'Estat, que ha d'aportar el cent per cent, en va aportar només el 43 per cent, és a dir, menys del 50 per cent, i la Generalitat va haver d'aportar 45 milions, quan no té cap obligació d'aportar aquests diners.

Enguany, com sap, el 75 per cent només es va mantenir per als centres especials de treball que tenen persones discapacitades intel·lectuals, d'especial dificultat de tenir una productivitat laboral elevada. I, per a l'any vinent, a partir de l'Estrategia española de empleo, el 50 per cent per a tothom.

Vostè ho ha assenyalat, aquí tenim un problema. Primer, tenim un problema de finançament: s'han de desviar fons d'altres programes cap aquí, els fons de la conferència sectorial són insuficients, i aleshores s'ha de tirar de partides del Servei d'Ocupació de Catalunya. Això no és el correcte. El correcte –vostès ara governen o governaran l'Estat– és que l'Estat, que té la capacitat normativa i la de les subvencions, de fixar les subvencions i de fer les transferències corresponents, nodreixi adequadament això, és que ho nodreixi adequadament, o bé permetre que la Generalitat desenvolupi una normativa pròpia i aleshores assumeixi el finançament corresponent del model al qual la Generalitat voldria anar.

Perquè, en efecte, com vostè assenyala molt bé, aquí hi ha una situació molt diferent. Vostè ha dit una cosa que jo li matisaria. Ha dit que s'hauria de gradar la subvenció en funció del grau de discapacitat. Jo no ho diria així. Perquè? Perquè una cosa és la discapacitat i una altra cosa és la discapacitat en termes laborals: una persona pot tenir problemes sensorials o pot tenir un problema físic però en canvi tenir una productivitat laboral del cent per cent, diguem-ne, comparada amb una persona que no tingués aquella discapacitat.

Per tant, la gradació en tot cas hauria d'anar en funció de la productivitat, perquè és veritat que –i aquest és un handicap de Catalunya– tenim un percentatge de discapacitats intel·lectuals als nostres centres especials de treball molt elevat i, en canvi, això no és reconegut per la conferència sectorial. Clar, si a sobre –si a sobre– es finança a tothom igual, ens trobem que aquells centres especials de treball que, diguem-ne, fan la tasca complicada d'inserir laboralment i socialment aquelles persones discapacitades intel·lectuals que la productivitat laboral és realment molt baixa i que necessiten, per tant, un nombre de monitors, d'USAP, com es diu al sector, molt elevat..., i per tant que n'incrementem els costos, a banda que el sector estigui atomitzat i tal, deixant de banda això. Clar, aquest centre especial de treball es compara, malament, perquè no

és el mateix, amb un centre en què la discapacitat és física i en què, per tant, la productivitat en termes laborals és molt elevada.

Aquí tenim un problema: hi ha hagut clarament un efecte crida. Moltes empreses –de neteja, de bugaderia, de jardineria– volen crear centres especials de treball, perquè diuen: «Home, si el meu competidor, a més a més, amb un concurs públic, en què hi ha una clàusula social que afavoreix un centre especial de treball, si no té quotes a la seguretat social perquè estan bonificades per a l'empresa, si té una subvenció del cost salarial del 50, del 75 per cent, o del que sigui, del salari mínim interprofessional, si a més a més té una subvenció per a les inversions, si a més a més té un conveni favorable, etcètera, jo no hi puc competir.» I aleshores acusen que hi ha una barrera d'entrada o inclús una inducció a la sortida, i truquen a la porta per constituir-se en centres especials de treball. Home, això seria pervertir el model. I, per tant, hem d'anar molt en compte amb això, molt en compte.

És per això que des del Govern de la Generalitat de Catalunya es proposa un nou model, un model que hi hauria una transició l'any vinent, probablement, distingint els discapacitats intel·lectuals dels físics, però anant a un model que, més enllà, introduís la gradació, la gradació en funció de la productivitat, primer potser a salts, una gradació entre el 50 i el 75 per cent de la subvenció, i després entrar en «trajos» a mida, amb una comissió que analitzés i valoritzés individualment la productivitat laboral de cada discapacitat.

Si vostè està d'acord a acompanyar-nos en aquest model, tirarem endavant això que crec que millorarà l'eficiència i l'equitat del sistema.

Senyora presidenta...

La presidenta

Per a la replica, té la paraula l'illustre senyor Juan Milián.

Juan Bautista Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Gràcies, conseller, pel seu to i la descripció que ens ha fet del sector. És que aquest és un tema no només important, és un tema urgent. I estic segur que tots els grups comparteixen les nostres preocupacions i també el grup que dóna recolzament al Govern.

No obstant això, en temes com el que tractem en aquesta interpellació hi solen haver molt bones intencions, però el que és necessari és que també hi hagin molt bones actuacions i urgents, que les paraules no es quedin només en paraules sinó que també es converteixin en recursos i en fets. I per això intentarem que la moció subsegüent a aquesta interpellació vagi en aquest sentit.

Darrerament hem viscut anys de governs que s'omplien la boca amb bones intencions però que després ens han deixat el país que ens han deixat. Ens van fer grans promeses en molts àmbits i grans paraules en

matèria de polítiques socials, i després van mancar els recursos per assolir els objectius marcats, perquè s'havien equivocat les prioritats i perquè no s'havia fet la política econòmica correcta, per dir-ho suaument.

Però les polítiques socials van dirigides a persones que no poden viure ni de les bones intencions ni de les falses esperances, necessiten una acció decidida per part del Govern i coordinada amb una societat civil que ha de tornar a créixer i a fer-se forta, perquè només amb una societat civil així podrem sortir de la crisi sense deixar ningú enrere.

Senyor conseller, els centres especials de treball saben que aquest 2012 viuran aquesta transició que diu vostè, viuran una travessia pel desert; saben que continuaran patint la degeneració d'un model que no s'adapta a les noves circumstàncies, noves circumstàncies com un salari mínim revaloritzat, la crisi de les finances públiques i una major competència d'algunes entitats que entenen la discapacitat més com un mitjà que no pas com un objectiu.

Els centres especials de treball ja donen per descomptada aquesta travessia pel desert. Del que es tracta ara és que no morin assedegats en aquest desert abans d'arribar al nou model; del que es tracta és que rebin l'ajut necessari, perquè en cas contrari aquells que tenen més dificultats seran els primers a perdre la feina o a no ser contractats.

Per tant, i això va en la línia de la moció que presentarem, assegurem als pressupostos que almenys durant aquesta travessia pel desert la Generalitat complementi fins al 75 per cent del salari mínim i que ho faci amb caràcter universal per a aquells col·lectius amb especial dificultat. Aquest és un imperatiu ètic, hem de sortir de la crisi i ho hem de fer sense deixar ningú enrere, i menys els més febles; però, a més, també és un imperatiu econòmic: per a les administracions públiques és molt més barat una persona treballant, encara que sigui amb una subvenció del 75 per cent del salari mínim, que una persona cobrant l'atur o el PIRMI.

No serà pas, senyor conseller, pel Partit Popular, que no es canviï de model o que no es faci una reforma que l'adeqüi a la realitat més complexa dels centres especials de treball a Catalunya. No serà pas pel Partit Popular. Però ara estem discutint un tema més important: la supervivència, la supervivència d'aquests centres d'iniciativa social i la supervivència de milers de llocs de treball per a persones amb discapacitat, la supervivència a curt termini.

I la nostra moció, senyor conseller, anirà en aquesta direcció, en la de garantir la supervivència i la protecció d'aquells llocs de treball per a persones amb especials dificultats.

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Per replicar, té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Mena, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, aquí hi ha una primera qüestió que haurem de dilucidar, i és quin model d'integració social volem de les persones discapacitades: si la volem via empreses ordinàries, és a dir que les persones discapacitades formin part..., en aquelles empreses d'una mínima grandària, cinquanta treballadors està fixat per la llei, que com a mínim el 2 per cent siguin discapacitats i que, per tant, convisquin en aquella empresa tal com era la voluntat originària de la Lismi, o si volem mantenir allò en què ha anat, amb els anys, derivant i que siguin els centres especials de treball els que concentrin majoritàriament –mínim: 70 per cent de la plantilla– les persones discapacitades. Això és una primera qüestió, el model.

Podríem imaginar, potser, que hi haguessin centres especials de treball que fessin una transició, que diguessin: «Bé, una primera integració al centre especial de treball», i que, després, un cop, doncs, hi han elements d'habitualitat amb la feina, etcètera, que transicionessin cap a l'empresa ordinària, si volem aquell model originari, i potser mantenir uns altres centres especials de treball de discapacitats intel·lectuals que en l'empresa ordinària, en casos..., o en institucions o entitats, com el Parlament de Catalunya, doncs, a vegades tenen dificultats, i diuen: «No, mira, això requereix un USAP, un monitor o una persona, eh?, i unes feines molt concretes que qualsevol empresa potser no té.» Això és una primera qüestió que hem de dilucidar, el tema del model.

Una segona qüestió, la conjuntura, que li dono tota la raó: els centres especials de treball són empreses –són empreses–, empreses d'iniciativa social, tipus associació Dincat, o empreses més, diguem-ne, mercantils, com l'associació Fecetc. Totes dues compleixen les seves missions dintre del que és el marc legal. I, com a empreses que són, estan subjectes a conjuntura: caigudes d'activitat en casos; morositat per part de d'administracions públiques, en alguns casos administracions locals, per posar un exemple, que tenen contractats serveis de jardineria i que ara ajornen els pagaments i tal, i això els presenta tensions de tresoreria, i molt particularment el canvi que ha fet el Govern de l'Estat. Hi torno a insistir, del tema que estem parlant, la Generalitat de Catalunya a hores d'ara –no és la voluntat d'aquest conseller a futur, però a hores d'ara– només en té l'execució; la normativa és de l'Estat, qui fixa quins percentatges de subvenció del cost salarial és l'Estat, i han format un guirigall: l'any passat, tots del 50 al 75 per cent; et convido i pagues tu, perquè ja he dit abans que va haver posar més diners la Generalitat que no pas l'Estat, quan el cent per cent corresponia a l'Estat.

Ara, aquest any, bé, el 75 per cent les de discapacitat intel·lectual, especials dificultats d'inserció, i 50 per cent la resta, i ara resulta que, per a l'any vinent, 50 per cent, tots igual. Clar, el 50 per cent, tots igual, aquesta poca responsabilitat amb què es prenen aquestes decisions, aboca centres especials de treball a la fallida. Hi han centres especials de treball de Catalunya que, si aquella subvenció del 75 per cent es redueix –i

legalment s'ha reduït al 50 per cent; és a dir, l'Estat només aportarà el 50 per cent!—, aquests centres especials de treball faran fallida.

Clar, vostè em diu: «Bé, doncs, doti una partida pressupostària... Sí, clar, doncs, miri, com hem fet amb tantes coses!» Jo li dic una altra cosa: «Ara que vostès tenen responsabilitats a l'Estat, la competència i la responsabilitat de l'Estat, dotin la partida corresponent, que és competència de l'Estat, o bé, permetin una altra cosa: que desenvolupem una normativa pròpia.»

Escolti, en el Reial decret llei 14/2011, de 16 de setembre, article 1.2 diu: «Les disposicions...» —ho llegiré en castellà, perquè està en castellà—, «las disposiciones que se contemplan en la disposición derogatoria única del Real decreto ley 3/2011, de 18 de febrero, de medidas urgentes para la mejora de la empleabilidad y la reforma de las políticas activas de empleo, y que afecten a las personas con discapacidad, permanecerán en vigor en aquellas comunidades autónomas que no desarrollen acciones y programas propios en esta materia.»

Nosaltres, en el Pla de govern 2011-2014, i en l'Estratègia catalana d'ocupació, i des de la Direcció General d'Economia Social, Cooperativa i Treball Autònom, estem per la voluntat de desenvolupar un model propi, amb aquesta gradació que li comentàvem. Però, mentrestant..., bé, no dic que deixarem fer fallida a centres especials de treball de discapacitats intel·lectuals, però jo li demano que ara que tenen, vostès, les regnes del Govern, doncs, dotin la partida corresponent des del Govern central, tenint present les especificitats dels centres especials de treball de Catalunya; que són centres especials, sobretot, de discapacitats intel·lectuals, i a on, per tant, el nombre de persones —ho sap—, de suport, són superiors als de discapacitats físics.

Senyora presidenta...

La presidenta

Iniciem, ara, el punt catorzè, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària (tram. 302-00079/09)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula, per exposar-la, l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, consellers, senyors diputats, senyores diputades, permetin que abans d'iniciar la meua intervenció faci una referència, una breu referència, al Dia Mundial de la Sida, que avui commemorem, recollint el lema de «Trenta anys d'avenços i de reptes a Catalunya», des que es va

fer el primer diagnòstic a casa nostra; i molt especialment fer menció dels reptes que encara queden pendents a Catalunya, com són intensificar la prevenció i el diagnòstic ràpid, i, alhora, treballar des d'aquest abordatge integral i multidisciplinari, però sobretot, també, lluitar contra la discriminació de les persones afectades.

Esquerra hem presentat una moció subsegüent que té dues parts clarament diferenciades. Els quatre primers punts fan referència..., una referència específica a les polítiques de salut mental i addiccions; i una segona part, que tampoc es pot deslligar de l'anterior, però que intenta incidir en polítiques més generalistes de salut.

Tots vostès saben que aquesta moció es va haver de presentar tot just fa un mes, i la veritat és que, si l'haguéssim presentada avui, doncs, potser hauríem prioritzat altres punts, perquè la realitat en les polítiques de salut, doncs, és trepidant. Jo no ho puc dir d'altra manera, perquè anem de notícia en notícia, de sobresalt en sobresalt, de declaracions, de rectificacions... I això, dia rere dia, i la veritat és que, amb un departament que té poca credibilitat i que està en el punt de mira de la ciutadania, doncs, això no és gens bo.

Jo vull començar pel tiquet moderador, que, a hores d'ara, tot apunta que s'aplicarà, doncs, a partir del mes de gener, i del qual, en aquests moments, només coneixem la forquilla de la seva aplicació. Sabem que anirà de cèntims fins a un euro, però desconeixem com s'aplicarà —com s'aplicarà—, a qui afectarà i quins barems s'utilitzaran per fer-lo progressiu. No pot ser —no pot ser— que des del Govern se'ns anunciï quants diners es podran recaptar amb aquest tiquet, amb aquesta mesura, i, en canvi, no tinguem..., o han estat incapaces, a hores d'ara, d'explicar els detalls de la seva aplicació.

Tot i que la pregunta que ens cal fer, a tots i a totes, en aquests moments és: de què estem parlant? —de què estem parlant?—, perquè realment estem parlant d'una taxa —i, fins i tot, aquesta paraula els fa por, a aquest Govern, estem parlant d'una taxa—, perquè moderar, moderar en els termes que ho coneixem fins ara, poca cosa moderarà aquest tiquet moderador.

En segon lloc, l'assegurança privada obligatòria de salut, que l'honorable conseller va plantejar com una mesura a estudiar dintre del marc de la sostenibilitat del sistema públic de salut, declaracions que posteriorment van ser rectificades per part del portaveu del Govern.

Hem viscut, al llarg d'aquest primer any del Govern de la Generalitat —ara tot just fa un any—, manifestacions dels professionals de la salut; s'han constituït plataformes d'usuaris i d'usuàries arreu de Catalunya; hi ha gent que encara dorm en els CAP per evitar el seu tancament nocturn, i, en aquests moments, jo estic convençuda que si féssim una enquesta de satisfacció sobre el nostre sistema públic de salut, aquesta tindria un resultat bo. Però hem de tindre molt clar que aquest resultat bo seria gràcies a la feina que fan, dia rere dia, i al compromís de tots els professionals de l'àmbit de la salut. Però que si, alhora, aquesta enquesta la féssim sobre la gestió del Govern, jo estic convençuda que el

resultat seria francament negatiu, perquè la ciutadania no vol més improvisacions, no vol més declaracions i contradiccions. Es vol –es vol, honorable conseller– un full de ruta clar. I aquesta no és la percepció que tenim a l'entorn de les polítiques de salut.

Un dels punts de la moció és que es presenti ja, d'una vegada per totes. Jo crec que és la tercera moció en la qual insto el Govern –i que totes se m'han aprovat– que es presentin ja les bases del document de treball del Pacte nacional de salut.

Avui, aquesta reclamació afortunadament ja ha sortit de les portes del Parlament, i en tenim un exemple clar, per exemple, ahir, amb les conclusions del fòrum de la professió mèdica del Col·legi de Metges de Barcelona, que també ho reclamaven. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I la veritat és que, a hores d'ara, el més calent ho tenim a l'aigüera. I jo crec...

La presidenta

Diputada, ha d'anar acabant, eh?

Carme Capdevila i Palau

Sí, acabo de seguida. Jo crec que no ens poden fer creure que amb el Pla de salut estem avançant en aquest pacte nacional per a la salut sobre la sostenibilitat i la qualitat assistencial del nostre sistema, sinó que el que nosaltres reclamem és força diferent, i demano –ho demano– que el Govern ho tingui en compte. I pregunto molt insistentment: quan tindrem les bases, aquestes bases per a la sostenibilitat i per a la qualitat del sistema públic de salut?

I varem coincidir, honorable conseller, que realment, en moments de crisi, les persones amb malaltia mental i amb addiccions, són les que ho estan passant o estan patint amb més cruïra; tenen moltes incerteses sobre el seu futur, sobre el seu habitatge, sobre la seva inserció laboral. Hi ha cada vegada més problemes associats a la seva malaltia.

Per tant, en aquests moments és importantíssim –és importantíssim– que despleguem, íntegrament i a tot el territori, tot aquest model, el model que ja tenim construït d'aquesta atenció comunitària i que reforcem –la reforcem– la integralitat de totes les actuacions i mesures que estan recollides en el Pla de salut mental i addiccions, i fer-ho des de tots els àmbits. Reforçar els programes...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'acabar.

Carme Capdevila i Palau

Presidenta, en el meu rellotge em queda un minut i trenta segons...

La presidenta

No, no..., està passant...

Carme Capdevila i Palau

Bé, jo tinc aquí...

La presidenta

...està passant d'un minut trenta.

Carme Capdevila i Palau

Bé. Doncs, acabaré la meua intervenció –acabaré la meua intervenció–, i li demano perdó, presidenta. Acabaré la meua intervenció en el meu torn de rèplica.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes, té la paraula, en primer lloc, en nom del Subgrup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Perez

Presidenta... Honorable *conseller*, diputados, diputadas, el posicionamiento de Ciudadanos respecto a la moción presentada por el Grupo Parlamentario de Esquerra va a ser positiva. Hemos introducido una modificación o una enmienda para intentar que el gasto real en salud per cápita en nuestra comunidad esté por encima de la media española, pero hacemos la valoración respecto a esos dos bloques que tiene esta moción: el primero de ellos respecto a la salud mental y la inquietud que transmite esta moción; evidentemente, subscribimos la voluntad de blindar o de intentar hacer por una vez una política anticíclica.

Es absolutamente incomprensible que cuando..., por ejemplo, la prevalencia de determinadas enfermedades como la salud mental, como las depresiones, como las adicciones, en una época de crisis aumentan, los recursos que destinamos al sistema público –¡Dios, cómo pasa el tiempo!– sea menor. Por lo tanto, es imprescindible que en épocas donde más recursos se necesitan, más recursos se destinen.

Después, respecto a la valoración global de la situación de nuestro sistema de salud. Evidentemente, los mensajes contradictorios y las decisiones políticas adoptadas por este gobierno en este último año evidencian la preocupación que el conjunto de grupos, día tras día, permanentemente, estamos trasladando a esta cámara.

Simplemente, pedir, como propuesta, que esta comunidad deje de ser la número diez del conjunto de comunidades autónomas en cuanto a gasto per cápita. Que ascienda en esa escala, que se sitúe por delante en este *ranking* de recursos públicos por persona destinados a la salud, y que, de una vez por todas, lidereemos el conjunto de comunidades autónomas en aquello que requieren los ciudadanos, que es inversión, en este caso, en salud.

Presidenta, gracias; diputados, diputadas.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyors diputats, senyores diputades, bé, en primer lloc, dir que des del nostre grup parlamentari, doncs, compartim el contingut d'aquesta moció d'Esquerra Republicana. Hi hem presentat esmenes precisament perquè, des que es va presentar aquesta moció, doncs, han passat moltíssimes coses, començant per moltes declaracions i nous debats del conseller de Salut, doncs, que han posat i han tornar a sacsejar el nostre sistema sanitari. I, per tant, creiem que és important que el Parlament abordi també aquests debats i aquestes novetats que s'han posat damunt la taula. Però abans d'entrar al contingut de les esmenes, volia plantejar i posicionar-nos sobre aquest contingut de la moció.

Primer, coincidir amb la necessitat de prioritzar la salut mental. La salut mental sempre ha estat la germana petita de la sanitat, i, malgrat els esforços en l'últim Govern, de posar-nos a l'alçada, de fer el Pla director de salut mental i dedicar-hi recursos, encara queda molt camí per recórrer i cal posar-hi molts més recursos.

Però el problema que tenim avui és que estem fent passes enrere de manera dramàtica. Avui s'estan tancant CSMIJ, CDIAP; s'estan reduint, també, els professionals. I miri, avui, un dia com el Dia Mundial de la Sida, ens arriba, precisament, la precarietat amb la qual moltes entitats que feien assistència psicològica a persones seropositives o malaltes, doncs, estan tancant les seves portes davant l'ofec de recursos per part del Govern de la Generalitat. Per tant, jo crec que és més escaient que mai parlar de la salut mental.

I no només en aquests casos, que ja eren prou precaris els recursos que teníem, sinó que la crisi econòmica, precisament està agreujant i s'acumula el fet que ja era una creixent tendència tenir una societat malalta en termes de salut mental, sinó que totes les qüestions vinculades a l'estrès, a l'atur, a la crisi, doncs, encara estan agreujant més les condicions de vida.

Per tant, jo crec que sí que cal abordar, no?, avançar cap a un model de «menys pastilles i més atenció psicològica i terapèutica als nostres ciutadans i ciutadanes». Per tant, estem d'acord que cal desenvolupar el Pla de salut mental i garantir uns serveis de proximitat i des de la primària, també, als ciutadans i ciutadanes. Per això caldrà que canviï molt el model, perquè aquest model de proximitat també s'està desmantellant.

Per altra banda, parla vostè, de nou, d'aquest pacte nacional. Nosaltres hi treballarem, però el que també cal és un pacte per part de tots els grups de l'oposició de blindar el nostre sistema sanitari i el model que tenim. És a dir, podem anar oferint pactes, però el que és veritat és que avui tant des de les declaracions del Govern com la manera en què el Govern està abordant el sistema sanitari dificulten molt posar les bases per a un pacte nacional. Primer, per una concepció segrega-

dora del mateix sistema; per un concepte també de prioritzar el negoci davant del servei públic; pel tema de trencar negociacions –constant– amb els treballadors i treballadores. Realment, és un panorama complicat, diguéssim, perquè tots fem confiança per construir un pacte nacional. Nosaltres hi continuarem treballant, perquè creiem que calen més recursos, però sobretot gastar-los millor, i per tant cal un consens de les forces polítiques, però també de tots els grups de l'oposició, per fer rectificar els disbarats de l'actual Govern en termes sanitaris.

Per altra banda, vostè parla també de la reobertura dels serveis de proximitat en els ambulatoris. Ho hem abordat moltíssimes vegades; tornaran a tenir el nostre suport. El dilluns tornava al CAP, per exemple, de Bellvitge, no?, al CAP de la Marina. Però arreu del territori tenim persones que estan lluitant per la defensa dels serveis públics i la xarxa de proximitat.

El mateix, sobre les retribucions dels professionals.

I, ara sí, entro en les esmenes que hem plantejat, perquè vostè n'ha parlat, dels debats que han sorgit des que es va plantejar, i crec que s'escau que aquest Parlament hi digui la seva. Per una banda, plantejem que, davant de l'informe jurídic encarregat pel Departament de Salut, que malgrat que el departament no el fa públic però podem tenir-ne coneixement i l'hem llegit i ens preocupa, i davant les lleis òmnibus, que són les que apliquen aquest informe jurídic per escrit de com modificar la titularitat i el model de l'ICS, creiem que és important que el Parlament blindi l'empresa pública del país que garanteix els serveis sanitaris i per tant, que no hi entri capital privat però que tampoc l'ICS transfereixi a entitats que no siguin públiques la seva activitat.

I una segona qüestió que plantejem en la seva moció. Nosaltres diem: «Per moderar la demanda el que no es pot fer és criminalitzar tots els usuaris de la sanitat.» Per tant, el que aquí posem de manifest és no incorporar una taxa on tothom amb que li ho receptin..., que a més no depèn d'un mateix, que li ho receptin, és el metge qui prescriu la medicina; per tant, no és un abús, anem a l'arrel del problema i si algú fa un abús reiterat singularitzem el problema i vetllem perquè l'Administració, doncs, faci pedagogia, però no criminalitzant a tothom, perquè llavors introduïm mesures de penalització i criminalització dels usuaris de la sanitat.

Per tat, hem volgut plantejar aquest debat en la seva moció, i esperem, doncs, que hi siguin recollides.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Jo vinc a posicionar-me respecte a la moció que ha presentat Esquerra, tot i que, sentint la defensa que n'ha fet l'honorable senyora Capdevi-

la, doncs, tinc dubtes que estiguem esmenant el mateix text. Però, en qualsevol cas, em posicionaré, ja ho avanço, en dos grans blocs: el primer bloc, que fa referència als punts que van de l'1 al 5, que parlen del Pla de salut i de les polítiques de salut mental, i, després, l'última part, que fa esment de temes més generals de l'àmbit sanitari, com poden ser els pressupostos o les negociacions de l'ICS.

Com saben, el Departament de Salut està en aquests moments elaborant el Pla de salut de Catalunya 2011-2015 –aquesta setmana, precisament, s'ha dut a terme la jornada de treball amb tots els agents del sector sanitari implicats; posteriorment, a més a més, aquest document marc, doncs, es posarà, es sotmetrà a consideració dels grups parlamentaris–; un pla de salut que contemplarà els objectius de salut, model assistencial, model organitzatiu i instruments necessaris també per al seu bon desenvolupament; un model assistencial que, també, com saben, pivotarà al voltant de la prevenció i l'atenció a la cronicitat, la resolució en l'atenció sanitària i també al terciarisme.

És un pla de salut que identifica clarament la salut mental com a prioritat, atesa, precisament, la seva prevalença, la morbimortalitat i l'afectació que té en la qualitat de vida i també en els costos econòmics directes i indirectes de les malalties mentals.

Per tant, en aquesta línia, sí que es desplegarà un model d'atenció comunitària en salut mental tenint-ne com tres grans accions prioritzades: per una banda, la prevenció i la detecció precoç; també la resolució de l'atenció a les persones amb trastorns mentals lleus, bàsicament en l'atenció primària de salut, però també reforçant una xarxa d'atenció especialitzada i comunitària sobretot enfocada a les persones que pateixen trastorns mentals greus i també a les seves famílies.

S'ha desenvolupat un pla integral d'atenció a les persones amb trastorns mentals i addiccions, que va ser aprovat per acord de l'anterior Govern en la darrera etapa de la legislatura –vull recordar que va ser en període de companya electoral, concretament el 16 de novembre de l'any passat. Un pla integral que també recordaran els diputats que ja hi eren en la legislatura passada que Convergència i Unió en vam fer un dels eixos de demanda continuada al llarg de la legislatura. Un pla integral que té com a objectiu, precisament, facilitar que les accions de tot el Govern de la Generalitat i les administracions puguin actuar des d'una visió intersectorial i interdepartamental, enfocant, precisament, l'atenció a la salut mental.

Com a exemple, només, apuntar, doncs, que des del Departament de Salut i el de Benestar i Família, doncs, per exemple, es dona suport a iniciatives com, per exemple, les de l'Associació Obertament, que el seu objectiu és lluitar contra l'estigma que pateixen les persones afectades d'algun trastorn mental juntament també amb els agents implicats en aquest àmbit, i que, a més a més, tenen un pla d'acció treballat per als propers quatre anys.

A banda que es vol garantir el desplegament progressiu, d'acord, precisament, amb les prioritats i la planificació prevista en aquest nou Pla de salut mental de

Catalunya, de salut de Catalunya, d'una xarxa de serveis a tot el territori.

Pel que fa, concretament, a la part de l'atenció primària, tal com s'especifica en el primer punt de la moció, la reordenació i el desplegament dels serveis a nivell territorial es durà a terme en base a les prioritats i a la planificació que es preveu en aquest Pla de salut de Catalunya que està ara, en aquests moments, ja acabant el seu procés d'elaboració.

També ja varem aprovar en aquest Parlament precisament la revisió i, si s'escau, la modificació dels canvis dels horaris dels centres d'atenció primària afectats per la reordenació de l'atenció continuada i urgent per tal d'oferir la millor atenció als usuaris del sistema sanitari públic en funció de l'avaluació dels resultats i de les necessitats del servei. És a dir que ja el Govern té assumit que, si cal, pot fer una revisió permanent de les mesures preses i per tant, si s'escau, reconsiderar alguna de les decisions que afecten precisament aquestes mesures preses concretament d'acord amb criteris sanitaris que no amb criteris polítics.

I ja sobre la part final de la moció, sobretot, m'agradaria fer algun apunt, alguna reflexió al voltant del punt 7, en què vostès el que fan és demanar, és aturar les retallades salarials previstes per a l'últim trimestre del 2011 als professionals de l'ICS.

Malauradament aquest punt en aquests moments no té vigència, però no per voluntat de qui els parla, sinó perquè s'han trencat unes negociacions per part dels sindicats que negociaven en nom dels treballadors de la salut, concretament de l'ICS.

Però crec que cal fer una reflexió de més llarg abast, de mirar una mica més enllà, per tal de deixar de focalitzar només l'atenció sanitària pública en els treballadors de l'ICS. Per què? Entre altres coses, perquè més d'un 60 per cent de l'atenció sanitària pública està en mans de la xarxa concertada, i no seria just ni conseqüent centrar el pes dels sacrificis en una part del sector i deixar-lo sense efecte als altres, perquè hem de recordar que els treballadors de la xarxa concertada han arribat a acords importants que en molts casos han suposat rebaixes precisament en el seu salari i les seves modificacions laborals.

Per acabar, ens tornen a demanar l'increment del pressupost del Departament de Salut del 2012. Crec que ja el nostre posicionament es justifica per si sol, per l'actual situació econòmica del país, així com pel dèficit fiscal que pateix Catalunya, que no permet en aquests moments que el pressupost de l'any 2012 de Salut s'incrementi.

I en qualsevol cas...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant...

M. Assumpció Laïlla i Jou

...dir que –sí, ja acabo, presidenta– s'ha realitzat un esforç molt important per tal de poder mantenir les

partides pressupostàries destinades a salut i buscar noves fonts d'ingressos que permetin, doncs, mantenir la qualitat de l'assistència sanitària.

Per tant, anunciar que votaríem a favor dels punts 1 al 5, entenent..., i ara li faig arribar, presidenta, una transacció a què hem arribat amb el grup que proposa aquesta moció en aquest Ple, i en contra votaríem en la resta dels punts de la moció.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Molt honorable presidenta, honorable conseller, molt honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular a la moció d'Esquerra Republicana en matèria de salut.

Honorable senyora Capdevila, miri, hi ha una part de la moció que la compartim plenament, i és tot el relatiu..., tot el principi de la seva moció, tot el relatiu al Pla de salut mental, tot i que creiem que cal incloure-ho en el Pla de salut 2011-2015, com sembla que ja es marca en les seves línies mestres, i és en aquest sentit que van dues de les nostres esmenes, les dues primeres en concret.

És evident que cal abordar la importància de la salut mental i també la necessària conscienciació social sobre les malalties mentals; tanmateix hem de saber l'estigmatització i també el tabú existent a l'entorn d'aquestes patologies, que arriba a ocultar-se fins i tot en col·legis, en el treball i fins i tot també en la mateixa família, cosa que provoca un greu i un gran patiment a tots els nivells. Situacions, abans ho deia un altre portaveu, com l'actual, de forta i greu, gravíssima, crisi econòmica, doncs, no fan més que agreujar encara més aquest tipus de malalties mentals.

La salut mental, senyora Capdevila, és una gran assignatura pendent, i existeix en l'actualitat, doncs, com li deia, una mancança en el diagnòstic i en el tractament, així com també en els mitjans i en les infraestructures.

Dit això, també li haig de dir que la resta de la moció és exactament el mateix fons que la que vàrem presentar des del Grup Popular fa una mica més d'un mes en aquest mateix plenari. Estic parlant i em referia també en aquella ocasió a reobrir centres d'atenció primària, a aturar retallades salarials als professionals de la salut, i estic parlant també del percentatge que suposa el Departament de Salut en el conjunt del pressupost de la Generalitat per al 2012. Per tant, tot allò, tot això a què vostè fa referència avui en aquesta moció, doncs, ja està parlat, ja està aprovat en una moció presentada pel Grup Parlamentari Popular.

Per tant, honorable Capdevila, honorable senyora Capdevila, li haig de dir que vostès arriben tard. I arriben tard perquè tots aquests temes ja els vàrem aprovar.

I puc estar d'acord amb vostè, doncs, que no s'estan complint moltes vegades i que el Govern no està fent allò que es va comprometre a fer, tot i que va aprovar, en aquella moció, que es comprometia a fer-ho, o com a mínim no respecten els terminis. Però li haig de dir, també, honorable diputada, que el meu grup ja vàrem assolir el compromís de Convergència i Unió de revisar i de modificar, si es considera oportú, perquè es demostra que certes mesures, doncs, no eren necessàries, els canvis dels horaris en els centres d'atenció primària, en els centres d'urgència i també en l'ús de zones de centres hospitalaris, per oferir, com vostè també deia, la millor atenció als usuaris del sistema sanitari públic, segons els resultats i les necessitats del servei.

Aquest és el redactat íntegre que ja vàrem aprovar en aquest plenari el passat dia 20 d'octubre a instàncies d'una moció del Grup Parlamentari Popular. Per tant, aquest és el compromís que hi ha, aquest és el compromís que té el grup que dona suport al Govern, aquest és el compromís que té el Govern de Catalunya amb el Partit Popular i amb tot allò que vàrem subscriure també durant l'estiu per tal d'assolir la nostra abstenció en l'aprovació dels pressupostos.

I, miri, certament, les afectacions als usuaris han estat i continuen sent molt elevades. De fet, volem conèixer, centre per centre, territori per territori, quin ha estat el resultat obtingut després d'aplicar aquests canvis, com ha afectat els usuaris i de quina manera ha repercutit també en l'increment de les llistes d'espera.

I amb referència al punt d'aturar les retallades salarials als professionals de l'ICS, és el mateix, exactament el mateix, que li acabo de dir, però perquè, des que vostè va redactar aquesta moció fins que avui, dia 1 de desembre, la presenta, doncs, resulta que han passat moltes coses, i ara li deia també algun altre portaveu.

Després que s'hagin trencat aquestes negociacions, els treballadors de l'ICS es sotmetran a la taula general de negociació de la funció pública de la Generalitat. És conegut per tothom que l'última proposta de l'ICS de reduir un 25 per cent la nòmina extraordinària de Nadal en lloc del 50 per cent inicial com es preveia, amb l'absència de garanties que no hi hauria acomiadaments d'interins ni noves retallades salarials, doncs, va impedir la signatura d'aquests acords.

Per tant, honorable diputada el que vostè demana en aquesta moció avui, dia 1 de desembre, ja no té sentit. Per tant, jo espero, doncs, que en el seu torn de rèplica tingui a bé com a mínim retirar aquest punt, perquè no té absolutament cap sentit que el sotmetem a la seva votació.

Per tant, esperant, doncs, que les esmenes presentades pel Grup Popular siguin totes elles íntegrament acceptades pel Grup d'Esquerra Republicana, mantenim aquesta votació a la seva espera.

Res més.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta, honorable conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputada. Ara és el torn dels grups que no han presentat esmenes per fixar posició. I, en primer terme, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, president. Bé, pel que fa referència a la part de la moció que defensa les persones amb problemes de salut mental, hi estic a favor. Em penso que la crisi econòmica no ha de ser una excusa per donar servei als més necessitats. També estic a favor que el Govern presenti el Pla de salut mental i addiccions al més aviat possible, a favor de les accions de lluita contra els prejudicis sobre les persones amb problemes de salut mental, a incrementar els recursos pressupostaris per incrementar el nombre de professionals experts en salut mental, a incrementar places en els centres de salut per a les persones amb problemes de salut mental.

I, referent a la part de la moció que afecta les retallades ja m'hi he pronunciat. És a dir, penso que les mesures palliatives del gran dèficit sanitari passen per millorar les ràtios d'eficiència, i, doncs, evidentment, intentar que les retallades no afectin les persones més necessitades, que no afectin els serveis bàsics, que no afectin..., o, en la mesura del possible, evitar els acomiadaments. Però, en aquest sentit, penso que s'ha de cercar l'excel·lència, que s'han d'aplicar les retallades a les bosses d'ineficiència i que s'ha de conscienciar els ciutadans que facin un bon ús dels recursos i dels serveis sanitaris.

I aquí, doncs, en aquest sentit, estic a favor d'una part d'aquesta moció, però en l'altra tinc reserves.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També, per fixar posició, té ara la paraula, pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i en el seu nom, l'il·lustre diputat senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, clar, jo ja sé que a la senyora presidenta no li agrada que denunciem els 22.000 milions d'euros que Espanya ens pren, s'emporta en impostos, ressaca anual, es gasta en allò que considera oportú i no tornen a Catalunya. Però és que, precisament, la moció que avui estem parlant, com moltes de les que estem parlant avui, del que va és d'incrementar la despesa en salut dels pressupostos sanitaris que no podem incrementar perquè Espanya ens pren, ens sostrau uns diners amb impostos que se'n van a Madrid i no tornen al nostre país, i que no poden fruit els ciutadans de Catalunya, allò que anomenem «espoli fiscal», que anomena «espoli fiscal» el senyor Mas, que anomena «espoli fiscal» Convergència i Unió, que anomenen «espoli fiscal» tots els acadèmics del nostre país i que a la senyora presidenta no li agrada.

En qualsevol cas, mirin com estan les dades i com són les realitats: avui Catalunya és la dotzena comunitat autònoma en despesa sanitària *per capita* –la dotzena comunitat autònoma en despesa sanitària *per capita*–, quan té un dels PIB, un dels productes interiors bruts *per capita* més importants de la Unió Europea. Aquesta és la crua realitat de formar part de l'Estat espanyol. Navarra destina 1.704 euros per habitant, Cantàbria 1.457 euros per habitant, Catalunya 1.196 euros per habitant. Com aconseguim apropar-nos a les mitjanes europees de 1.700 euros per habitant, a la mitjana de Navarra de 1.704 euros per habitant, si no acabem precisament amb aquest espoli fiscal?

Nosaltres votarem a favor d'aquesta moció, perquè precisament el que reclama és això: el que reclama és incrementar els impostos.

I jo acabaré la meua intervenció recordant el que feu Galileu quan el van jutjar per la seva teoria heliocèntrica. Ell va acabar dient: «*E pur si muove*, encara es mou, malgrat que vosaltres vulgueu jutjar això.»

Malgrat que la presidenta del Parlament vulgui jutjar en aquest Parlament que no es puguin utilitzar paraules com «espoli fiscal» o «robatori fiscal», la realitat és que Espanya ens continua robant, la realitat és que Espanya continua exercint...

El vicepresident primer

Senyor Bertran..., il·lustre diputat...

Uriel Bertran i Arrué

...el robatori fiscal.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

En tot cas, si la intenció que tenia era provocar o..., doncs, està en l'ús de la paraula... Se li havia acabat el temps; si no, li hauria retirat la paraula, perquè evidentment el que la presidenta va dir que no permetria era la paraula «robar Espanya», cosa que vostè aquí, provocant, avui ha tornat a fer.

En tot cas, farem constar en acta que se li ha cridat l'atenció i espero que no es repeteixi perquè aquest l'atenció encara té dignitat i vostès estan posant al límit aquesta dignitat.

(Uriel Bertran Arrué demana per parlar.) No té la paraula, senyor Bertran.

Seguim amb les intervencions, i per posicionar-se té ara la paraula el Grup Parlamentari Socialista.

(Pausa.)

Il·lustre diputat senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Bé, moltes gràcies, president. Consellers, il·lustres diputats i diputades, intentarem tornar a posar les coses a lloc. Jo vaig dir en aquest plenari que calia parlar del

que tocava i no del que no tocava, i, per tant, intentarem ressituat-nos amb el posicionament del meu grup respecte a la moció presentada.

Miri, el posicionament del Grup Socialista respecte a aquesta moció serà la de suport. I, per tant, hi votarem favorablement, tot i que és cert que la moció presentada avui va molt més enllà de tota la qüestió que es va substanciar en la interpellació en el seu moment, que parlava bàsicament d'aquest grup de qüestions al voltant del Pla interdepartamental de salut mental, i també del necessari pacte nacional, tan publicitat i tan anomenat.

Mireu, els plans interdepartamental, en matèria de salut, haurien de ser –jo crec que ho són– els millors instruments per incorporar la salut a les polítiques –la salut a les polítiques–, no les polítiques a la salut. I crec que això és molt important, atès que fa que tots els departaments s'impliquin, conseller, d'una manera transversal a aconseguir uns objectius de salut proposats, i fa probablement que algunes coses que estan distorsionades es ressituïn. I, per tant, hem de donar suport que es compleixi aquest desig.

A la moció que substanciarem més tard, també de política sanitària, el nostre grup parlarem, a més, del Pla interdepartamental de salut pública, que també és una qüestió que està pendent, que va sorgir de la llei, que també es va reforçar. La llei es va aprovar la legislatura passada, però aquesta legislatura hem aprovat els estatuts. I, per tant, també tenim l'obligatorietat de posar en marxa aquest pla interdepartamental, que jo hi tinc molta més esperança que pugui donar uns fruits molt més concrets i molt més operatius. I, per tant, demanarem després que ens donin suport també en aquesta qüestió.

Si aconseguim que la salut pública estigui present en totes les polítiques, segur que es generaran uns millors espais de debat i convivència. Segur, eh?, i que permetran, també, una millor utilització dels recursos públics destinats a salut sense totes aquestes trifulgues i totes estes qüestions que tenim ara damunt de la taula.

La salut mental és el millor exemple per a entendre com ha evolucionat la salut en el nostre país els últims trenta anys. L'Esca del 2010 ens diu que s'han incrementat les patologies, que han anat avant, però jo crec que és per dos qüestions. La primera, perquè s'ha millorat molt el diagnòstic, i també perquè s'ha avançat en aquesta qüestió referent a detectar-ho millor; i la segona, per la crisi. I això, si m'ho permeten, ens ha de fer reflexionar per a les qüestions de l'assignació de recursos en aquest sentit. La crisi és un dels principals causants de l'increment de patologia al voltant de la salut mental; d'altres també, però bàsicament de salut mental. Entendrem també, mirant com s'han desenvolupat totes aquestes qüestions, com s'han reduït les desigualtats de salut al nostre país i com ha ajudat la successiva implantació del Pla de salut mental i addiccions, impulsats pels governs catalanistes i d'esquerres. Però encara queden temes pendents en aquesta qüestió, per això el nostre suport que es tracti el pla interdepartamental i que aquest Parlament doni suport que s'impulsi.

I molt concretament al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre, conseller. Encara hi ha urgències de salut mental i addiccions en centres diferents que els hospitals generals d'aguts; encara continua la separació dels malalts mentals, molts d'ells amb patologia dual. I això ho hem de resoldre –això ho hem de resoldre. El conseller en Comissió de Salut, a una pregunta d'aquest grup, va dir que mirarien d'enfocar-ho i de buscar-hi la solució més adient.

I, mirin, jo crec que s'ha avançat molt, però que encara queden moltes qüestions. Encara recorden vostès... –facin memòria–, quan..., i a vegades posem damunt de la taula tantes i tantes qüestions que no vénen al cas. Facin memòria dels antics psiquiàtrics. Fa molt pocs anys. La portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió està formada en aquesta situació. I com han evolucionat. Ara és a les nostres mans mantenir que no hi hagi, també, un pas enrere en totes aquestes qüestions. Aquest pla ho fa.

I, pel que fa a les altres qüestions de la moció, que s'hi han afegit i que ens ocupen, també són dels que pensen que aquí hauríem de debatre el que es tracta, però no podem estar per no dir res.

Per tant, ens posicionarem en el seu favor, tot donant suport als arguments que la diputada Carme Capdevila ha posat damunt de la taula. Per tant, compartim els neguits, compartim aquesta preocupació per una progressiva pèrdua de qualitat en els serveis que ens veiem abocats al sistema de salut, conseqüència de la situació que estem patint de retallades, i, per tant, també li donarem suport a les qüestions que ha posat damunt de la taula.

Moltíssimes gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Té ara la paraula l'honorable diputada senyora Carme Capdevila per posicionar-se sobre les esmenes d'aquesta moció.

Carme Capdevila i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Permeti'm, senyor president, en nom d'Esquerra Republicana, comunicar a aquesta cambra que trobem totalment fora de lloc la censura de la presidència de la Mesa del Parlament a la llibertat d'expressió dels parlamentaris i parlamentàries. Esquerra Republicana de Catalunya demanarà per escrit poder-ho abordar de manera integral...

El vicepresident primer

Senyora diputada... Senyora diputada, té la paraula per parlar sobre el posicionament de les esmenes. Si vostès volen fer qualsevol altra cosa fora d'aquesta cambra ho poden fer, però ara vostè té tres minuts per posicionar-se sobre les esmenes, si us plau.

Carme Capdevila i Palau

Em posiciono –gràcies, president– sobre les esmenes. En primer lloc, vull agrair i vull celebrar la coincidèn-

cia de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra pel que fa al suport i al desplegament dels serveis arreu de Catalunya de la xarxa per a les persones amb malaltia mental i addiccions. Celebro aquesta coincidència perquè, tal com han dit de manera reiterada, aquest és un dels sectors que ho està passant més malament en aquests moments.

En segon lloc, dir que hem transaccionat amb Convergència i Unió el punt número 4 de la moció, que, si m'ho permeten, els el llegiré, en el qual fem una esmena d'addició i afegim: «D'acord amb les prioritats i la planificació prevista en el nou Pla de salut de Catalunya 2011-2015.» Per tant, hi ha aquesta transacció. I no acceptem la resta de les esmenes presentades.

Tampoc acceptem les esmenes del PP, malgrat que el punt número 4 quedaria inclòs amb aquesta transacció que s'ha fet amb Convergència i Unió. Només dir-li que la música ens pot sonar a tots similar –similar, senyora diputada–, però hi ha diferències substancials, i permeti'm que només li'n digui una: no és el mateix que parlem de la despesa en salut per persona que el pes específic de salut en el pressupost de la Generalitat. Són dos conceptes força diferents.

Finalment, les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, dir-li a la diputada que nosaltres votarem favorablement aquelles que s'incorporin en la moció presentada pel Partit dels Socialistes, perquè considerem que són més adients i estan més relacionades amb la proposta que ha presentat el Partit dels Socialistes.

Finalment, l'esmena de Ciutadans..., miri, vostès han fet una proposta més ambiciosa que la nostra. En aquests moments Catalunya estem tres-cents euros per sota de la mitjana espanyola en despesa en salut per persona i any. Creiem que aquest és un objectiu a assolir a mitjà termini, però que, de cara al pressupost del 2012, és més assolible poder-nos situar en una despesa similar a la que teníem l'any 2010, i, per tant, prèvia a totes les retallades que s'han fet durant el 2011.

Dir també, i acabo, que..., només fer-hi una menció, perquè l'han repetit diversos diputats i diputades, que el punt número 7 de la moció, que és el que parla d'aturar les retallades salarials, té plena vigència en aquests moments, perquè les negociacions s'han trencat, i que, per tant, aquestes retallades es desplacen al pressupost del 2012. Per tant, aquest punt continua mantenint la seva plena vigència.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputada.

Cridem a votació.

(Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull...?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. La diputada Titon Laïlla ja ho ha dit, però, per deixar constància que demanaríem votació separada del punt 1 al punt 5. I l'altra votació seria del 6 al 8.

La presidenta

Votació separada, 1 al 5... Tots junts o punt per punt? *(Pausa.)* Tots junts. *(Veus de fons.)* I del 6 al 8, també tots junts.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de la moció.

Votarem en primer lloc els punts 1, 2, 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 129 vots a favor.

Passem a votar ara els punts 6, 7 i 8.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 50 vots a favor, 62 en contra i 16 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes perquè l'Administració sigui eficient i viable (tram. 302-00080/09)

Passem al punt quinze de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures previstes perquè l'Administració sigui eficient i viable. Té la paraula per exposar-la, l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

(Pausa llarga.)

Albert Rivera Díaz

Presidenta, honorables consellers, diputats i diputades...

La presidenta

Un moment..., un moment, senyor diputat. *(Pausa.)* Ja pot parlar.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Bé, des de Ciutadans, presentem avui un únic punt a votar en aquesta moció subsegüent a la interpellació. I hem volgut presentar només un punt perquè no hi hagi cap mena d'impediment perquè els grups parlamentaris treballem de la mà per suprimir duplicitats de l'Administració pública i de les estructures polítiques.

Avui no hi han excuses per dir sí o no; avui només parlem d'obrir una comissió d'estudi, com han fet altres parlaments, com han fet altres institucions, tant la Comunitat de Madrid com el País Basc, per parlar d'allò que preocupa avui els ciutadans, que són retallades,

però sobretot retallades on s'han de fer, que és en les estructures polítiques i les duplicitats.

Avui, per tant, no és debat, no toca debatre si un voldria que els consells comarcals fossin quaranta-un o sis o vuit. Avui no és moment per parlar de si des d'aquí farem un suggeriment perquè es suprimeixin, si o no, les diputacions. Avui no és moment de parlar de quantes empreses públiques a l'Administració tindrem. Avui no és el moment de debatre si volem set vegueries, vuit vegueries o quatre províncies.

Avui és el moment de votar sí per dir als ciutadans que ens estan veient que els diputats i diputades d'aquesta cambra volen retallar allà on cal retallar i que volen prioritzar la retallada en estructures polítiques i duplicitats administratives i no prioritzar les retallades en l'àmbit sanitari, educatiu o en les polítiques socials. Aquest és el missatge que avui podem i hem de llençar, des del nostre punt de vista, des del Parlament.

No sumar-se a un únic punt que diu «obrir una comissió d'estudi per estudiar les duplicitats administratives i polítiques a Catalunya» és dir que no volem retallar en allò que és prescindible, que no volem revisar allò que no funciona, que som immobiliastes, que no som reformistes.

Aquest és el missatge que donarem si avui no tirem endavant aquesta comissió, que, hi insisteixo, no és un invent ni de Ciutadans ni d'aquesta cambra, que ja estan fent algunes cambres autonòmiques i algunes comunitats autònomes. Per tant, no els demanaré res més que això.

És legítim que hi hagin grups que pensin que és millor les estructures a àrees funcionals, és millor, qui pensi que s'han de mantenir els consells comarcals o suprimir-ne uns quants; hi ha qui defensarà que hem de tenir vegueries en comptes de províncies i hi ha qui defensarà el contrari, però això és el que toca parlar, amb dades, amb números a la mà i amb experts, per poder fer una configuració del sistema administratiu i polític a Catalunya més modern, més eficient, més econòmic i sobretot al servei dels ciutadans i no al servei dels partits polítics. Aquest és el debat que avui venim a portar aquí.

Hem parlat amb alguns grups de la cambra; després tindran la intervenció vostès, i, per tant, es posicionaran. Jo els demanaria una cosa: deixem de pensar en les estructures polítiques i els partits polítics i comencem a pensar en els ciutadans, comencem a pensar en aquells que ens paguen el sou, comencem a pensar en aquells que estan patint retallades en àmbit sanitari, en àmbit educatiu, que tenen problemes per tirar endavant les seves empreses, en aquells que ens paguen el sou —els vull recordar que ens paguen el sou a nosaltres. Per tant, els demanaria a vostès com a diputats, ja no només com a grups parlamentaris, que tinguéssim en compte aquesta proposta.

No podem donar una..., no ho podem fer, ara mateix, tancar la porta a obrir un estudi d'aquest tipus, perquè el missatge que calarà i que quedarà a la ciutadania de Catalunya és que els diputats i la seva cambra, que els seus representants no volen revisar el que no funciona

o coses que no funcionen, no volen revisar allò que és un mitjà per aconseguir un servei als ciutadans i no un fi en si mateix.

Mirin, l'Administració pública i sobretot les estructures polítiques són una forma d'organitzar-se per aconseguir el que tots volem, segurament, en aquest Parlament, que és donar un millor servei als ciutadans de Catalunya.

Per tant, no creuen vostès que és legítim? Amb la que està caient, amb la situació econòmica que tenim, amb les duplicitats que s'han creat durant trenta anys, no és el moment de parlar? No és el moment que tots els posem d'acord i de la mà fem una comissió per estudiar-ho?

Nosaltres creiem que sí; és el moment. I, per tant, avui no és el moment de debatre el model de cadascú, per on podem retallar, per aquí o per allà; avui és el moment de donar llum verda a una comissió que estigui a l'alçada del que esperen els ciutadans de Catalunya de tots nosaltres.

Per tant, insisteixo que no entraré a valorar la posició de cada grup. Jo els dic una cosa, si avui donem llum verda a aquesta comissió, cada grup, els experts que vinguin, qui sigui, podrà aportar la seva documentació, podem tenir en compte informes com l'informe Roca o d'altres que s'han fet estudiant el model administratiu a Catalunya. El Govern, lògicament, haurà de tenir una participació prioritària. Per tant, li demanaria, consellera, que no tinguin por, vostès, que el Parlament de Catalunya parli d'això. No és suficient fer lleis, sinó que el que hem de fer és estudiar les coses per millorar-les. I nosaltres el que volem és, de la mà, millorar-les, de manera constructiva. I avui, hi insisteixo, tenim una oportunitat per fer-ho.

I aquesta comissió no és ni de Ciutadans, ni de Convergència, ni del PSC, ni d'Iniciativa, és una comissió de tots, una comissió per servir els ciutadans. I crec que en aquest moment que estem, sincerament, hem de donar clarament no només la imatge, sinó la realitat que volem canviar les coses; si no, la veritat que serà profundament decebedor que molts ciutadans puguin veure que nosaltres, els principals representants en el Parlament de Catalunya, no volem canviar les coses, no volem reformar les coses que no funcionen i no volem mantenir aquelles que sí que funcionen.

Res més. I després, lògicament —hi han esmenes—, em posicionaré en les esmenes que s'han plantejat pels grups.

Gràcies, senyora presidenta, diputats i diputades.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula per defensar les esmenes presentades l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, la interpellació i la moció diu que van sobre les mesures previstes perquè l'Adminis-

tració sigui eficient i viable. I l'única mesura que ens proposa el diputat és precisament crear una comissió. En tot cas, és una proposta una mica decebedora. I no és l'única fórmula d'analitzar això; permeti'm que potser hi pugui haver grups que pensen que n'hi pot haver d'altres, de formulacions.

En tot cas, nosaltres ens vam prendre seriosament la interpellació i la moció, i hem presentat un seguit d'esmenes que el senyor Rivera ja ens ha comunicat prèviament que no ens acceptarà.

Què dèiem aquí? Home, per una banda, dèiem que, en la mesura que la seva intervenció va ser fonamentalment basada en l'organització territorial, nosaltres volíem que quedés clar que, si es feia una comissió, el punt de partida era l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Després m'hi tornaré a referir.

I després presentàvem unes altres esmenes. Una que parlava..., instant el Govern que en el Projecte de llei de governs locals es tinguessin presents les conclusions de la comissió Roca. Una altra en què plantejàvem que, de cara al Projecte de llei de governs locals, si volem simplificar, analitzéssim a fons el paper que estan jugant els consells comarcals, que una cosa és la comarca, l'altra és els consells comarcals, que nosaltres creiem que hauríem d'avançar cap a mancomunitats de municipis.

I també plantejàvem dues coses que el senyor Rivera en les seves intervencions normalment no cita, que és la necessitat que també l'Administració central ha d'evitar duplicitats. I en aquest sentit plantejàvem que l'Administració..., d'instar el Govern central a revisar el tema que l'Administració central segurament ha d'eliminar determinats ministeris i estructures repetides i rebaixar molt la seva Administració perifèrica.

I encara anàvem més enllà i dèiem que el que caldria és obrir el debat de la reforma de la Constitució per eliminar l'obligatorietat de les províncies, que és un dels problemes clau que tenim a l'hora d'abordar la qüestió de l'organització territorial, i que, per tant, cada estatut, cada territori, pogués definir quina és la seva estructura territorial sense estar obligats a mantenir l'estructural provincial.

Bé, jo entenc que algunes d'aquestes propostes, com deia el senyor Rivera, es podrien tractar en el marc de la comissió, però per nosaltres la primera era, senyor Rivera, la prova del cotó. És a dir, nosaltres dèiem una cosa tan senzilla com dir: «El Parlament de Catalunya reafirma la validesa de l'article 83 de l'Estatut d'autonomia de 2006, que defineix l'organització territorial de Catalunya; article que va ser elaborat pel Parlament, aprovat per les Corts espanyoles i la ciutadania de Catalunya i declarat constitucional pel Tribunal Constitucional.» Si volem abordar la qüestió de l'organització territorial, partim d'això.

I vostè no ens ho accepta. Com que no ens ho accepta, com que... (*Veus de fons.*) Bé, com a mínim, m'ha dit que no ens ho acceptava; si ens ho accepta, podem revisar el nostre vot. Però com que no ens ho accepta, nosaltres no li votarem la proposta, ens abstindrem. Ens abstindrem, perquè ens sembla que no s'hi val a

dir que obrim tot el debat i no acceptem què és allò que va definir el poble de Catalunya, votat en referèndum.

Per tant, nosaltres volem revisar el tema de l'organització territorial. Confiem que el Govern ho faci, que té el compromís de fer-ho en el primer trimestre de l'any que ve presentant el Projecte de llei de governs locals. Però el punt de partida és l'Estatut. I vostès no ho accepten. Llavors, senyor Rivera, quan vostè parla de simplificar l'Administració, a mi em sembla que el que vol simplificar és Catalunya. I nosaltres no volem simplificar Catalunya.

Per tant, si vostè no accepta aquesta proposta, partint de la base de l'Estatut, nosaltres, que defensem que el Parlament ha de tenir un paper actiu a l'hora de definir conjuntament amb el Govern com volem simplificar l'Administració i reordenar el territori –això li ho acceptem; per això no hi votarem en contra–, no hi podem votar a favor si vostè no accepta que el punt de partida és l'Estatut, i, en aquest punt, a més a més, avalat per allò que sempre els preocupa tant a vostès, que és avalat pel Tribunal Constitucional.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. Ha presentat esmenes també el Subgrup Parlamentari de Solidaritat, i en el seu nom té ara la paraula l'excel·lentíssim diputat senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Molt honorable senyor vicepresident, president en funcions, il·lustres diputades i diputats, honorable vicepresidenta..., i una especial menció a l'honorable senyora Capdevila, que ha fet honor al seu tractament, i al grup que representa, en nom del poble de Catalunya.

Entrant en la moció que ens ocupa, donarem suport a aquesta moció, perquè..., simplement, afegíem una esmena que és purament terminològica però que aclareix quin n'és l'àmbit. Perquè en l'esmena inicial, en el text inicial, quan es diu que és l'Administració pública «a Catalunya», no sembla clar si això es refereix exclusivament a l'Administració que depèn de la Generalitat de Catalunya, i no a la municipal o a la supramunicipal, com són les diputacions, i també a l'Administració perifèrica de l'Estat. Per aquest raó, proposem que es digui que és respecte a l'Administració pública «de» i «a» o «de» i «en Catalunya», a efectes que sigui clar que estem parlant de tots els nivells administratius: de l'Estat central, de l'Administració local i diputacions, i de la Generalitat i tot allò que depèn de la Generalitat, entre ells els consells comarcals. Perquè creiem que és necessari aquest estudi, no ja aquesta línia de retallades, diguem-ne, a la babalà, sinó un estudi sistemàtic en què es vegi on hi ha duplicitats..., després ja veurem quina és la manera d'abordar aquestes duplicitats, però on existeixen aquestes duplicitats en tots aquests nivells administratius i on, com a conseqüència, és innecessari o bé l'existència del mateix òrgan o bé el fet que aquell òrgan tingui assumida una determinada funció que pot més eficientment fer-la un altre òrgan, aplicant sempre, al nostre entendre, el criteri de subsi-

diarietat, del dret canònic, afegit o assumit després per la Unió Europea, en el sentit que sigui l'Administració més propera als ciutadans.

Amb això podrem fer una despesa pública que és necessària, però vostès saben de sobra que el problema de fons no és aquest: el problema és tot el munt de diners que se'n van de Catalunya cap a Espanya i que no tornen, perquè, recordin-ho, diputades i diputats, Espanya ens roba.

El vicepresident primer

Passem a la següent intervenció. Poden intervenir ara, per fixar la seva posició, els diferents grups parlamentaris que no han presentat esmena, i en primer lloc li toca la paraula a l'il·lustre diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, president. Honorable consellera, honorables diputats i diputades, estic en contra de la duplicitat; em sembla, doncs, que demanar una comissió per estudiar la racionalització i la simplificació de l'Administració pública a Catalunya està en la línia del que tots volem. El que sí que, coneixent les intervencions parlamentàries precedents del grup proponent..., no és molt difícil deduir que el que vostès pretenen és que a Catalunya hi hagi una administració única que sigui l'estatal i que, doncs, el que pretenen és retallar competències a Catalunya; crec que no s'ha de ser molt llest per deduir-ho.

A partir d'aquí, penso que la conselleria ja està treballant en aquesta línia; s'ha parlat moltíssim de l'aprimament, de l'austeritat, de la simplicitat dels processos, i en aquest sentit faig confiança a la vicepresidenta perquè segueixi en aquesta línia.

I tranquil·litzar-los a vostès, en el sentit que, doncs, ja tindran qui doni suport a les seves intencions, perquè el procés que està previst, de recentralització de les autonomies, en aquest sentit, ara que governarà el Partit Popular i ja ho va manifestar el senyor Aznar el gener d'aquest any, en el sentit que les reformes aniran dirigides a retallar l'Estat autonòmic..., penso que en aquest sentit vostès trobaran un ferm aliat en aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, president en funcions. Honorable consellera... Senyors de Ciutadans, l'article 57 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix que els diputats tenen el dret a manifestar amb llibertat d'expressió aquelles opinions..., i són inviolables per aquesta condició. Vostès estan intentant coartar aquest Parlament i estan intentant dir i estan intentant impedir que algunes persones puguin manifestar de manera oberta el que pensen en aquest Parlament.

El vicepresident primer

Il·lustre diputat...

Marc Sanglas i Alcantarilla

Per tant, senyors...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, si us plau...

Marc Sanglas i Alcantarilla

...els recordo...

El vicepresident primer

Il·lustre diputat, senyor Sanglas... Li faig esment que, si volen parlar d'aquest tema, tenen una junta de portaveus on vostès podran expressar..., si el criteri de la Mesa no els sembla correcte, expressar-ho.

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas...

El vicepresident primer

Jo li demano que ara faci concreció en el tema en què estem, que és el quinze punt de l'ordre del dia.

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas, president, l'Estatut d'autonomia de Catalunya forma part de l'estructura de tot el país i, per tant, esmentar un article de l'Estatut d'autonomia ens sembla que entra dintre de les funcions d'aquest parlamentari.

Però, en tot cas...

El vicepresident primer

Segueixi, si us plau.

Marc Sanglas i Alcantarilla

...entrant directament en el tema de la moció i en el tema que ens ocupa, dir-los que, tot i compartir l'esperit de la moció, perquè entenem, doncs, que cal tendir a mesures de simplificació i eliminació de duplicitats en l'Administració i, per tant, per fer-la més eficaç, els vull recordar que des de la conselleria de Governació, en el seu moment, es va intentar un seguit de modificacions legislatives, algunes de les quals van tenir efecte i van sortir, però altres no van tenir ocasió de veure la llum, en el sentit d'ordenar i clarificar el mapa territorial.

Entenem que les diputacions han de ser substituïdes per les vegueries, entenent-les com a institucions més pròpies del país. Entenem també, al mateix temps, que els consells comarcals han de ser substituïts per un consell d'alcaldes i, al mateix temps, s'han de dedi-

car a donar suport a aquells ajuntaments més petits i ajuntaments mitjans que no disposen de tants recursos, però entenem que cal despolititzar aquests òrgans per convertir-los en òrgans de gestió. Entenem, doncs, que cal afavorir la mancomunació de serveis també entre les diferents administracions, però entenem que aquesta feina el Govern s'ha compromès a fer-la a través de la Llei de governs locals i, per tant, entenem que no pertoca en aquests moments engegar una comissió que abordi aquest tema, perquè el Govern s'ha posat mans a la feina en aquest tema.

Dit això, també els vull dir que els perd l'estètica, perquè, en tot cas..., i el senyor Rivera ha sigut molt de mires amples, quan avui ha presentat la moció, però que, en tot cas, el que va fer en la seva intervenció en la interpellació va ser començar un llistat de greuges, bàsicament contra institucions catalanes, en va fer un llistat –la desaparició de reordenació del mapa local, la desaparició dels consells comarcals, la desaparició de les diputacions–, però, ai las!, no va parlar en cap moment de cap òrgan de l'Administració espanyola, que també provoca duplicitats a Catalunya. Vostè no ha reclamat, vostè no va reclamar en el seu moment ni la desaparició dels ministeris que en aquests moments tenen transferides les competències a les diferents comunitats autònomes: els ministeris de Cultura, Educació, Sanitat i Agricultura; de tots aquests ministeris, vostè no en va fer ni un sol esment. Nosaltres demanem també que, quan s'abordi tot això, també reclamem des d'aquest Parlament la desaparició d'aquests ministeris, que generen molts recursos que no porten enlloc.

També demanem –i vostè tampoc no ho va esmentar– el compliment dels articles 22 i 23 de la Llei espanyola 12/1983, de 14 d'octubre, del *proceso autonómico*, la qual plantejava ja l'any 83 que calia anar desmantellant i calia desballestar tota l'Administració estatal que anés transferint competències a les comunitats autònomes; això no s'ha fet. Es mantenen un seguit d'institucions espanyoles que res i cap funció tenen, perquè tenen transferides les competències a les comunitats.

Ens demanen també –i ho va dir vostè en la seva intervenció– desmuntar l'estructura institucional: demanen la desaparició del Síndic de Greuges, demanen què haviem de fer amb els sis canals de televisió... Tranquils, en això dels sis canals de televisió, el Govern els està ajudant i, per tant, ja també s'ha posat mans a la feina en aquest tema.

Per tant, per totes aquestes coses, nosaltres no podem donar suport a la moció que vostès presenten en aquest Parlament.

I, finalment, com cal dir-ne, del dèficit fiscal que té aquest país respecte a l'Estat espanyol? En podem dir «espoli fiscal», «apropiació indeguda»? Diguin el que vulguin, però, en definitiva, són 22.000 milions d'euros que marxen d'aquest país i no retornen cap a aquest país ni cap als seus ciutadans.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, il·lustre diputat. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té ara la paraula la il·lustre diputada senyora María Llanos de Luna.

María de Llanos de Luna Tobarra

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados, en relación con la moción presentada por el Subgrupo Ciudadanos, desde el Partido Popular les significamos lo siguiente. Uno de los objetivos primordiales del Partido Popular, junto con el de la recuperación económica y la creación de empleo, es el de la racionalización y simplificación de la Administración, ya que es una forma de reducir no solo el gasto y déficit públicos, sino también la de conseguir una administración más eficaz y más eficiente. La eficacia de nuestras instituciones es un poderoso factor de competitividad y debe ser parte vertebral de nuestra estrategia de crecimiento económico. Todas las reformas deben ser aplicadas al conjunto de las administraciones existentes en España. La descentralización es un gran instrumento de acercamiento de los centros de decisión política a la población, pero solo correctamente articulada puede ser eficiente. Aprovechar las ventajas que encierra la descentralización política y administrativa exige abordar con rigor muchos problemas que hasta ahora han sido ignorados.

En la administración de los recursos públicos, la austeridad, la transparencia y la responsabilidad han de ser los principios rectores de todas las reformas. Hemos de delimitar con mayor precisión el marco competencial de cada una de las administraciones, para evitar solapamientos innecesarios, ya que ello conduce a la proliferación de estructuras públicas de todo orden, con el consiguiente aumento de la burocracia y del personal a su servicio.

Hemos de cooperar todas las comunidades autónomas. Si no hay una lealtad institucional en pro del interés general, no conseguiremos poner la economía del país en marcha. De esta crisis económica, o salimos juntos o no salimos.

El Partido Popular ya ha dejado patente en este Parlamento que la Administración catalana está sobredimensionada y que apostamos por la racionalización y simplificación. Ejemplo de ello son las propuestas de resolución presentadas por mi partido en el debate de política general, apoyadas por la mayoría de los grupos de esta cámara, y también la Proposición de ley sobre empresas públicas, que actualmente se encuentra en trámite, como todos ustedes saben.

La racionalización y simplificación de la Administración pública bajo los principios ya anunciados de austeridad y transparencia es un compromiso de mi partido, y en las comunidades autónomas en donde gobernamos se ha llevado a efecto suprimiendo organismos innecesarios y empresas públicas deficitarias. El futuro presidente de España, Mariano Rajoy, ha manifestado públicamente que tanto su gobierno como la Administración que le corresponderá di-

rigir se regirán por la austeridad, la racionalización y la transparencia; racionalización que se plasmará en una reducción y simplificación en el número de organismos, y también en una simplificación y reducción de los trámites burocráticos. Todo ello permitirá tener una administración eficaz y eficiente, con una gestión basada en la excelencia.

Debemos dejar de pensar en la Administración pública como un bien en sí mismo, para empezar a pensar que la Administración está para servir a los ciudadanos, para atender a sus necesidades. Solo asumiendo lo anterior, la Administración ganará competitividad y servirá de instrumento para la recuperación económica y para la creación de empleo; una administración que no sea intervencionista, sino facilitadora y colaboradora con la iniciativa privada. Por ello, hemos de reemplazar una administración que hace competencia al sector privado por una administración competente para la finalidad esencial que tiene, que es la de servir al interés general.

En la Comunidad Autónoma de Madrid se ha constituido una comisión paritaria comunidad-ayuntamiento para analizar las competencias de cada una de las instituciones, con el ánimo de evitar duplicidades y solapamientos. Entendemos que desde los distintos gobiernos deben examinarse cada una de las áreas de gestión para hacerlas más eficientes, ya que una duplicidad de competencias conlleva una duplicidad de gasto y, por tanto, también una duplicidad de esfuerzos.

Les asseguro que mi partido trabajará con rigor y dedicación para la consecución de una administración pública acorde con los tiempos, una administración del siglo XXI.

Muchas gracias, presidente, *consellera*, diputados.

El vicepresidente primer

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialista té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Laia Bonet.

Laia Bonet Rull

Moltes gràcies. Volia fer tan sols set comentaris amb relació a aquesta moció.

El primer, una premissa: nosaltres estem a favor de la racionalització. Crec que en aquesta cambra ningú dirà el contrari. Però ho vull, malgrat tot, repetir.

El segon, un agraïment; un agraïment per l'esforç de síntesi que ha intentat el Subgrup Ciutadans a l'hora de formular una moció el màxim de breu possible, entenc, clarament, amb una voluntat de poder consensuar al màxim i deixar el debat en el moment en què s'hauria de produir.

Un tercer que és una constatació: no només estem a favor de la racionalització, sinó que hi hem treballat. Hi hem treballat en el passat, i constatem també que cal seguir-hi treballant, i molt, i molt més, en el futur. Cal un mapa clar de responsabilitats en tot el sector públic, i per això entenc que defensem tots la neces-

sitat de racionalització, més encara en un moment on s'estan demanant esforços a tots, a tots els ciutadans, i, per tant, cal la màxima eficiència també en el sector públic, més que mai.

Un quart, un prec; un prec perquè és evident que aquest diàleg que es planteja en aquesta moció s'ha de fer de forma al màxim d'oberta possible, i probablement no és un debat que s'hagi de residenciar, com sembla que ens ha proposat el Govern, només en seu del Govern i, per tant, veient ja un projecte de llei fet. Tampoc és un debat que cregui que s'hagi de plantejar només en seu parlamentària, sinó que ha d'anar més enllà i que probablement hi han de poder participar tots els agents afectats, i, en matèria del que estem parlant, «tots els agents» inclou també el món local. Un diàleg que ha de perseguir, sense cap mena de dubte, el màxim consens; un diàleg que s'ha de fer sense demagògies, i un diàleg que s'ha de fer amb la màxima claredat, perquè sovint crec que evidenciem amb massa freqüència que s'acaben barrejant els conceptes «racionalitzar les administracions o el mapa d'administracions», «racionalitzar l'estructura d'una administració» i «racionalitzar els procediments amb què treballen cada una d'aquestes administracions»; i, si ho continuem barrejant i ho posem tot a la mateixa olla, probablement, difícilment en sortirà un bon bou. I també forma part d'aquest prec: no podem entomar aquest debat amb una motxilla carregada de prejudicis o sense voluntat d'obrir la negociació al màxim, i, per tant, crec que és imprescindible per entomar aquest debat amb la seriositat que cal.

Un cinquè comentari que és un lament, perquè crec que massa sovint s'ha fet un mal ús de les paraules «simplificació», «racionalització», «agilitat». En ténim exemples molt recents en aquesta cambra, molt –actuals, de fet–, i, perdonin, però la proposició de llei que ha presentat el Partit Popular tampoc n'és una excepció; crec que en matèria de racionalització en porta el títol, però el contingut crec que és tot un altre. Però seran opinions; en tot cas, aquesta és la nostra i, per tant, la plantegem.

Un sisè comentari que és un desig: si parlem de racionalització, tant de bo entomen aquest debat amb una actitud racional i no al contrari, que és el que em temo que massa sovint passa, eh? Parlem, tots ens omplim la boca de racionalització, i ho fem cada vegada amb unes actituds més irracionals, perquè anem sumant propostes i propostes i propostes i propostes que totes elles parlen de racionalització i que al final ofereixen una imatge completament irracional i ineficaç del treball d'aquesta cambra.

I per tot això nosaltres creiem que, malauradament, aquesta no és l'ocasió en què probablement podem entomar aquest debat, i ens abstindrem de la moció que presenta, reconeixent, com deia, l'esforç que ha fet el subgrup i desitjant que puguem entomar aquest debat al màxim d'obert possible en aquesta cambra en un futur molt proper.

El vicepresidente primer

Gràcies, il·lustre diputada. Finalment, també per fixar posició i en nom del Grup Parlamentari de Convergèn-

cia i Unió, té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que comenci pel final: nosaltres no donarem suport a aquesta proposta de resolució, i ho farem per diverses raons, i agafo una de les expressions que ha utilitzat el diputat, senyor Rivera; diu: «Escolti, no creuen que és el moment de parlar de tots aquests temes?» Jo li respondria: «No, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat creuen que és el moment d'actuar. I de fet estan actuant en tots els fronts.» Podem fins i tot estar d'acord amb la necessitat o no..., no «podem»: *estem* d'acord amb la necessitat de racionalitzar, de fer una administració molt més austera, molt més prima, molt més eficient; *estem* d'acord amb algunes reflexions que s'han fet aquí: l'Administració és també un factor de competitivitat. Hi estem tan d'acord, que en allò que ens correspon i sobre el que som plenament sobirans des d'aquesta cambra hem tramès a aquesta cambra unes lleis, que són les conegudes col·loquialment com a «òmnibus», que persegueixen precisament això: racionalitzar l'Administració. Oh!, i sap què ens trobem? Que moltes de les esmenes del seu grup van en sentit invers, de dir: «Ei, no, no, no, però no aprimem tant això, no, mantinguem aquests òrgans, no mantinguem els altres.»

Per tant, en allò que en som plenament competents hi estem actuant. Hi estem actuant des de la perspectiva legislativa, però hi estem actuant des d'altres perspectives també. O no és aquest, el Govern que ha reduït el nombre, doncs, de conselleries? O no és aquest, el Govern que encara dilluns aprovava la integració de diferents empreses públiques per ser més eficients? O no és aquest, el Govern, doncs, que ha fet molts esforços d'aprimar l'Administració, moltes vegades molt incompresos –moltes vegades molt incompresos. Per tant, en allò, en aquell àmbit que nosaltres en som plenament competents, des del front legislatiu i des del front organitzatiu de la Generalitat hi estem treballant.

Hi hauria encara un segon àmbit en què tampoc el Govern ha estat passiu, ben al contrari, que és allò que està a cavall entre el que pot ser l'Administració de la Generalitat i el que pot ser l'Administració local i que hi tenim competència, per bé que hi ha unes lleis bàsiques, doncs, que d'alguna manera limiten aquesta competència. Què estem fent, si no redactar, parlant amb el món local, un esborrany de llei de governs locals, que persegueix precisament, doncs, ser eficients en l'Administració, evitar les duplicitats, racionalitzar l'aspecte administratiu? O no és això, exactament, el que estem discutint en tot el procés previ d'elaboració, doncs, de la Llei de governs locals? I ho estem fent amb els grups parlamentaris i ho estem fent en l'àmbit que pertoca, des de la Vicepresidència, des de la conselleria de Governació, en concertació amb el món local, perquè ens preocupa com el que més.

Nosaltres no qüestionem la bondat de la seva proposta, de l'objectiu que persegueix. Nosaltres qüestionem

–i per això no li donarem suport– l'instrument, perquè creiem que ja no estem en temps de parlar-ne, estem en temps d'actuar, i per això estem actuant, i en el front local. O no és aquest Govern el que ha dit: «Escolti, no anem a inflacionar aplicant ara les vegueries abans no hàgim resolt un debat, com deia Iniciativa, que tenim pendent amb el Govern de l'Estat»? I aquest seria el tercer àmbit: en aquell que ens és competència pròpia, hi actuem, prenem decisions des del Govern i legislant; en aquell en què compartim la competència amb el món local, hi actuem, parlant-ho amb el món local, i tenim els fòrums perfectament definits per fer-ho, i en aquell que depèn de l'Estat, home, aquí sí que voldríem fer algunes reflexions rellevants.

N'hi ha uns quants –i els ha citat Esquerra Republicana, i hi estem absolutament d'acord–, de ministeris prescindibles. Encara n'hi afegiríem un altre, que afortunadament, després d'haver-ho demanat una i mil vegades en tants debats com hi ha hagut de l'Estat anomenat «de la nació» a Madrid, n'havíem demanat la supressió, i finalment va caure: el de la Vivienda. Escolti, miri si n'hi han, de ministeris prescindibles. Ministeris prescindibles i delegacions de molts ministeris absolutament prescindibles, perquè, com bé m'apuntava el nostre portaveu, el senyor Jordi Turull, home, és que sempre ens trobem amb la mateixa: ens descentralitzen, ens fan algunes transferències i roman, doncs, aquell òrgan del Govern de l'Estat que es podria perfectament suprimir. I això ens ha passat amb Trànsit i La Campana, per exemple; escolti, si hi han les competències, què hi fan, doncs, determinats ens estatals aquí?

Per tant, en aquest front també hi actuem. I en aquest front hi actuem des d'allà on ens sembla més racional actuar-hi, i segurament coincidirem amb molts de vostès que és en el Congrés dels Diputats, fent, doncs, les propostes corresponents.

Per tant, senyor Rivera, sense divergir de quin és l'objectiu, de fer una administració, doncs, més racional, més eficient que l'Administració en sentit ampli, totes les administracions, que siguin un element de competitivitat, nosaltres, precisament perquè ja creiem que no estem en temps de parlar, sinó en temps d'actuar, i precisament perquè actuem –i ens posarem o no d'acord, però el que no em pot negar és que, d'actuacions, n'hi han–, precisament per aquesta raó nosaltres no podem donar suport a aquesta proposta de resolució.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades a aquesta moció, té ara la paraula el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Consellera, diputats i diputades, la veritat és que, després de sentir algunes intervencions, avui penso que m'agradaria ser millor diputat del parlament basc o del parlament autonòmic de

Madrid. I saben per què? Perquè quan surti d'aquí i miri els ciutadans a la cara els podria dir que el meu Parlament, que els meus companys del Parlament han votat a favor de començar a parlar –sí, perquè no és només actuar el Govern, sinó el Parlament– de com s'han de racionalitzar les coses.

Jo els agraeixo el to d'algunes intervencions, com la del PSC o la del Partit Popular, però al final els fets es demostren amb el moviment, i el moviment és votar-hi a favor. I jo entenc la seva posició de bones paraules, però és que al final els ciutadans que ens puguin estar veient deuen pensar que aquí és impossible racionalitzar..., treballar per eliminar duplicitats. I, per tant, al final, no ens estranyem que els ciutadans de Catalunya siguin els que menys voten de tot Espanya, siguin els que pitjor consideració tenen dels seus representants polítics, no ens n'estranyem, eh? Després no diguem que les nostres províncies són les que tenen menys vots a les eleccions generals i a les eleccions autonòmiques, no ho fem, perquè és que ens ho guanyem a pols. Per tant, nosaltres hauríem de ser els que movem fitxa, i no esperar que els ciutadans ens tirin en cara per què estem encara amb estructures de fa trenta anys.

Abans es parlava de prejudicis. Home, a mi em fa gràcia que alguns dels parlamentaris diguin que no, alguns grups que no, intentant veure què dirà cadascú a la comissió, o alguns fent esmenes, amb tot els respectes, dient què ha de dir la comissió. No, no, es que la comissió es parlar ja, allà mateix, no per fer ara tot un seguit d'esmenes. Jo podia haver ficat aquí: «supressió de les diputacions», «supressió dels consells comarcals», que és el que pensa el nostre grup. No ho he fet. El que hem fet és fer una comissió, o intentar posar un únic punt, perquè tots en parlem de forma consensuada.

Per tant, evidentment, no es poden acceptar esmenes que van en la línia de dir el que dirà la comissió quan acabi. I aquest és el motiu pel qual no acceptem algunes esmenes, com les d'Iniciativa; o alguns grups, que el que no volen és acabar amb les agències de col·locació. Hi han grups aquí que han fet d'alguns òrgans polítics les agències de col·locació dels partits, senyors; i això ho saben vostès i ho saben els ciutadans que ens estan veient. I hem de llençar un missatge que no volem agències de col·locació, sinó estructures polítiques i administratives al servei dels ciutadans. I, per tant, avui qui guanya és la partitocràcia, qui guanya avui és el immobilisme, qui guanya avui és aquell que no vol que res canviï, perquè tot segueixi igual. I jo crec, senyors, sincerament els ho dic, que no ha de seguir tot igual.

I abans parlàvem de retallades i d'actuar el Govern. Clar que actuen!, a la sanitat i a l'educació. I clar que hi fem esmenes en contra, perquè en sanitat i educació no estem d'acord que es desmantelli el sistema de salut públic, no hi estem d'acord, senyor Espadaler. Ara, vostès, amb els consells comarcals o a repartir-se diputacions amb el PP, aquí també actuen, eh?, aquí també pacten per repartir-se els càrrecs. I els consells

comarcals també els agrada mantenir-los, encara que diguin i reconeguin que són duplicitats amb l'Àrea Metropolitana. Llavors, no em digui que actuen; vostès no actuen. Vostès actuen allà on volen, en la sanitat i en l'educació, en allò que afecta els ciutadans, però no actuen en les duplicitats administratives o polítiques. I, per tant, no em digui vostè que actua, perquè el que volem plantejar aquí és si hem de mantenir consells comarcals alhora que tenir Àrea Metropolitana de Barcelona, per exemple, cosa que ha dit la consellera públicament; si necessitem tenir les quatre diputacions alhora que tenim la comunitat autònoma. Algú deia abans..., alguna esmena que es plantejava sobre si...

La presidenta

Senyor diputat, haurà d'acabar.

Albert Rivera Díaz

Sí, acabo presidenta, vint segons. Només recordar-los: nosaltres volem que les diputacions es supprimeixin, perquè hem descentralitzat Espanya en comunitats autònomes; per tant, clar que parlem d'organismes estatals. I fer menys municipis, que també depèn de l'Estat, també ho plantegem, com ho fa l'informe Roca.

Per tant, senyors, avui els que hi voten en contra o s'abstenen el que fan és dir que no a les reformes necessàries en l'àmbit de les estructures polítiques; no ens enganyem. I el missatge que llancem és profundament decebedor, no perquè sigui una proposta de Ciutadans o de qualsevol grup, sinó perquè llancem un missatge que tot continua igual en el Parlament de Catalunya, però a la sanitat i a l'Educació les coses sí que estan canviant, i malament.

Gràcies, senyors diputats i diputades.

La presidenta

Cridem a votació.

(Ramon Espadaler i Parcerisas demana per parlar.)
Senyor Espadaler?

Ramon Espadaler i Parcerisas

Per contradiccions, senyora presidenta, i per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Ramon Espadaler i Parcerisas

No, molt breument. Escolti, és que el que estem discutint en el Projecte de llei d'elaboració dels governs locals són tots aquests aspectes; per tant, el fòrum ja existeix. I permeti'm que ho porti més enllà: ens està demanat que creem una comissió quan ja existeix un àmbit per debatre això? És això el que ens està demanant? Escolti, no el rebutgem, en absolut, aquest debat. L'estem fent, aquesta és la gran diferència, l'estem

fent, i l'estem fent en el marc que pertoca i l'estem fent conjuntament amb el món local. O és que l'hem de fer d'esquena al món local?

Gràcies, senyora presidenta.

(Jaume Bosch i Mestres demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Sí, per contradiccions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Jaume Bosch i Mestres

Senyor Rivera, no ens renyi perquè no li votem una proposta seva. Vostè ha defensat aquí les virtuts d'una comissió i vostè ahir va votar en contra d'una comissió d'estudi; per tant, no ens renyi. El meu grup no li vota la comissió, perquè vostè es nega a acceptar una esmena que diu que en el tema de l'organització territorial el punt de partida és l'Estatut que va votar el poble de Catalunya; per això no la hi votem.

(Albert Rivera Díaz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Rivera Díaz

Breument. Primer, l'àmbit de debatre aquestes qüestions efectivament és el Parlament de Catalunya. Si aquest Govern es pensa que farà la Llei de governs locals o que parlarà només amb els ajuntaments, prescindint dels ciutadans de Catalunya o dels seus representants, ens sembla que també estan equivocats.

I, senyor Bosch, en el que vostè deia, miri, vostès no voten a favor d'aquesta comissió perquè no volen debatre. El que vostè ha presentat en l'esmena és el que hem de debatre a la comissió; el que no podem fer és que tots aquí acceptem el seu full de ruta de la comissió. També podríem haver-ho fet nosaltres i no ho hem fet.

Per tant, vostès el que volen...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...vostès el que volen és marcar la comissió per poder abstenir-se ara.

En definitiva, el que fem avui és votar a la comissió d'estudi. No em compari, senyor Bosch, perquè ahir el que vam fer és proposar una comissió més àmplia, perquè pugui parlar de tot el sistema policial i no només de les pilotes de goma. És a dir, tot el contrari del que vostès fan avui, que és renunciar...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...a una comissió parlamentària.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas, per quin motiu em demana la paraula?

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, por una cuestión de orden. Usted no estaba presidiendo en ese momento el Pleno, y ha habido una acusación del señor Marc Sanglas, que le puede confirmar el vicepresidente de la Mesa, acusando a este grupo parlamentario de ser un censor en esta cámara, y me gustaría aclarar... *(Remor de veus.)* ¿Cómo que «¡ah!»?

La presidenta

Vint segons...

Jordi Cañas Pérez

Simplemente recordarle al señor Marc Sanglas que los censores en la antigua Roma velaban por la moralidad del comportamiento público. Y el comportamiento público de aquellos que utilizan determinadas expresiones es inmoral. Y solo le recuerdo una cosa: prefiero pasar a la posteridad porque me califiquen como «Cátón el Censor», que no como «Nerón el Pirómano».

La presidenta

Passem a la votació de la moció... *(Marc Sanglas i Alcantarilla demana per parlar.)* Senyor Marc Sanglas? *(Remor de veus.)* Quinze segons.

Marc Sanglas i Alcantarilla

En tot cas, el senyor Cañas ahir va demanar públicament que no s'admetessin certes expressions en aquest Parlament. Això és una cambra parlamentària i els parlamentaris defensem una realitat social, i per això ens

voten uns electors, perquè defensem uns posicionaments polítics, i són tots lícits mentre siguin defensats en democràcia.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Marc Sanglas, el portaveu del seu grup va assistir a dues juntes de portaveus en les quals es va acordar que determinades expressions que es diguessin dins d'aquest hemicicle no es permetrien i es cridarien a l'ordre. I els diferents caps de grups si no van opinar..., qui calla atorga. (*Remor de veus.*) I la majoria..., i la majoria dels grups van considerar que determinades expressions, com «robar», no s'havien de fer.

I no hi han més paraules... (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) No hi han més paraules.

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 5 vots a favor i 72 en contra i 51 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària (tram. 302-00081/09)

Passem, ara, al setzè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política universitària, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

(*Remor de veus.*) Senyores diputades, senyors diputats...

Senyor Chumillas, iniciï la seva intervenció.

Pedro Chumillas Zurilla

Moltes gràcies, senyora presidenta. Sí, senyora vicepresidenta, senyores i senyors diputats, en aquesta moció parlem d'equitat, eficiència, eficàcia. Aquestes són les tres es de la universitat catalana, i podríem afegir-ne una quarta, la d'excel·lència. La moció que el Grup Parlamentari del Partit Popular presenta avui pretén col·laborar en la millora de les quatre es de la nostra universitat.

Primera e: equitat. Proposem que l'esforç dels estudiants tingui més pes com a criteri per rebre beques d'estudi. L'esforç personal no es veu condicionat per res de fora, depèn exclusivament de l'alumne. Això s'ha de valorar perquè, donant-li la deguda importància, estem donat el missatge que val la pena esforçar-se, cosa que, per altra banda, és el que passa en general a la vida. És l'esforç, l'estudi amb les corresponents bones qualificacions, l'únic criteri que ha de distingir els estudiants. Cap altre criteri, ni de posició social ni de diners ni d'amistats, ni d'edat..., res més. Això és equitat.

Segona e: eficàcia. Proposem la incentivació de l'especialització. És aquest un factor clau. Universitat vol dir universal, però sense perdre això de vista, l'abast del coneixement avui en dia porta a la necessitat d'especialitzar, no només l'individu que estudia, sinó també els departaments, les facultats i les mateixes universitats. Aquesta serà una garantia d'èxit. Proposem, per això, seguir també la via de la internacionalització. El coneixement és tant universal com el pensament. La nostra universitat ha de permetre la mobilitat més gran possible de tots els seus components, cap a dintre i cap a fora. Aquesta també és una mesura d'eficàcia inexcusable.

Tercera e: eficiència. Els recursos sempre són limitats, però en un context com l'actual més encara. Proposem la revisió i millora del Pla de finançament de les universitats. Hem de ser conscients que allò que no estigui en els pressupostos al començament, ni existeix ni existirà després. No hi ha marge per a l'endeutament, ni per a aventures que no estiguin previstes. S'ha de preveure tot. L'autonomia universitària no es pot veure compromesa per un desentendre'ns de la gestió dels recursos. És per això que també proposem que segueixi el camí de la transparència en aquesta gestió dels comptes universitaris.

Quarta e: excel·lència. En aquesta direcció van les nostres propostes ja esmentades. No es tracta de fer com més millor, sinó de fer molt bé el que sigui possible de fer. El prestigi, allò que atreu els millors estudiants catalans i no catalans serà l'excel·lència, i, per tant el que farà de Catalunya una societat culta, el que farà que apareguin idees noves, el que necessitem per renovar la nostra cultura serà l'aposta per l'excel·lència.

Penso que el que pot fer diferir les posicions respecte de l'ensenyament universitari dels diversos grups parlamentaris seran qüestions de matisos, d'on es posa l'accent, de concretar per aquí més o menys. La idea d'aquesta moció és que empenem la universitat tots junts.

El Grup Parlamentari del Partit Popular així ho intenta: vol ser realista i exigent a la vegada. Cercar aquest equilibri no és gens fàcil.

Abans d'acabar voldria fer esment d'un darrer punt, del darrer punt de la qüestió de la moció que hem proposat. No es dirigeix a cap de les quatre es anteriors, tot i que les afecta a totes. Si volem trobar una cinquena e, per catalogar-lo serà sens dubte aquesta d'«esperit». La universitat té un paper fonamental en la formació de l'esperit de les persones i del país on es troben, i particularment ho fa en el que s'anomena «carreres de lletres i humanitats». En moments de crisi econòmica pot venir la temptació de pensar que aquestes carreres són menys importants; doncs, no.

En aquest Parlament he sentit tots els grups parlar, certament, de forma i amb enfocaments diferents, que també estem en una crisi de valors. Les humanitats treballen els valors humans, si no encerten, tampoc contribueixen, tenen aquesta responsabilitat, però, si en algun lloc es treballen els valors, és a les facultats d'humanitats.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, per a la defensa de les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera. (*Veus de fons.*) Té la paraula el senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, en principio nuestro partido va a apoyar la moción presentada por el Partido Popular más allá de su poca concreción y... Bueno, es más una manifestación de voluntades que no realmente una propuesta que tenga la voluntad de reformar nuestro modelo de universidades. Porque, claro, cuando uno habla de modelo de universidades y se da cuenta que nuestra primera universidad en el *ranking* mundial está en el número 227, y la segunda en el 238, y la tercera en el 572, y la cuarta en el 854 del mundo..., pues, hombre, como modelo de excelencia yo creo que en esto sí que nos podemos poner de acuerdo que no es.

Pero, claro, es que no es solo eso, es que además hemos reducido el presupuesto en educación universitaria de 1.073 a 926. Entonces, llego al primer punto de su moción, que es el que más me inquieta: «Adoptar» –lo que adaptar– «el modelo de financiación de las universidades catalanas a las necesidades actuales.» Pues bien, claro, esto puede tener múltiples lecturas, porque, claro, si la lectura que uno puede hacer en primera instancia es la que ustedes han hecho colaborando en que los presupuestos de este año reduzcan substancialmente la aportación para la educación universitaria..., pues es un punto en el cual nos vamos a abstener, porque no sabemos exactamente a qué se refiere usted. ¿Cuáles son las necesidades actuales? Porque si las necesidades fuesen convertir nuestro modelo universitario en un modelo de excelencia realmente, pues ahí estaríamos de acuerdo, porque entonces necesitaríamos una mejor gestión de los recursos y, probablemente, más recursos, ¿verdad?, porque cuando uno habla de la necesidad de que la educación sea el pilar del crecimiento futuro de nuestra comunidad, y vemos cómo se reducen los presupuestos, pues uno se inquieta y se alarma.

En cuanto a las enmiendas de mi subgrupo –y acabo, presidenta–, simplemente va en la línea de conseguir que nuestra universidad realmente sea una universidad de prestigio, de excelencia y que permita atraer a cuantos mejores profesores y de más cualificación mejor, con independencia de cuál sea su idioma vehicular, entendiendo que el modelo universitario y el idioma que se deba utilizar probablemente en el futuro sea el inglés.

Gracias, presidenta; gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran. (*Veus de fons.*) En comptes del senyor Bertran, el senyor López Tena.

Alfons López i Tena

Sí, moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. És per aclarir una qüestió, és que com que el pare de la dona d'Antoni Strubell ha mort, sobtadament, fa uns tres dies, fa quatre dies, doncs, hem hagut de fer una reordenació de qui defensava cada cosa, i potser que s'hagi comès algun error, com vostè sap.

Bé, entrant en el tema que ens ocupa, l'il·lustres diputades i diputats, i cap membre del Govern ara present, estem d'acord amb l'esperit general d'aquesta moció presentada. Hem presentat una esmena de refosa dels punts cinquè i quart, en el sentit següent, perquè entenem que si fa no fa diuen el mateix, amb la qual cosa seria suprimir el punt quart i convertir el quart i el cinc en un de sol, a efectes de dir «aprovar un pla per afavorir el moviment interuniversitari dins i fora de Catalunya», que és l'objecte de què tracta aquesta moció, en aquest punt en concret, tot i afavorir l'intercanvi d'alumnes i de professors.

Entenem que l'esperit d'aquesta moció és positiu, però, és clar, amaga o no planteja el problema de fons. El problema de fons és, com vostès saben, el fet de, com deia Josep Pla: «Qui pagarà, aquesta festa?» Això qui ho paga? Perquè per poder, en un marc en el qual els pressupostos de les universitats públiques de Catalunya i l'aportació de la Generalitat estan de baixada, amb la qual cosa, per altra banda, la Generalitat té un límit pel que fa a polítiques de beques, que no té, ara com ara, competències transferides plenes, malgrat la sentència del Tribunal Constitucional, i, per altra banda, quant a taxes universitàries, és un brindis al sol fer aquesta declaració.

Estaríem d'acord, totalment, que els estudiants catalans i els professors puguin anar fora de Catalunya, a altres països: a França, Alemanya, a Espanya. I, a més, perquè Espanya té..., alguna cosa té positiva, com ara una literatura de gran nivell. Citaria aquí allò que deia Quedo: «No callaré, por más que con el dedo, ya tocando la boca o ya la frente, silencio avises, o amenazas miedo», cosa que podrien aprendre en la seva llengua original en aquell país, en el qual és la seva llengua.

Però sense resoldre l'espoli fiscal, sense resoldre el problema de fons, aquesta moció no té viabilitat, perquè, recordin-ho vostès, Espanya ens roba.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé. Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, diputades, diputats..., bé, aquesta moció nosaltres, evidentment, de tota..., doncs, als set punts que conté no podem pas estar-hi en contra, perquè és una moció que estableix uns objectius. I jo crec que són compartits pel conjunt de grups parlamentaris en el sentit que és lògic que les universitats, avui, hagin d'adaptar el seu model de finançament a la conjuntura actual, absolutament lògic.

És obvi que les universitats també han d'adaptar el seu..., no només el seu model de finançament, sinó el seu funcionament, i que tenim uns òrgans com la Comissió de Governança del Consell Interuniversitari, que fa pocs mesos ha engegat el Govern; per tant, en aquest sentit, crec que és un element compartit. Que, evidentment, el finançament universitari no pot ser lineal, sinó que hem d'estimular també i crear incentius per a la millora de la qualitat del nostre sistema. Que la internacionalització de la universitat és una qüestió cabdal, perquè el nostre sistema universitari ha de participar del sistema universitari mundial, amb la mobilitat que hi ha de professors, amb tota la producció científica que està compartida amb la tradició, ja, podríem parlar d'una certa tradició de mobilitat estudiantil en el marc dels programes Erasmus, etcètera; doncs, evidentment, això hi ha de ser.

I bé, evidentment, doncs, cal incentivar l'esforç d'estudiants, i, evidentment, doncs, en l'àmbit d'estudis d'humanitats, filosofia i lletres, com a la resta d'àmbits, però també en aquests, doncs, cal facilitar l'excel·lència en aquest àmbit.

Clar, és una moció que diu això, però tampoc concreta gaire més, no? És una moció amb la qual no podem estar en contra, ja que és una moció molt pròpia de la bonhomia que caracteritza el diputat Pere Chumillas, no?, però crec que estaria bé haver concretat una mica més. I per això hem presentat algunes esmenes, que esperem, doncs, que siguin acceptades.

Per una banda, el que és la mobilitat interuniversitària. Nosaltres creiem que hi ha un marc europeu, que ara, a més, hi han uns crèdits que estan homologats, que tenen un mateix sistema de compatibilització perquè es permeti molt més el reconeixement dels ensenyaments universitaris, que és l'espai europeu d'ensenyament superior. Per tant, aquí, doncs, hi ha un camp per córrer interessant.

I després dues qüestions..., tres qüestions que, per nosaltres, són cabdals i que concreten aquesta moció, perquè, si no, ens quedàrem en una declaració d'intencions que tots compartim, que és impossible posar-s'hi en contra, però crec que, precisament el que podem aportar de més és concretar-ho una mica, no? Per una banda, hi ha una qüestió que no és menor, que és el fet que els estudiants a les universitats catalanes puguin desenvolupar plenament els seus estudis i puguin realitzar els seus exàmens, treballs, etcètera, també en la llengua del país, el català. Per tant, aquí hi ha, doncs, un decret, el 128/2010, que n'hem discutit diverses vegades, en comissió, també amb el conseller, en aquesta cambra, que està vigent, i, per tant, nosaltres demanem que se'n garanteixi el compliment.

Una altra qüestió, tant o més important, que és el traspàs de beques. Els estudiants catalans representen, aproximadament, entre un 15 i un 16 per cent dels estudiants universitaris de l'Estat i reben entre un 8 i 9 per cent de les beques. I això vol..., també tenim estudiants a Catalunya que tenen dificultats a l'hora de poder, doncs, accedir a la universitat. Per tant, en aquest sentit, el traspàs de beques ajudaria a equilibrar una mica aquesta situació, no?

A vegades es parla del dèficit fiscal, i és una qüestió que debatem en aquesta cambra, però potser aquí també trobaríem una diferència entre el que representa i la participació dels estudiants a les beques, no? I, per tant, evidentment, el fet que hi hagi menys beques a Catalunya que a la resta de l'Estat espanyol és perquè és una competència centralitzada encara, no? Per tant, en demanem el traspàs. Creiem que és una qüestió important.

I, després, també entenem que una de les qüestions centrals que és el possible augment de taxes, que està en els mitjans de comunicació –aquest any ja s'ha realitzat en aquest curs, un 7,6 per cent–, volem que, més enllà d'aquest mecanisme que una part de l'augment de taxes serveixi, un 25 per cent, per dotar un fons de beques que ajudi els estudiants per raó de renda, entenem que hauria de ser, potser, la mateixa estructura de les taxes la que, doncs, es creï també una mica, s'organitzi en funció de la renda dels estudiants i de les seves famílies, no? Per tant, nosaltres presentem aquestes esmenes.

Agraïm al diputat, evidentment, la moció; és una moció molt genèrica, i, doncs, si no s'accepten les esmenes, nosaltres el que farem és facilitar que s'aprovi, ens abstindrem, però no podem donar-hi suport, perquè ens agradaria haver tingut l'oportunitat de concretar-ho una mica més.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyors diputats, senyor Chumillas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Batalla.

Dolors Batalla i Nogués

Moltes gràcies, senyora presidenta. Conseller, agraïm que finalment hagi pogut arribar a temps per ser present en la discussió d'aquesta moció. Sabem que..., i en aquest sentit el voldria excusar, perquè era, precisament, a una reunió del Consell Interuniversitari, que és el que l'ha impedit poder arribar una mica abans.

Des de Convergència i Unió diem que votarem a favor d'aquesta moció i, sobretot, perquè hem presentat un seguit d'esmenes que se'n ha anunciat –suposo que després es ratificarà– que seran acceptades, i, per tant, totes les transaccions a què hem arribat ens fa, doncs, tenir aquest vot favorable.

Tots estem d'acord que la universitat és una gran eina al servei de la societat. La universitat ha de formar bons professionals, aportar coneixement i ciència, fer avançar la cultura i contribuir decisivament al creixement econòmic i ser-ne motor.

Les universitats catalanes, contràriament a alguns comentaris que he sentit abans aquí, compleixen raonablement bé aquestes funcions. I, a més, destaquen per la seva dimensió internacional dels seus estudis i també en el rànquing de producció científica respecte a la resta de l'Estat.

Aquests fets ens porten a estar satisfets, i és que podem afirmar que tenim un bon sistema universitari del qual tots ens sentim orgullosos. Malgrat, però, el que acabo de dir, el Govern vol, amb l'ajuda i la participació de tots –de les universitats, de tots els partits, dels sindicats, de patronals, d'experts i també de la societat civil–, promoure aquelles reformes necessàries per fer possible que les universitats catalanes siguin encara més eficients, de més qualitat, més internacionalitzades. Això és possible, està al nostre abast i no hi volem renunciar. I això ho hem de fer en un context de forta contenció pressupostària. És moment, doncs, de prendre decisions estratègiques respecte a governança, finançament, recerca, transferència a la societat i al territori, etcètera, per fer possible que entre tots posem les bases per a un nou model universitari català.

En aquest sentit, les línies estratègiques o eixos en els quals està treballant el Govern i que ja han estat presentades en diverses ocasions en aquest Parlament són: una reestructuració de l'oferta universitària, una nova política de preus i beques més equitativa, un model català de personal acadèmic, impuls dels serveis comuns o consorciats, un nou impuls per fer que les universitats siguin encara més motor de desenvolupament i un nou model català d'universitats, governança, gestió i finançament.

Amb relació a la reestructuració de l'oferta universitària, el que es planteja és eliminar aquella que tingués poca demanda o qualitat i incrementar l'oferta d'estudis interuniversitaris i fer visible una oferta limitada de programes excel·lents, de màster, per poder competir internacionalment. I, amb aquest objectiu, s'ha pactat amb les universitats, en el marc de la Junta del Consell Interuniversitari, i el resultat de tot això és que en aquest any ja s'ha produït una reducció de l'oferta de màsters consensuada que ha anat en aquestes línies que comentava. Això ha permès la reducció de vuitanta-un màsters, ofertar-ne també quaranta-nou de nous, per passar, així, a una millor racionalització.

Amb relació a la nova política de preus i beques més equitativa, a la qual fa referència també la moció, tal com ja es va comentar en la interpellació, per primera vegada el Govern ha creat un fons de beques propi, perquè cap persona amb talent i esforç quedi fora del sistema universitari. Després de deu anys en què el Govern espanyol continua i segueix incomplint la sentència del Tribunal Constitucional per fer efectiu el traspàs de beques, el Departament d'Economia i Coneixement, paral·lelament, i continuant reclamant a l'Estat espanyol aquest traspàs, ha creat les beques Equitat i les beques Excel·lència. I, per cert, cal destacar que hi ha una part del finançament d'aquestes que s'ha creat al fons acumulatiu, que prové, precisament, de l'increment de taxes al qual abans s'ha fet esment.

Pel que fa a la relació del model català de personal acadèmic, el que es pretén és reforçar la contractació de professorat permanent amb criteris d'excel·lència en el marc del programa Serra Húnter, promoure també el suport de la docència i la recerca en l'espai europeu d'ensenyament superior, i també programes de mobilitats compartits entre les universitats.

També podríem destacar, però crec que no és el moment, doncs, totes les polítiques que està treballant el Govern pel que fa al fet que les universitats siguin encara més motors del desenvolupament econòmic del país. Tot i això, quan hi va haver el debat de política general ja hi va haver una sèrie d'acords que es van concretar i que van tots en aquesta línia.

Per últim, el Govern també està treballant per dibuixar i implementar un nou model universitari català, perquè està convençut que cal avançar en la línia europea de modernització de les universitats, revisant el sistema de governança i de gestió i finançament.

Per assolir aquest objectiu, cal escoltar i comptar i aplicar a tothom. I és per això que ja el passat 14 de setembre es va crear la comissió per a l'estudi de la governança, que compta amb la participació de totes les universitats, de tots els partits polítics, de sindicats, de patronals, d'experts, la mateixa ponència que es va crear, i que en el termini d'un any haurà de presentar tot un seguit de propostes per tal que siguin aprovades o no.

El Govern està convençut que, d'aquest procés i reflexió i de participació basat en el consens i diàleg, en sortiran les bases per a un nou model, que és el motiu pel qual ha estat creada; en definitiva, és definir les reformes estructurals per aconseguir que la universitat sigui veritable motor de progrés i tingui el pes que li pertoca, encara més, i també en la creació d'ocupació i coneixement.

La moció de la qual parlem, tal com quedarà després de les transaccions que hem fet, fa referència a algunes de les qüestions que acabo d'esmentar i que són les línies en les quals treballa el Govern. I, a més a més, també fa referència a altres qüestions en les quals estem d'acord. Per exemple, s'ha acceptat la nostra...

La presidenta

Senyora diputada, ha d'anar acabant...

Dolors Batalla i Nogués

Vaig acabant, presidenta. S'han acceptat les modificacions del punt 1, el 3, també la fusió del 4 i el 5, que feien referència a la mobilitat interuniversitària, i també a la resta de la Unió Europea.

I, per tant, és per tot el que acabo de dir i pel fet que s'han acceptat les esmenes presentades que puc anunciar que el nostre grup hi donarà suport votant favorablement.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'honorable senyora Marina Geli.

Marina Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller..., nosaltres, anunciar l'abstenció del nostre grup parlamentari.

Compartim totalment amb el senyor diputat els objectius de la moció, però la seva falta de concreció ens sembla que nosaltres, doncs, i sobretot perquè se'ns ha anunciat que no s'accepten esmenes que permetien avançar molt més ràpidament cap a quin model d'alguns dels elements que formen part de la moció.

Amb molta brevetat, els volia comentar, vostès ho saben, és reiterar: avui, Dia Mundial de la Sida, aquest matí jo ho deia, curiosament, trenta anys, eh? –trenta anys–, humanisme i ciència ens estan fent capgirar la malaltia. Doncs, el mateix, i per això el nostre grup parlamentari, i ho sap l'honorable conseller, està per un pacte per a les universitats de Catalunya abans de l'estiu de l'any vinent, al més aviat possible. Em sembla que hi ha una reunió agendada en els propers dies, com deia la senyora diputada, a aquest efecte.

Amb relació a la moció..., per això a nosaltres ens hauria agradat i que hagués estat possible, avui, concretar molt més alguns punts importants i urgents, encara que estic totalment convençuda que en aquest pacte nacional de l'educació superior trobarem l'acord, i vostès saben que el nostre grup parlamentari hi estarà totalment implicat.

El model de finançament... Clar, però la inconcreció, i també, depèn de com es faci lectura, en un any en què s'ha reduït el 16 per cent el pressupost de les universitats públiques i que encara no sabem, qüestions de deute, que deia el senyor diputat, què passarà a les universitats, eh? Cal concretar.

I cal concretar el contracte programa, el finançament de la recerca, el finançament de la transferència, aquí i amb l'Estat, i a partir d'aquí, un model únic de beques. És veritat i ens alegrem que, per primera vegada, el Govern de Catalunya tingui un fons de beques propi, però el gran fons de beques que volem que es traspassi és de l'Estat: 118 milions d'euros entre universitàries i no universitàries. Només en aquell moment estarem disposats, en disposició política de parlar d'un model de taxes, beques, ajuts, crèdits, el perquè, per a qui, segons la renda, equitat de la renda i criteris d'excel·lència i de mèrit, com deia el senyor diputat, que estem totalment d'acord que s'han, encara més, de potenciar.

I, per això, nosaltres havíem presentat esmenes de concreció en aquest sentit a través del pacte nacional, però també que avui podien haver estat aprovats, i al no acceptar-se la concreció, doncs, no hi podrem donar suport, amb la nostra abstenció.

Al segon gran bloc que compartim, caldrà veure exactament quan escoltem «nou model universitari» què volem dir. Volem dir «més autonomia de gestió universitària»? D'acord. Vol dir «millora en la gestió»? D'acord. Però què vol dir «planificació estratègica»? Per aquest motiu, si ara nosaltres només comptéssim el nombre d'alumnes, Lleida no faria agrònoms o Girona no faria geografia. I són els dos pals de paller d'excel·lència. M'entenen? És a dir, aquí hi ha un debat de fons –de fons–, molt important, de l'autonomia universitària i de la planificació estratègica –els he posat dos exemples, eh?–, perquè és un debat molt més important, igual que el debat de la funció docent o de

la funció de recerca, i per això en aquest sentit també hauríem agraït més concreció.

Finalment, el moment on s'anuncien nous increments, la voluntat del Govern, del president Mas, d'augmentar les taxes de nou, hi torno a insistir. Per això la urgència del pacte. No podem acompanyar-los aquesta vegada, honorable conseller, eh?, si no ens expliquen cap on anem, amb el finançament, quants estudiants de les universitats estaran becats, per quins criteris. Perquè, és clar, 1.500 beques noves al costat de 75.000 o de 21.000 de l'Estat, o els pocs..., perquè aquí també hem de fer un fons de beques, perquè també hi han entitats privades que ens poden ajudar i estan ajudant les nostres universitats.

I acabo. Aquí hi ha un espai que és europeu, un espai espanyol i un espai català. Ens agradi o no ens agradi; cadascú, en fi, pensa com vol, lliurement. El més important, i ara, en un moment de debilitat europea, és la construcció europea en la política universitària. Aquest és el nostre nord; això és Bolonya. De fet, de les coses més importants que ha construït Europa són els Erasmus. I ara els hem de potenciar i hem de potenciar igualment la mobilitat interuniversitària amb tot Europa i el món, cosa que està passant, com deia la senyora diputada de Convergència. I des de l'orgull només del model universitari avançarem.

I per això ens sap greu, senyor diputat del Partit Popular. La nostra abstenció no és crítica, ja ho sap, és per inconcreció, eh?, i de perdre una oportunitat, inclús abans del pacte universitari, el pacte nacional per les universitats i l'educació superior que espero que el proper semestre del 2012 puguem fer en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. La moció que presenta el Partit Popular parla de més transparència, de més finançament, de més incentius, de més internacionalització, de més mobilitat, de cercar l'excel·lència en el nostre sistema universitari, tots ells conceptes molt lloables, molt generals, i que, per descomptat, hi estic a favor.

En aquest aspecte, que hi hagi una preocupació pel sistema universitari català crec que és bo. També penso, com ha dit la diputada, la il·lustre diputada Marina Geli, que cal un debat en profunditat vers el sistema universitari català. I en aquest aspecte penso que hem de definir clarament quins són els objectius del nostre sistema universitari.

En qualsevol cas, com ha dit la il·lustre diputada Dolors Batalla, penso que la universitat fa molt bona feina, la nostra universitat fa molt bona feina. En aquest sentit, referir-me al programa ICREA, creat per l'honorable conseller, en el sentit que s'ha dedicat amb èxit a la captació de talent internacional i a incrementar la qualitat de la recerca.

Crec que hem de potenciar la interacció entre la universitat i l'empresa, i sobretot –sobretot– vetllar perquè els nostres estudiants no perdin l'oportunitat de continuar gaudint un ensenyament universitari de qualitat.

Moltes gràcies.

Votaré a favor de la moció.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, senyora presidenta; per posicionar-nos també sobre aquesta moció.

Senyor Chumillas –ja li ho han dit altres grups parlamentaris, i, de fet, el nostre li dirà el mateix–, és molt difícil dir que no a la seva moció, perquè és molt declarativa, però per les mateixes raons és molt difícil dir-hi que sí, perquè acaba sent una suma de set..., sis, set punts que acaben sent més una declaració d'intencions que una altra cosa, de llocs comuns, que, de fet, qui ha acabat concretant és la senyora Batalla, quan explicava el full de ruta del Govern i del conseller en matèria universitària.

Nosaltres ens abstindrem també, en la seva moció, pel que li dèiem: és molt difícil dir que no al que vostè declara, però a l'hora ens demana gairebé un xec en blanc, a qui vulgui interpretar el que vostè proposa.

Parla, per exemple, d'adaptar el model de finançament a les necessitats actuals, el model de finançament de les universitats a les necessitats actuals. Què vol dir? Reduir el finançament públic? Augmentar les taxes de forma universal a tots els alumnes? Fer-ho de forma progressiva en funció de la renda? Perquè no ho sabem encara. Vol dir incrementar el finançament de les universitats, que també seria adaptar-ho a la necessitat actual? Perquè tots, després del que hem sentit en les declaracions de tots els grups, hem convingut que o apostem clarament per coneixement, recerca i excel·lència, o fem servir aquesta palanca per sortir de la crisi, o no ens en sortim. Per tant, una interpretació d'«adaptar el finançament de les universitats al model actual» podria ser precisament incrementar-lo i que ens ajudés de palanca. I totes aquestes concrecions en la seva moció no hi són, senyor Chumillas.

Vostè parlava en la seva interpellació, precisament, de l'accés, de la necessitat que qualsevol estudiant amb capacitat d'accedir a la universitat tingués aquesta oportunitat i que les circumstàncies vitals dels alumnes no fossin un impediment, però, com es deia ara, un programa de beques anunciat però no concretat no és la garantia perquè això acabi sent una realitat, amb l'augment, també, de beques que s'ha previst.

Per tant, donades les ambigüitats que, hi insisteixo, ja li han recalcat altres grups i que nosaltres també hi insistim o que també ens hi mantenim, no podem donar recolzament a la seva moció.

Com li deia, tenim molt la sensació que ens demanava avalar principis tan generals com la transparència, l'excel·lència, la internacionalització o la mobilitat, la necessitat d'adaptació, tots hi podem coincidir, però és precisament a l'hora de concretar-ho en què la moció es perd.

És curiós, també, que vostè ens parli de..., o que fes incís en el tema d'accés, que ens parlés del tema de beques, que fins i tot el Grup de Convergència parli del tema de beques, però que entre les diverses esmenes que Convergència i Unió li ha presentat no n'hi hagi cap sobre el traspàs de beques. Curiosament sí que li n'han fet altres grups, però vostè no les accepta. Amb l'acord seu i de Convergència i Unió, el traspàs de beques no es podrà votar, i s'hauria pogut votar si hagués acceptat les esmenes que altres grups li han fet. És una curiositat que, després, sentint-les, no?, les paraules del Grup de Convergència, em venia a la ment.

Pel que hem dit, doncs, nosaltres ens abstindrem en aquesta moció.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre senyor Pedro Chumillas.

Pedro Chumillas Zurilla

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, veig que tinc tres minuts... Molt bé. Diré només que efectivament és una moció general. Un dels avantatges que té que sigui una mica general és que dóna peu al fet que es facin esmenes. I no és només una qüestió, per tant, de bonhomia, que té també he vist en les diferents persones que han passat per aquí.

Deia la senyora Batalla..., que sí, efectivament, hem parlat i hem incorporat unes esmenes, les hem parlat, i en aquestes esmenes, doncs, hi han alguns punts d'altres partits, d'esmenes d'altres partits, que queden incorporats, més o menys incorporats.

Llavors, només faré referència a les que directament des del meu grup no hi podem donar suport. Llavors, les dues que exigeixen en sentits diferents el tema del català a la universitat, doncs, aquest no era el tema. Llavors..., señor Cañas, ni la suya..., ni la d'Esquerra, senyor Aragonés. És un motiu pel qual no les acceptarem. Ja veurem en quin idioma parlarem d'aquí a uns anys, però és evident que no pot ser la llengua que un parla determinant en els estudis universitaris. Com més en conegui tothom, millor. I un universitari que no conegui perfectament castellà, català, anglès, potser alguna altra, doncs, ho té malament.

Bé, més coses concretes que havia de dir. Senyora Geli, se'ns feia molt difícil encabir la seva esmena dintre del text que hem transaccionat o elaborat conjuntament amb Convergència i Unió. Estaríem d'acord en algunes coses. Precisament aquesta concreció que vostè demana ara, en aquest moment, no pot ser, no arriba, o sigui, no es pot fer tant; és un problema se-

gurament pressupostari i que té a veure, també, amb la situació general.

Alguna coseta més... (*Veus de fons.*) Senyor conseller, doncs, no hi ha cap problema, que hagi arribat tard, ja ho sap, eh?; o sigui, les obligacions són les obligacions. I ja que el veig, i que ve del Consell Interuniversitari, dir que, efectivament, en la Comissió de Governança es porten o es pot avançar en aquestes coses en què tothom estem d'acord, o sigui, dintre de si fem d'aquesta manera o si fem de l'altra, les coses, hi ha punts en què, doncs, ens podem posar d'acord.

Llavors agraeixo molt totes les paraules que he sentit, de posicionaments. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Repeteixo –acabo de seguida, senyora presidenta– que acceptem íntegrament l'esmena de Convergència que hem treballat junts. I també espero que, en properes mocions, a part que es pugui concretar més o bastant més, doncs, treballem no només amb un sol grup; estem oberts a treballar amb tothom.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Dolors Batalla i Nogués demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Batalla...

Dolors Batalla i Nogués

Presidenta, sí, només, per al·lusions, dir que efectivament no hem presentat...

La presidenta

Trenta segons.

Dolors Batalla i Nogués

...no hem presentat cap esmena pel tema de beques, però que nosaltres..., perquè ens sembla un tema molt reiteratiu, però que en tot cas no tindriem cap inconvenient a votar-lo si fos acceptada l'esmena.

Per tant, l'afirmació que no ho podem votar pel pacte amb Convergència em sembla que no és del tot..., que reflecteixi la realitat.

Per tant, si decisivament l'inclouen, nosaltres el votarem a favor.

La presidenta

Cridem a votació. I bé, ja votarem la moció amb les esmenes.

(*Pausa llarga.*)

Senyores diputades, senyors diputats, passem a la votació de la moció amb les esmenes incorporades de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 76 vots a favor, 2 en contra i 46 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les caixes d'estalvis (tram. 302-00082/09)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les caixes d'estalvis, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyores diputades, senyors diputats, comencem el dissetè punt de l'ordre del dia. Senyora Ortiz, té la paraula.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, bé, quan vam plantejar la interpellació sobre el model de caixes d'estalvi, vam creure necessari que Catalunya i el seu Govern rectificuessin una postura, al nostre entendre, de passivitat davant del procés de bancarització de les caixes i la pèrdua, també, que això comportava de l'obra social i els abusos, també, que estem veient aquests dies en el sector financer.

Per diverses raons, creiem que el Govern –i ja li ho vam plantejar així al conseller– cal que actuï: que actuï en el marc de les seves competències, que en té, també per dir-hi la seva, però també que lideri la transformació d'un procés que al nostre entendre, doncs, ha estat un disbarat i en què cal rectificar certes coses. Per nosaltres, les raons són moltes, que el Govern català ha de parlar més clar i ha de parlar alt. Primer, perquè perdem recursos, recursos de crèdit al nostre sector empresarial, però també perquè estem perdent la identitat i la catalanitat de les nostres caixes. Però s'està perdent també la funció social d'aquestes caixes. Però també entenem que el Govern ha d'actuar, més enllà del que ho ha fet, d'urgència, en aquesta última setmana, per imposar transparència i posar fre també a les pràctiques dels directius de les entitats financeres i posar un control ferm des de l'Administració.

I des que vam fer aquella interpellació, hem vist que fins i tot encara és més urgent i més necessari. Parlàvem que aquí no es podien reproduir pràctiques que hem vist en altres caixes i entitats financeres, com la CAM, que posàvem d'exemple. Doncs bé, des que vam presentar la moció fins avui mateix, ja hem vist l'escàndol de Caixa Penedès. De fet, és tan actual que avui mateix a Vilafranca està convocada una manifestació en mostra de rebuig de les pràctiques vergonyoses dels seus directius. Per tant, més que mai cal exigir un paper actiu del Govern. I també per tenir veu a Madrid i vetllar per la transparència i els escàndols.

Mirin, ja li ho vaig plantejar en el seu moment a l'informe que també s'havia fet des de Comissions Obres, sobre remuneracions de directius, i en aquell moment no va donar resposta, conseller. Creiem que avui,

en aquesta moció, cal que ens posicionem. I vaig per feina explicant quins són els punts d'aquesta moció, que vol abraçar diverses qüestions.

Per una banda, davant d'un procés que nosaltres creiem discriminatori per a les caixes i la valorització dels seus actius, creiem que cal vetllar per una valoració correcta dels balanços dels bancs creats arran de les caixes. Entenem, en el cas de Catalunya Bank i Unnim, que hi ha hagut un procés de discriminació en aquesta valoració i cal rectificar-ho.

Per una altra banda, plantegem que s'asseguri la reversibilitat futura dels processos de capitalització, amb la finalitat de preservar el model pròxim al territori, a les persones i a les seves empreses, que és el model de caixes d'estalvi. Plantejàvem: anem més cap a Alemanya i no cap a la bancarització de les caixes.

Per altra banda, plantegem que assegurin, si us plau, la viabilitat de les obres socials. Vostè ens va plantejar temes de responsabilitat social corporativa; no, no: aquí el que li plantegem és que assegurin la viabilitat de les obres socials. I no és qüestió que es digui en els diaris, com una bona declaració, sinó que es reclami al FROB que els dividends vagin a parar també a les obres socials, amb una participació com que la fixem.

Un quart punt, fonamental, i més amb el que ha passat a Caixa Penedès: que reclamin que s'exigeixin les dades sobre les remuneracions directes i indirectes dels alts directius de les caixes i els nous bancs, per tal d'assegurar que no es produeixin fenòmens d'espoliació. I, per tant, com deia abans, cal que el Govern actuï i, per tant, que aquest Parlament també parli davant dels escàndols.

En cinquè lloc, també demanem que el Govern exigeixi la presència als consells d'administració dels nous bancs..., que hi siguin representats les entitats fundadores, els impositors i els treballadors i treballadores de les entitats.

Un sisè punt: que creiem que en aquest procés el Govern ha de vetllar també pels treballadors i treballadores en el marc de nous acords laborals en les noves entitats.

En setè lloc, també plantegem que hi hagi un reforç del mapa financer català.

I un vuitè punt, que creiem fonamental. Avui, un dels problemes socials més importants està vinculat a l'habitatge; vint-i-una famílies són desnonades cada dia a Catalunya. Creiem que el Govern ha de fer alguna cosa més que mitjançar amb les entitats financeres, i avui pot exigir que el FROB i aquelles entitats intervingudes pel FROB introdueixin mecanismes, obligatòriament, de la dació en pagament, i que també posposin les execucions hipotecàries. Crec que el Govern ha de liderar també aquesta política i fer aquesta exigència davant del FROB. Nosaltres treballarem per un canvi en la legislació en aquest sentit, però el Govern avui, amb les entitats intervingudes amb fons públics, ja pot actuar per les persones que pateixen la discriminació de les entitats financeres i són expulsades de casa seva.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bé, moltes gràcies, senyora presidenta. Bé, Ramon Trias Fargas va escriure un llibre en què deia «una asfíxia premeditada» referint-se al finançament de Catalunya, que estaria bé recordar aquest títol precisament en la sessió d'avui, però podríem parlar també de les caixes: una asfíxia premeditada. I aquí, en aquest sentit, el Banc d'Espanya té una gran responsabilitat en quin ha estat el procés, que algú va escriure, de... —em sembla que era l'exconseller Josep Maria Vallès—, el procés de desamortització de les caixes d'estalvi, que a més és real, perquè no només és una idea d'aquell article d'*El País* de l'exconseller Vallès, sinó que quan veiem la quota de mercat de les caixes d'estalvi, amb les dades mateixes publicades en la Nota d'economia del Departament d'Economia de fa poques setmanes, veiem que han passat, pel que fa als dipòsits, d'un 70 a poc més del 40 per cent. Per tant, sí, hi ha hagut un procés de desamortització de les caixes d'estalvi i una quota de mercat guanyada pels bancs. Per tant, això també hi és, en tota aquesta qüestió que avui estem abordant.

Bé, nosaltres en termes generals coincidim amb la moció presentada per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, perquè nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat no pot estar inactiu; és evident que hi han algunes gestions que s'han de realitzar en aquest àmbit, que s'han de fer amb una certa discreció però que s'han de fer, i que sí que és necessari que en alguns casos concrets hi hagi un posicionament molt clar del Govern de la Generalitat. Per tant, nosaltres sí que donem suport a la moció, i hi hem presentat esmenes per perfilar alguns aspectes que ens agradaria detallar.

Per una banda, l'entrada o l'estatalització d'algunes caixes d'estalvi, tot el que seria el conglomerat CatalunyaCaixa, corresponent al 17 per cent d'una quota de mercat a Catalunya —per tant, important. En aquests moments s'està portant a terme i estan, doncs, guiant aquesta entitat uns representants del FROB, que és un organisme estatal. Nosaltres creiem que en certa manera això, com al 2009 ja va advertir el Govern d'aleshores, que a través del Consell de Garanties Estatutàries es va estudiar la inconstitucionalitat en alguns aspectes del decret, del primer decret del FROB, entenem que aquests representants els ha de designar la Generalitat. Per tant, nosaltres per això hem presentat aquesta primera esmena, perquè amb caràcter immediat aquests representants del FROB siguin designats per la Generalitat, i no pel Govern espanyol.

Presentem una segona esmena fruit no només dels casos que s'han vist, de remuneracions directes i indirectes excessives en algunes caixes d'estalvi, no només això —de les més recents—, sinó perquè és una pràctica que ha estat denunciada també pels sindicats de treballadors de les caixes en els diferents òrgans d'adminis-

tració, en què a més hi ha una ocultació, en els mateixos òrgans d'administració –i a més en entitats importants, a què abans he fet referència–, d'alguns sous de presidents i directors generals. I, per tant, entenem que ha d'haver-hi transparència, però que a part s'ha de limitar; s'ha de limitar aquesta remuneració dels alts directius en caixes d'estalvi, com ho han fet altres països, com ho ha fet Alemanya, com ho han fet algunes comunitats autònomes, com Andalusia a principis d'any, i com hem llegit en algun diari que, doncs, està estudiant el Govern de la Generalitat de poder fer. Per tant, entenem que s'han de portar a terme aquestes reformes tant al Parlament de Catalunya, en l'àmbit del que serien caixes, com davant del Congrés dels Diputats, perquè per als bancs que porten el negoci bancari de les caixes, i també per a algunes caixes que en aquests moments estan en caixes d'abast estatal, doncs –podríem parlar de l'antiga Caixa Laietana i Caixa Penedès, que estan en bancs estatals–..., per tant, requeriria també portar a terme reformes davant del Congrés dels Diputats.

En definitiva, nosaltres el que creiem és que cal que aquest debat surti, cal abordar totes les qüestions que avui es plantegen aquí; per això nosaltres vam presentar una resolució a la Comissió d'Economia, que va ser acordada i aprovada, en què es contenen aspectes molt semblants als que avui es plantegen, i, per tant, per això hi donarem suport, perquè entenem que ni el Parlament de Catalunya ni el Govern no podem estar inactius davant d'aquest procés de desamortització de les caixes, en què pot haver-hi, realment, situacions molt desagradables, com aquesta que es citava abans, de Caixa Penedès, d'aquests cinc directius, que, per cert, el volum d'aquestes indemnitzacions excessives seria igual al que hauria de pagar Caixa Penedès de l'impost a la banca que ahir es va rebutjar. Per tant..., per comparar algunes xifres, no?

I, dit això, i aprofitant que avui és l'última intervenció de la diputada Laia Ortiz, li voldríem desitjar molta sort al Congrés dels Diputats. Crec que els diputats que hem pogut compartir amb vostè en aquesta cambrà..., doncs, hem treballat bé, ens ha honorat treballar conjuntament, i, per tant, li desitgem que tingui molts encerts al Congrés dels Diputats, en defensa dels ciutadans de Catalunya, de les classes treballadores i la nació catalana.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, moltes gràcies, presidenta. Jo començo felicitant la senyora Ortiz per dos motius. Al primer hi feia referència ara el senyor Aragonès, i és per desitjar-li molta sort al Congrés dels Diputats defensant el que vostè cregui –no li diré jo el que ha de defensar vostè–, però que sàpiga que és un plaer haver pogut treballar plega-

des, i espero mantenir la relació personal durant molt més temps encara.

I en segon lloc, felicitar-la políticament per haver presentat aquesta interpellació i aquesta moció, perquè, efectivament –ho han dit tots vostès–, d'un tema tan important com el nostre sistema financer, que està a l'origen de la crisi econòmica que estem patint, n'hem parlat massa poc; tots plegats n'hem parlat massa poc. N'hem parlat massa poc en aquest Parlament, el Govern de Catalunya n'ha parlat massa poc. Clarament hem estat poc proactius en aquest tema. Alguns diran: «Perquè no hem pogut fer-hi res més», però alguns altres creiem que a la vida sempre es pot fer alguna cosa més, i almenys ho hem d'intentar.

I, per tant, hi hem presentat esmenes. Moltes les hem transaccionat, i, tot i que a vegades –deixi'm dir-li-ho així– qüestionem l'eficàcia del literal d'alguna de les seves propostes, perquè no sabem si és que ja poder arriben massa tard, o si és possible, amb una moció, plantejar tants temes diferents de l'envergadura amb què aquesta moció ho fa, pel tema que nosaltres esmentàvem al principi hi votarem a favor.

La nostra posició, la del Grup Socialista, en el tema caixes està fixada, i aquesta moció creiem que la recull, i per això, hi insisteixo, hi votarem a favor. Nosaltres, evidentment, entenem les necessitats de reformar el nostre model financer i de capitalitzar-lo, perquè necessitem que el sistema financer i les caixes funcionin, i això és així. Deia el *Financial Times*: «No els salvem perquè els estimem, sinó perquè els necessitem», i els necessitem i, per tant, han de funcionar. Però també és important que en aquest procés mantinguem els trets essencials del model català de caixes. Necessitem un sistema arrelat al territori; necessitem un sistema que mantingui l'obra social, no per voluntat, sinó, com deia la senyora Ortiz, intentant posar-hi, com fa aquesta moció, restriccions perquè aquesta obra social efectivament es mantingui, i necessitem també que els centres de poder, els centres de decisió, es mantinguin a Catalunya.

En segon lloc, per reclamar responsabilitats. Aquí els directius de moltes de les nostres caixes no han tingut la responsabilitat, com hem vist en episodis de la CAM o la Caixa Penedès. I tot i que els seus contractes, que són privats i, per tant, poden ser legals, també és veritat que en un moment com el que estem vivint són immorals. I que si això no ho qüestionem, i que si no els exigim responsabilitats, transparència i rendiment de comptes el que estarem fent, entre tots, és qüestionar la legitimitat, la viabilitat d'aquest sistema i la legitimitat de les ajudes públiques que, a dia d'avui, continuen rebent els bancs i les caixes del nostre país.

En tercer lloc, la nostra posició és exigir al Govern de Catalunya que actuï, que parli i que hi digui la seva.

Nosaltres sabem, ho deia el conseller Castells, en reiterades ocasions, que el tema de caixes sempre, ho deia ell, s'ha de tractar amb discreció, i és veritat. Però la discreció no pot anar acompanyada de la inacció. Aquests són moments convulsos per al nostre sistema de caixes, i necessitem que el Govern de Catalunya es-

tigui allà, hi estigui més present i que ens digui com ho farà i que ens digui quina serà la modificació de la LORCA. Necessitem tot això.

El conseller fa molt de temps que ha de venir a la Comissió d'Economia a parlar d'aquest tema. Hem considerat que avui tenia una altra oportunitat, Convergència i Unió, en aquest cas també òbviament el Partit Popular –els altres grups ja han dit que hi votarien a favor–, per dir quin és el nostre parer, per dir el que volem mantenir del nostre sistema financer. I esperem, per tant, que el grup majoritari d'aquesta cambra també hi pugui dir la seva i pugui avançar cap a aquest camí de més proactivitat en mantenir el que és important per a tots els catalans.

Moltes gràcies, presidenta; senyora Ortiz...

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, diputada Ortiz, era ahir, en un context presentant una moció Esquerra Republicana de Catalunya, que teníem l'oportunitat de parlar, més enllà de la iniciativa pròpiament dita, d'un dels elements complicats, però complicats de veritat, de l'actual crisi, que són les institucions financeres. I teníem un primer debat, que jo crec que va ser prou interessant, respecte a algunes de les implicacions i conclusions d'aquesta situació delicadíssima de les institucions financeres. Doncs, bé, un tret particular de la situació de les institucions financeres al nostre país ha estat el que ha succeït amb les caixes, el que ha estat passant, no en els darrers sis mesos, sinó en els darrers dos anys en les caixes.

I recordo..., en feia ara una menció la diputada Martínez-Sampere, recordo discussions amb el conseller Castells i la percepció per tots, per part del conseller Castells i per nosaltres, que en aquell moment estàvem a l'oposició, de la dificultat de poder encabir correctament les institucions de govern en un procés com aquest. Això ho ha de saber, conseller, les dificultats del Govern anterior, i nosaltres érem comprensius, i la diputada, doncs, naturalment també, i vostè també, diputada. Però, la veritat és que tenim un debat d'aquestes característiques. Vostè ve aquí, fa una intervenció de les característiques que va fer, i diu: «Home, necessitem més debat.» I jo ho comparteixo. Malgrat que vull recordar a la cambra que vàrem tenir un debat d'aquestes característiques a la Comissió d'Economia fa uns quants mesos; amb un balanç, si m'ho permeten, un tant controvertit, dins i fora, del que va ser el debat pròpiament dit, no? És a dir, no és que no tinguem debat, és que hem tingut diversos debats, però s'han demostrat, ho crec, clarament insuficients per ajudar en la línia que tots desitgem, eh?, i que vostè aquí manifesta amb la seva moció.

De fet, què calia fer? Doncs, calia fer el que hem fet, diputada, presentar-li set esmenes –set–, que preteníem modestament que clarifiqués el sentit de la majoria d'iniciatives seves. I vostè, molt amablement, com és habitual, doncs, ens ha ofert un conjunt de transaccionals, a nosaltres, als republicans, als socialistes, i quan hem tractat de llegir, benvolguda diputada, el resum final no ens hem sentit reconeguts. I hem preferit, si més no, dir: «Escolti'm, gràcies per l'esforç que fan en l'àmbit de les transaccionals, però preferim votar-hi en contra.» Ho hem intentat nosaltres i ho han intentat vostès. I jo li dono, en nom del meu grup parlamentari, les gràcies perquè vostès també ho han intentat, i crec que vostè també podrà agrair el fet que nosaltres ho hem intentat en aquestes set esmenes, no una de compromís, no una de tràmit, set esmenes de contingut per tractar de clarificar la seva iniciativa.

Vull fer referència a una cosa que em sembla important en un debat com aquest, s'hi han referit tots els portaveus. Diu: «Escolti'm, el Govern alguna cosa haurà de fer en tot el tema del punt 4» –per dir-ho col·loquialment tots els diputats estan seguint aquest debat. Diu: «Més enllà, més enllà de la preocupació acció –acció, acció.» Li ho demanava al conseller Mas-Colell. Doncs, jo crec, si no em desmenteix el conseller Mas-Colell, que el Govern ja ha treballat sobre aquesta qüestió... (*Veu de fons.*) Bé. No sé si a satisfacció de tots, però hi ha treballat, sí. Si vostès m'ho permeten: *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, 28 de l'XI... (*Veu de fons.*) Com que no? Bé. Però, escolti'm, ens vam assabentar..., atenció!, ens vam assabentar del mateix que vostès..., que això devia venir de més lluny, el tema dels directius de què vostès parlen segur que no té res a veure amb aquests darrers nou mesos, això ve de lluny, i ens en vam assabentar com vostès. I el Govern, aquest Govern que algú ha dit que estava lligat a la inacció, ordre; una ordre, de 25 de novembre, per la qual es modifica l'ordre, seva, del 2007, del Departament d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya.

Què diu aquesta ordre? Doncs, ben clarament, un sol punt –un sol punt–, un article, sobre una qüestió que hi ha alarma, i el llegim: «Sens perjudici del que es disposa en els apartats anteriors» –es refereix a l'ordre anterior– «quan les caixes d'estalvis exercitin l'activitat financera mitjançant entitats que han rebut ajuts provinents del FROB o que participin en un SIP, el Sistema Institucional de Protecció, i sempre que la participació en la referida entitat sigui minoritària vetllaran perquè l'import de les dietes d'assistència i de desplaçament no consumeixin una part significativa dels fons de què la caixa disposi per a la seva obra social, i en cap cas pot superar en termes anuals el 2 per cent del seu pressupost d'ingressos.» Diu: «Modest?, però aquest Govern. Potser insuficient?, però aquest Govern, no l'anterior.» Jo crec que en justícia segur que la diputada Ortiz ens podrà dir: «Home, no és això exactament el que volem i en volem més», recordant que és aquest Govern, no l'anterior, el que ha fet aquest decret.

I siguin les meves darreres paraules, senyora diputada Ortiz, per dir-li el següent: «Ha estat un autèntic plaer debatre amb vostè. » Li ho dic sincerament. I ha es-

tat per a mi un estímul intel·lectual discrepar de vostè. (*Rialles*.) En els temps que corren, que ens sentim estimulats intel·lectualment per la discrepància és una gran cosa, i vostè ho ha aconseguit: hem discrepat un munt de vegades, amb vostè i amb els companys i companyes del seu grup parlamentari, jo sóc segurament particularment dur amb aquesta discrepància, i ja li demano disculpes si alguna vegada, doncs, m'he passat, però ha estat un autèntic plaer poder discutir i debatre amb vostè durant tots aquests anys. I li desitjo el que vostè es mereix: tota la sort del món. Li he de dir que més personal que política (*rialles*), però li desitjo tota la sort personal. Que tingui vostè molta sort, diputada.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la posició, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. La moció d'Iniciativa, en aquest sentit, dir que, doncs, bé, és molt àmplia, en qualsevol cas s'agraeix l'esforç de concreció, i donaré suport a la moció, malgrat que hi ha alguns punts en què tinc alguna reserva. En qualsevol cas, participo del fet que la reestructuració del sistema financer que afecta les entitats catalanes estigui en mans de les institucions catalanes i no del Govern espanyol.

També, doncs, tal com es desprèn de l'esperit de la moció, com estem parlant de defensar, jo participo d'aquest esperit i d'aquest concepte de defensar el model de proximitat i de consciència social del sistema de caixes catalanes, i això ho incorpora la moció.

I, per tant, doncs, donaré suport per contribuir que segueixi el tràmit parlamentari la moció que presenta Iniciativa, i, en aquest sentit, la seva il·lustre diputada Laia Ortiz. Aquí m'afegeixo a totes les mostres de..., en fi, de desitjar-li un..., al Congrés dels Diputats, sort i encert. Felicitats.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. La veritat és que, clar, aquesta cambra no es pot sostreure del debat sobre el dèficit fiscal i l'espoli fiscal, tot i que la senyora presidenta ho vulgui evitar. Perquè, clar, en el punt 2 els mateixos companys d'Iniciativa, la senyora Laia Ortiz, en allò que sembla una premonició de la tasca que haurà de fer a Madrid, que és denunciar, precisament, l'espoli fiscal, parla d'incloure en el procés de negociació per a la recuperació del dèficit fiscal el traspàs a la Generalitat dels diners del FROB aportats com a capital als dos nous bancs.

Bé, li hem de dir, senyora Laia Ortiz, que és lloable, evidentment, la intenció que té aquesta moció. I, de fet, hi donarem suport a tots i cadascun dels punts, tot i que, com vostè s'imagina, no ens en sortirem d'això dins de l'Estat espanyol. Perquè, clar, a aquestes alçades de la pel·lícula quan el senyor Mas amb el senyor Zapatero acorden que l'Estat espanyol ingressarà a Catalunya els 750 milions d'euros pendents de la disposició addicional tercera, i ni això compleixen, i ni això té capacitat el Govern de la Generalitat per fer complir allò que ja han acordat i que va prometre el senyor Zapatero, i que no compleix i que no complirà, i que, a més a més, el senyor Zapatero i el senyor Mas han fet molts acords i mai els ha complert el senyor Zapatero..., que ara vingui un Partit Popular amb majoria absoluta i aconseguim que ens traspassin el FROB, que ens traspassin les caixes d'estalvi, que ens permetin retornar les seues d'aquestes caixes d'estalvi, els poders de decisió als centres de Catalunya, doncs, evidentment, això és una quimera; però, en qualsevol cas, és bo que en parlem i que aquí això s'expliciti.

És evident que l'Estat espanyol no en té prou en espoliar, en saquejar els nostres impostos, que paguem a Madrid i que no tornen al nostre país, sinó que també ens vol espoliar i saquejar les caixes d'estalvi. Això no és nou –això no és nou. De fet, ja s'han emportat del País Valencià Bancaja; s'han emportat del País Valencià el Banc de València; es van emportar d'Euskal Herria el BBV, amb amenaces de presó als seus dirigents, el senyor Ibarra; després quan el BBV ja va passar a Argentaria es va cloure tots aquests casos, i ara van, evident, per les caixes d'estalvi catalanes.

És evident que l'Estat espanyol vol espoliar i ens vol...

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps...

Uriel Bertran Arrué

...continuar robant els nostres impostos.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Honorable presidenta... *Conseller*, diputados, diputadas, yo le quiero recordar a la diputada Laia Ortiz unas palabras de Marx, «que el capital no tiene patria» –no tiene patria–, ni los sistemas financieros tampoco, ni las cajas. No tienen, no tienen patria; solo tienen una: ganar dinero. Recuérdenselo, no lo pierdan –no lo pierdan. Pero ustedes se suman aquí, gozosos, a poner bajo sospecha la actuación del Banco de España y del Gobierno de España sobre el FROB. Y dicen a este Gobierno: «Ustedes no han actuado.» ¡No! ¡Ustedes no actuaron! Ustedes no hicieron su labor de supervisión y de tutela, no la hicieron, a pesar de las repetidas advertencias que

les llegaban del Banco de España. No lo hicieron. Y no lo hicieron ni como gobierno, ni los consejos de administración en los cuales ustedes estaban, directamente o indirectamente a través de las diferentes administraciones, como no lo hicieron los representantes de los trabajadores. ¿Dónde estaban ustedes? ¿Adónde estaban mirando? ¿Hacia dónde miraban? ¿No se enteraban de nada? Pues a lo mejor alguien sobraba en esos consejos de administración, ¿eh?, porque llegaban las notificaciones del Banco de España advirtiéndolo de la negligente gestión en la inversión estratégica de estas entidades. Porque el Banco de España ha rescatado estas entidades –rescatado, rescatado– a través del endeudamiento de este Estado; rescatadas de una pésima gestión de unos pésimos gestores. No es nuevo lo de estos señores de Caja Penedès.

Les voy a dar algunos datos, se los dije en la comisión aquella que tuvimos. Caja Manresa incrementó los sueldos un 20 por ciento en el primer semestre de 2010. Los directivos de Caixa Manresa se llevan la mitad de lo que ganaba la entidad el primer semestre del 2011. Caixa Catalunya subió el 6,9 por ciento del sueldo a pesar de reducir el beneficio el 59 por ciento. El señor Todó se blindó un contrato durante cinco años. ¿Ustedes se acuerdan de Narcís Serra? ¿O no saben quién es? ¿Y no sabía nada?

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Por lo tanto, si el modelo catalán de cajas –y acabo, presidenta– es mirar hacia otro lado mientras algunos pésimos gestores llevaban a la ruina y a la quiebra nuestras entidades, desde luego no vamos a poder sumarnos a esta moción, a pesar de la bondad o su buenintencionismo.

Una cosa, solo he tenido el placer de compartir con usted durante un año esta cámara, y le deseo la mejor de las suertes políticas y personales.

Gracias.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, en primer lloc, vull felicitar la diputada Ortiz per la seva elecció com a diputada al Congrés dels Diputats. Jo crec que vostè és una bona política, encara que estiguem a les antípodes polítiques entre vostè i jo, i estic convençut que tindrà molt d'èxit polític i a la seva vida futura, al Congrés dels Diputats i també a la seva vida personal, la qual cosa li desitjo amb tota sinceritat.

Un dels principals problemes de la nostra economia és la situació del sistema financer, la impossibilitat de moltes famílies i petites i mitjanes empreses per accedir al crèdit. Aquest gran problema té importants conseqüències en la inversió i, per tant, en el creixement

econòmic i l'ocupació. Fa just quatre anys l'actual president del Govern en funcions, el senyor Zapatero, qui va ser investit l'any 2004 amb el suport d'Iniciativa Verds –de fet, amb el suport del senyor Herrera, que el tenim aquí–, afirmava, just fa quatre anys, que el sistema financer espanyol era el millor del món i quatre anys després continuem parlant del mateix, o sigui, el que era el millor sistema financer del món resulta que no ho és.

La solució a la falta de liquiditat, a la falta de crèdit, no passa perquè les entitats financeres siguin d'un o altre municipi, d'una o altra comarca, d'una o altra província o comunitat autònoma; el que cal són entitats sòlides, solvents i viables, i certament les caixes en aquest procés han demostrat no ser-ho. La seva forma jurídica s'entén molt poc a l'exterior i les seves direccions, les persones que han dirigit aquestes entitats en molts casos han demostrat ser molt poc competents. El fet de ser expolític no pot ser el criteri perquè a un li donin la responsabilitat de dirigir una caixa. Per això el que cal és que de les direccions de les entitats financeres desapareguin les quotes partidistes. Cal despolititzar absolutament les entitats financeres. Els estalvis de la gent, el seu esforç i el seu treball no poden quedar en mans de persones de dubtosa competència.

Davant d'això, què ens proposa Iniciativa Verds? Doncs, ens proposa que en els consells d'administració dels nous bancs hi hagi membres dels consells d'administració de les caixes que van fer fallida. O sigui, una de les causes de la fallida de les caixes, portar-ho a les noves entitats bancàries. Imagino, objectiu: tornar a posar en perill els estalvis de la gent.

Una altra proposta en la qual el Partit Popular de Catalunya votarem negativament és la voluntat de crear una espècie de Gosbank, que era com s'anomenava el Banc de la Unió Soviètica. El sector públic ha de fer de banc central, de banc central amb independència, evitant que un polític pugui jugar amb els tipus d'interès i la baixa monetària. El sector públic no ha de fer de banquer. El sector públic ha de fer una adequada regulació, ha d'establir els mecanismes legals adequats perquè es doni seguretat als dipòsits dels estalviadors i perquè es pugui donar crèdit a entitats, a petites i mitjanes empreses i a famílies, de forma ordenada, que ajudarà, sens dubte, a donar solució al principal problema que té Catalunya, que és el problema de l'atur.

Senyora Ortiz, vostès demanen exigir dades de les retribucions dels directius de bancs i caixes, però no sé si sap que el Pla general comptable, actualment vigent, exigeix a qualsevol societat cotitzada que informi en la memòria dels sous, dietes, bons i primes dels directius i membres del consell d'administració. I aquesta memòria, la qual va inclosa dins dels comptes anuals, s'ha de registrar en el registre mercantil, anualment. Per tant, exigir una cosa que ja succeeix, doncs, home, no té molt de sentit.

Després demanen, en una transacció amb Esquerra Republicana i el PSC, que es limitin els sous dels directius de les caixes i els nous bancs, però no diuen quins han de ser aquests límits, en quines quantitats i com afectarà al conjunt de retribucions, és a dir, si

afectarà o no les dietes, les despeses de representació o la participació en dividendes.

Per tant, el que vostès proposen són un conjunt d'ambigüitats, d'indefinicions, de generalitats que no donen solució a una demanda que està molt estesa a la nostra societat envers les retribucions de les persones que dirigeixen les entitats financeres. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Si vostès haguessin presentat uns límits concrets, ben definits, que limitessin les retribucions dels directius i membres dels consells d'administració no tinguí cap dubte que el Partit Popular hauríem donat un entusiasma suport en aquesta proposta, però en aquest cas no ho podem fer.

D'altra banda, el que volen...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

José Antonio Coto Roquet

Sí, ja acabo, senyora presidenta. Per tant, ja, per acabar, la solidesa d'una entitat financera no es demostra segons el territori on operi, sinó en la seva capacitat de garantir, de donar seguretat als estalviadors envers els seus dipòsits i en les possibilitats de donar crèdit a pimes i famílies.

I per aquest motiu, per tot això, segons els nous punts de la moció, amb les transaccions incloses, votarem negativament als punts 1, 2, 3 i 6, i ens abstindrem en els punts 4, 5, 7 i 8.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. De fet, des del nostre grup hem tingut voluntat d'arribar a acords amplis, com ha dit el senyor Teixidó; hem pogut arribar a transaccions amb el Grup Socialista, amb el Grup d'Esquerra Republicana, i, si no hi hem arribat amb vostès, és perquè si vostès no se sentien reconeguts amb les transaccions fetes, si acceptàvem les seves esmenes no sentiríem reconeguda la moció que vam presentar, i, per tant, parlava d'una cosa completament diferent.

I, entrant una mica als continguts, de tota manera em sorprèn que no hàgim pogut arribar a acords. Clar, vostès parlaven que s'havia de constatar que el Banc d'Espanya havia fet un procés discriminatori o no havia valorat bé, però que ens quedem de braços plegats; és a dir que des de Catalunya no fem res, només ho constatem. Clar, el que nosaltres plantejem és que es tornin a valorar, perquè s'ha fet malament. I em sorprèn que en aquest pas vostès ja es quedin a mig camí.

Per altra banda, vostès parlaven que no van votar el procés del FROB, per exemple, al Congrés, i nosaltres tampoc, i el que plantejem és que sigui un procés reversible. I vostès aquí diuen que no i volien suprimir el punt.

Sobre les obres socials, tampoc no podem compartir que parlin de responsabilitat social corporativa, perquè és assumir que perdem l'obra social.

I el punt 4 –el punt 4–, que el senyor Teixidó deia: «Això de les retribucions no ho veiem clar. Ja hem fet algun pas, perquè no ho hem fet...» Bé. Un pas molt tímid; parla de les dietes d'assistència. Aquí l'escàndol que hem viscut aquestes setmanes..., estem parlant, precisament... (*Remor de veus.*) Sí..., però estem parlant de plans de pensions privats, de préstecs dels directius... No hi podem entrar en tot això? No hi podem entrar? Per què no poden ser públics i que tots els ciutadans i ciutadanes hi puguin accedir? Posem-hi llums. «Ah, no, perquè està al registre.» Escolti, fa mitja hora m'havia dit que el problema és que no érem prou contundents i que calia exigir. També s'ha de ser una mica honest en aquest faristol. I ara ve aquí i diu que no cal demanar una cosa que ja es fa. Jo no sé si vostè pot mirar els ciutadans i ciutadanes i dir: «No, hem votat en contra que es publiquin les retribucions i que es reguli una limitació de les retribucions a les entitats financeres», i que la gent li accepti els arguments que avui ha dit aquí. Sincerament..., sincerament no és una qüestió de forces polítiques. Fa mitja hora ha dit: «Si vostès es posen a exigir, nosaltres ho podem votar a favor.» Doncs, miri, ens hem posat a exigir. I, guai-ta!, en l'últim moment diu que no, que al registre mercantil, doncs, ja hi trobaran alguna cosa.

I miri, el senyor Cañas, que parlava que el capital no té pàtria, ho comparteixo –ho comparteixo. Però, clar, després els seus arguments també el delaten, perquè nosaltres el que defensem és el model de caixes; model de caixes que és un model financer de proximitat al territori per a aquestes petites i mitjanes empreses que alguns s'omplen la boca defensant però que després, en les coses concretes..., no es fan. I el model de caixes existeix a altres territoris, quan parlava d'Alemanya. I, clar, i vostè em surt defensant el Banc d'Espanya! El Banc d'Espanya que no ha vetllat per res per al bon govern del sistema financer. El senyor M.A.F.O. davant dels anuncis, diguéssim, i el sobreendeutament familiar i la inversió en totxo, el que deia és que calia continuar invertint. Això són les recomanacions que feia: que això no baixaria mai. El que ha fet el senyor M.A.F.O. és parlar de reforma laboral mentre el sistema financer s'enfonsava. Aquest és el seu referent, el Banc d'Espanya? Clar, llavors aquí cauen els arguments.

I el senyor Coto parlava de... «Vostès van votar la investidura.» No vam votar la investidura, i qui ha votat aquest procés del FROB ha estat el Partit Popular. I qui ha fomentat, també, aquest model de sobreendeutament per part de caixes però també pels bancs ha estat, precisament, el model econòmic del Partit Popular.

I, escolti, el que no és de rebut és que ens acusi d'intervencionistes, però en canvi es pugui salvar els bancs

amb diners públics però després no es pugui dir quines polítiques i com es garanteix el crèdit. Sincerament, això sí que és un model econòmic incomprensible i, com a mínim, injust.

Aprofitaré per acomiadar-me en la propera moció, que serà la meua última intervenció, i agraeixo les mencions i els bons desitjos que m'han donat.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

Senyora Ortiz..., entenc que la moció a votar és la moció amb les esmenes incorporades, l'esmena transaccional amb el Grup Socialista, el Grup d'Esquerra i vostès. *(Pausa.)* Molt bé.

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.) Senyor Coto...?

José Antonio Coto Roquet

Per al·lusions. Sí..., miri, senyora Ortiz, l'any 2004 Esquerra Republicana, Iniciativa Verds i el PSC van fer president el senyor Zapatero, i, si no, vagi al diari de sessions de l'any 2004 al Congrés dels Diputats i ho veurà.

I, miri, jo li he dit que exigir un límit concret a totes les retribucions dels directius de les entitats bancàries, dividendes, dietes, sous, sí; ara, a posar una generalitat, una indefinició d'un límit que no sap ningú quin és, evidentment, no; per fer demagògia aquí no estem. *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyora presidenta.

(Rocío Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Martínez-Sampere...?

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí, per al·lusions, senyora presidenta –per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Sí. No, per dir-li al senyor Coto que el senyor Narcís Serra, en primer lloc, és catedràtic d'economia; per tant, un respecte als seus coneixements.

En segon lloc, tenia un sou publicat equiparable, per exemple, al del president de Caixa Girona i la seva indemnització igual a zero.

Tot i així, senyor Coto, jo li admeto que ens hem equivocat en moltes coses de les caixes –ens hem equivocat. Ara, aquest esperit i no la indecència que vostè ha

fet avui en aquest faristol del Parlament... *(remor de veus)* és el que m'agradaria veure-li, senyor coto.

(Jordi Cañas Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, no..., era para pedir votación separada de los puntos. No sé si estaba previsto o...

La presidenta

Sí, jo tinc demanada la votació separada dels 1, 2, 3 i 6, d'una banda, i del 4, 5, 7 i 8, d'una altra. D'acord? *(Pausa.)*

Jordi Cañas Pérez

Bé. Jo voldria una votació separada del 4, del 6 i del 8, però, bé, si estan inclosos...

La presidenta

Del 4...?

Jordi Cañas Pérez

...6 i 8.

La presidenta

Bé, sí...

(José Antonio Coto Roquet demana per parlar.) Senyor Coto, té deu segons –deu segons.

José Antonio Coto Roquet

Senyora Martínez, jo no he parlat del senyor Narcís Serra, l'ha anomenat vostè; per tant, jo crec que vostè s'ha sentit al·ludida.

I, miri, el senyor Narcís Serra el que sí que ha demostrat, amb la seva gestió a CatalunyaCaixa, és que pot ser catedràtic però que..., la teòrica la pot portar bé, però la pràctica la porta realment malament.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Remor de veus.)

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Si no hi ha cap altra petició, votarem en primer lloc els punts 1, 2, 3 i 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 48 vots a favor i 80 en contra.

Votem a continuació els punts 4, 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 65 en contra i 15 abstencions.

Declaració

institucional amb motiu del vuitantè aniversari del reconeixement del sufragi femení (tram. 401-00024/09)

Abans de suspendre el Ple, donarem lectura a la Declaració institucional amb motiu del vuitantè aniversari del reconeixement del sufragi femení.

«El Parlament de Catalunya, amb motiu de la celebració del vuitantè aniversari del reconeixement constitucional del sufragi femení, en el marc de la Segona República Espanyola, ret homenatge públic a les dones i els homes que, al llarg de les generacions, van lluitar, des de l'activisme cívic, la reivindicació sufragista i l'acció política, perquè fos possible aquella fita democràtica.

»Així mateix, expressa la seva gratitud a les dones catalanes que, l'any 1931, es van implicar en la campanya per l'Estatut de Núria, malgrat que encara no tenien reconegut el dret de vot, perquè amb aquest compromís palesaven la seva voluntat de participar activament en la construcció de l'autonomia catalana.

»El Parlament de Catalunya constata que, tot i que avui hi ha igualtat de sufragi, encara perviuen obstacles de caire social, laboral, econòmic i cultural que impedeixen la plena igualtat entre dones i homes en les diverses manifestacions de la vida democràtica, sobretot pel que fa a la difícil conciliació de la projecció pública amb la vida familiar.

»Per això, declara el compromís de fomentar la participació política de les dones i d'afavorir les condicions socials, laborals i culturals que permetin aconseguir la plena igualtat entre homes i dones.

»Palau del Parlament, 1 de desembre de 2011.»

(*Aplaudiments.*)

Se suspèn la sessió. I demano a les diputades, a les senyores diputades, que es quedin a l'hemicicle, que farem una fotografia de grup. Iniciarem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, reprenem la sessió.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00083/09)

Amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre sostenibilitat del sistema sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... (*Pausa. Veus de fons.*) És que no sortia el temps. Regali'm algun segon més, si de cas, presidenta. (*Veus de fons.*) Molt bé, perfecte. Gràcies, presidenta. El Departament de Salut ha iniciat els treballs per realitzar el Pla de salut 2011-2015 i permetin que els apunti dos qüestions importants, al meu entendre, si es vol que aquest procés que comença acabi bé.

La primera és que tot pla estratègic –i el Pla de salut ho és– requereix una bona anàlisi de situació del moment actual de tot el que ha de ser objecte de planificació futura. La informació que ens dóna l'Enquesta de salut de Catalunya 2010, que ens ha costat molt aconseguir-la, i que ara té un format diferent i que està en línia, la qual cosa és positiva –però val a dir que no ens la van enviar en el seu moment, perquè, precisament, hi havia aquest canvi de situació–, aquesta enquesta de salut, més la visió i anàlisi de la realitat per part de tots els agents que intervenen al sistema, ha de ser clau per construir una bona anàlisi de partida i una diagnosi més rigorosa de la situació, abans que res i abans de definir prioritats.

I aquest és el motiu que justifica la compareixença que hem demanat els socialistes en comissió. Volem que professionals, usuaris, col·legis, agents socials i entitats municipalistes..., per tal que ens expliquin el seu posicionament amb relació no només als ajustos pressupostaris –que també–: el seu posicionament respecte a les mesures de sostenibilitat i el model de sistema de salut que volen per a Catalunya.

I la segona qüestió és la necessitat d'elaborar plans de xoc per ajustar les realitats amb què ens trobem als documents que es configuraran. I aquest, precisament, presidenta, aquest és l'objectiu de la nostra moció.

L'alternativa a les retallades hi és, encara que el Govern pensi i ens digui que no; nosaltres pensem que sí. El president Mas deia en la Jornada del Pla de Salut que s'havien d'explicar bé les coses, potser millor del que s'havia fet, i que si calia rectificar alguna cosa que es fes. El president Mas parlava de «fer» –de «fer»– i no de «no fer», i també parlava d'aconseguir la participació dels professionals i ciutadans en les decisions que s'havien de prendre, buscant adhesions «inquebrantables», de vegades –critiquem nosaltres–; així no ens trobaran. Cal recuperar el respecte, la confiança, i eliminar totalment el menyspreu i les prepotències. Només així avançarem tots plegats; si no, s'avançarà, però d'una altra manera.

En la interpe·l·lació que vàrem substanciar el passat dia 3 de novembre, dèiem que el sistema públic de salut a Catalunya és sostenible, i ho mantenim, tal qual està, i que la garantia de la seva sostenibilitat, ara i en el futur, passa precisament per enfortir-lo i no per debilitar-lo. La nostra moció tracta d'aquestes qüestions, en les quals s'ha de fonamentar el sistema per garantir la seva sostenibilitat econòmica.

El primer apartat pretén que el Parlament insti el Govern a recuperar tota l'activitat deixada de fer com a conseqüència dels canvis dels ponts, fins i tot de les vagues i totes les qüestions que comporten els tancaments i els ajustos que s'han realitzat. Si és veritat el que diuen, que no ha afectat la qualitat dels serveis –i l'accessibilitat és un indicador de qualitat que en aquests moments pensem que s'està malmetent–, seria urgent la realització d'un pla de xoc per tal de fer l'activitat acumulada i endarrerida per l'efecte d'aquests ajustos que nosaltres en diem «retallades». És important, per recuperar confiança, que facin aquest pla de xoc que hauria de ser específic per a cada territori i per a cada centre de salut i hospital. I això vostès saben, i el conseller ho sap, que s'ha fet en altres moments i que ha donat un resultat, si es planifica bé. Si estan convençuts, com diuen, que el sistema no perd qualitat, no han de tenir cap problema a aprovar aquest punt de la moció.

En el segon apartat s'insta el Govern a garantir normativament que l'empresa pública Institut Català de la Salut no permetrà l'entrada de capital privat en la gestió dels serveis que li són encomanats pel Departament de Salut. No crec tampoc que els suposi cap problema aprovar aquest punt, atès que els hem sentit dir arreu que no es privatitzarà l'ICS, i per tant ara poden deixar-ho clar en aquesta cambra.

I en el tercer apartat, que és el més llarg, s'insta el Govern a garantir que el projecte de pressupostos del 2012 incorpori els recursos necessaris per donar consistència als diversos plantejaments operatius que es relacionen en diversos punts que no anomenaré –l·listes d'espera, assignació de recursos, i sobretot l'últim tema, dels plans interdepartamentals de salut mental i salut pública, que en parlàvem al dematí. Més salut a les polítiques i menys polítiques a la salut.

Veurem avui si ens aproven aquestes qüestions, perquè no contradiuen les voluntats expressades per vostès. Per això no es veu reflectida aquesta situació en les seves actuacions. La realitat que pateixen els ciutadans, fruit de les retallades, és molt diferent a la dels anuncis de màrqueting polític de manual en què de vegades pensem que s'han convertit les rodes de premsa del dimarts del Govern. Ens vol fer veure una realitat molt diferent de la que és i de la que pateixen els ciutadans.

La moció presentada avui vol que el Parlament insti el Govern a recuperar aquest pas enrere que s'ha produït en el nivell de qualitat del sistema de salut a Catalunya.

Gràcies, presidenta, per la generositat en el temps.

La presidenta

A continuació, per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Muy honorable presidenta, honorable *conseller*, diputados, diputadas, esta es una moción que se suma a la permanente inquietud que vive esta cámara respecto a la política de salud que está llevando a cabo el actual Gobierno de Convergència i Unió y su socio parlamentario, el Partido Popular.

Es una moción más que se suma a esa inquietud y a esa alerta que han despertado en el conjunto de la ciudadanía, en sus representantes políticos y en los profesionales del sector unos recortes absolutamente injustificados, más allá del equilibrio presupuestario, que están afectando y que afectan directamente –directamente– a la calidad asistencial.

Actualmente, a fecha de noviembre –no de setiembre ni de octubre: de noviembre de 2011–, después de más de diez meses de recorte, las operaciones quirúrgicas han caído entre el 30 y el 40 por ciento y las listas de espera han aumentado un 23 por ciento hasta junio. Esto son datos.

Yo agradezco al *conseller* que nos haya presentado por fin la versión 1.0 del Plan de salud. Un plan que debería haber sido el eje fundamental rector de las políticas de salud de su Gobierno, unas políticas que tenían que haber sido debatidas y –ojalá– consensuadas en esta cámara, ante la situación y la coyuntura económica que vive nuestra comunidad. No ha sido así. Esta consejería adoptó la solución probablemente más sencilla. No quiero decir que personalmente y humanamente para el *conseller* y para su equipo lo fuese, pero sí la más sencilla políticamente: recortar de una forma lineal y directa sobre el gasto en nuestro sistema sanitario. Un gasto..., y un recorte en el mismo que ha afectado directamente, ya sin ningún tipo de dudas, la calidad asistencial.

Por lo tanto, esta moción –y acabo, presidenta– que va en esa línea de salvaguardar esos principios de equidad, universalidad, calidad de nuestro sistema, recibirá el apoyo de Ciutadans, pero espero que el debate –el próximo debate que tengamos sobre el Plan de salud– marque de una forma consensuada los ejes rectores del año 2012-2014 que deben regir..., un principio básico en nuestra sociedad, que es salvaguardar los derechos de la salud, que son de los ciudadanos y no de aquellos que los administran.

Gracias, presidenta. Gracias, diputados y diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

Laia Ortiz Castellví

Gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, bé, vam començar aquesta legislatura parlant de salut i acabo aquest, que és el meu últim Ple, parlant de salut. Ens ha donat molt a parlar, conseller.

Primer parlaré de les esmenes. Hem plantejat esmenes perquè des que es va plantejar la moció i es va presentar, doncs, han passat també més coses i, com deia en l'anterior moció, creiem que són debats que cal que aquest Parlament abordi. En una primera esmena plantejem parlar d'aquest informe jurídic, aquest informe jurídic fantasma que sembla que no existeix però que l'hem pogut llegir. I per tant no ens preocupen els titulars de diari, sinó els informes concrets.

I el que nosaltres plantejem i també demanem tant al Grup Socialista com al Grup d'Esquerra és que es Mullin. Aquest informe jurídic del que parla, precisament –aquests serveis jurídics que es van demanar–, és que es modifiqui la llei de l'ICS tal com s'ha fet amb la llei òmnibus, i el que nosaltres ja vam advertir en el debat a la totalitat de la llei òmnibus. Per tant, el que posem en aquesta esmena no és només que no es fragmenti i es privatitzi l'ICS. Hi ha dues maneres de privatitzar: una, deixant entrar capital privat, i l'altra, donant activitat a entitats que no són de titularitat pública –activitats que són de l'ICS. Per tant, creiem que aquí el Parlament, si vol blindar el sistema públic i l'empresa pública ICS, també ha d'anar en aquest sentit. Per això hem posat aquest punt damunt la taula.

Una altra qüestió, en una altra esmena plantejem..., és acotar el que vol dir «temps d'espera» per evitar que es facin trampes, com hem parlat també reiterades vegades.

Una tercera parla sobre el finançament capítatiu, perquè aquest sigui transparent i hi hagi un autèntic rendiment de comptes.

Un quart punt: un pla de llarga durada perquè en vuit anys convergim amb la mitjana europea d'inversió en sanitat, per acabar amb aquest tòpic que ens gastem massa en sanitat quan en realitat estem a la cua d'Europa en inversió *per capita* en salut pública.

Un cinquè punt, que és el de les taxes. Nosaltres aquí el que plantejem és que cal defensar un sistema públic universal i gratuït, sense segregar la població en funció de si es pot pagar una pòlissa o no se la pot pagar ni en funció de si s'ha de pagar les receptes o no. El que aquí diem és que no es pot criminalitzar els usuaris, i menys si el que fan és comprar allò que els prescriu el metge. El que sí que plantejem és que sigui el Govern de la Generalitat el que plantegi protocols clars, estableixi una pedagogia als ciutadans i, en tot cas, algun instrument, si singularment algun individu en fa un mal ús..., doncs, es pugui penalitzar. Però no criminalitzar el conjunt amb una taxa, o com se li vulgui dir, de tiquet moderador.

I un sisè punt per plantejar que hi ha alternatives a les retallades assistencials, que és el que avui es defensa. Avui totes les sortides per reduir despesa passen o per reduir assistència o per retallar els sous dels professionals també sanitaris. Nosaltres aquí el que plantejem

és un pla de racionalització de la despesa farmacèutica, però anant a l'arrel; no parlant de tiquets moderadors que fan pagar als usuaris de la sanitat pública, sinó anant a l'arrel del malbaratament i les males pràctiques. I avui és farmàcia el forat negre que tenim en el nostre sistema sanitari. I, per tant, parlem de selecció de medicaments, que la formació continuada als nostres professionals, doncs, sigui independent de les companyies farmacèutiques, que es prohibeixi l'activitat comercial. I reiterem les nostres propostes, que sí que són alternatives a combatre el malbaratament de recursos públics.

Paraules

de comiat com a diputada
de Laia Ortiz Castellví

I vull aprofitar aquesta que és la meua última intervenció en aquest Ple..., evidentment amb una emoció especial, després de cinc anys de compartir treball, bons moments, altres no tan bons... Però sempre una font d'aprenentatge amb tots vostès i altres diputats i diputades que ja no formen part –també– d'aquesta cambra.

Vull aprofitar aquesta intervenció per agrair també la feina dels treballadors del Parlament, la feina dels lletrats, dels serveis jurídics, però també del conjunt de treballadors que fan tasques de vegades més invisibles: des de manteniment, de neteja, que fan que aquesta cambra rutlli i abordi activitats moltes vegades desconegudes per la ciutadania; però que fan que aquest Parlament, doncs, abasti una amplitud i riquesa, diguéssim..., i que cada vegada s'obri més a la ciutadania.

Vull donar les gràcies als treballadors del meu grup parlamentari: en Robert, la Iolanda, la Dolors i en Josep Vendrell. Josep Vendrell, fins ara..., que ens ha ajudat molt en el nostre treball i que ara serà un magnífic diputat. I a tots els companys d'hemicicle: amb els que ens hem entès, amb els que hem debatut, amb els que hem discrepat. Realment, n'he après molt, i per mi ha estat un honor compartir hemicicle amb tots vostès.

Deixo el Parlament per anar al Congrés, però per continuar fent allò en què crec. Crec que la política és realment un instrument valuós i fonamental de transformació social i defensa dels drets i les llibertats, i crec que tots ho hem de defensar, tots els que som representants públics aquí, al Parlament, però també molta gent que fa política des de fora de les institucions. Avui més que mai, en moments difícils, cal dignificar la política. Aquest, precisament, ha estat un ple mogut, jo crec, en aquest sentit, i crec que tots i totes hem de fer esforços a contribuir que la política no sigui un espectacle, a fer política de llarga volada, que és aquella que transforma la societat.

Jo em comprometo a anar al Congrés a continuar defensant el país i sobretot el conjunt dels ciutadans i ciutadanes, el benestar, la cohesió social i els principis que m'han portat a fer política, que són el de la justícia social, l'ecologisme i el feminisme.

Els desitjo bona sort, molts encerts, mà esquerra, i a reveure, perquè segur... (*Veus de fons.*) Mà esquerra, flexibilitat, diàleg, i que aquesta cambra cada vegada sigui més oberta i més transparent, perquè els ciutadans vegin la capacitat i el potencial que té també el Parlament per canviar la vida quotidiana de la gent.

Moltes gràcies, i bona sort, i a reveure, que segur que ens continuarem veient.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema sanitari (tram. 302-00083/09) (continuació)

...té la paraula l'il·lustríssim senyor Xavier Crespo.

Xavier Crespo i Llobet

Molt honorable presidenta, honorable conseller, diputats, diputades, bé, nosaltres hem contactat amb el Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes per defensar les esmenes que hem presentat. Hem vist que eren de difícil acord entre els dos grups, cosa que ens sap greu perquè ens hauria agradat arribar a algun acord, amb la voluntat de treballar plegats, com sempre s'ha fet, per la sanitat catalana.

El fet que no se'ns accepti cap de les esmenes ens comportarà, doncs, rebutjar la majoria..., de les esmenes, excepte algun dels punts, i a l'espera de les esmenes que acceptin dels altres grups. Concretament, el primer punt de la proposta posa de manifest la falta de consciència sobre la situació econòmica i financera del país, en concret del sistema sanitari. Els ajustos realitzats i la reprogramació d'activitat, en què es realitza una priorització clínica, responen a la necessitat de garantir la sostenibilitat del sistema.

Nosaltres esperàvem una actitud molt més seriosa i més responsable del seu grup, igual que a vegades pensem en el Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè la realitat que ens vam..., que vostès es van trobar és veritat, en la seva interpellació ho va defensar: en el 2004 vostès van trobar un dèficit, que realment no va ser el dèficit històric en sanitat. El dèficit històric és el que s'ha trobat ara, perquè en el 2004 vostès van deixar el comptador a zero pujant un 18 per cent el pressupost de sanitat. Aquest 18 per cent ja venia de les negociacions del conseller Homs, recordin-ho, però és que al llarg..., fins al 2010 l'increment del pressupost de Salut ha estat del 76 per cent. I, a pesar de tot, el 2009 es va eixugar per part del conseller Castells i del Govern un dèficit en aquell moment de 2.610 milions d'euros, que es va incrementar en el darrer any amb 850 més. O sigui, que hem estat arribant als 3.500 milions d'euros de dèficit en aquest moment.

Remar junts ens agradaria que fos per part de tots vostès. També, vostès, creiem que haurien d'estar al costat del Govern, i en la mesura del possible arribar a acords, com sempre s'ha fet. I creiem que la pitjor manera de fer-ho és com alguns dels nostres companys..., i dels seus companys del grup parlamentari, doncs, no fan en el carrer el mateix que es pretén fer o que es diu en aquest Parlament. I així tenim actes com el que ens vam trobar l'altre dia a Bellvitge, que fent costat als regidors i regidores del municipi ens trobem diputats i diputades que aprofiten actes d'associacions de veïns per fomentar i incentivar el debat negatiu, la injúria i la difamació, inclús el que no hi puguem parlar en la llengua catalana. Nosaltres ho trobem de molt mal gust, i per això els venim a dir aquí..., com fer rodes de premsa al costat o a les portes d'hospitals quan hi han fets negatius. Creiem que aquesta no és la millor manera de buscar el consens en sanitat i en salut.

Respecte al segon punt, deixar ben clar que l'ICS és una empresa pública, és una entitat pública sotmesa a dret privat i que en cap cas es privatitzarà, en cap cas. Ho ha deixat clar el conseller molts cops i en molts fòrums: en cap cas es privatitzarà.

Respecte al punt tercer, en aquests moments no podem establir temps de garantia en visites d'especialistes i proves diagnòstiques, però sí que s'està treballant per millorar el registre i la recollida de dades, per millorar la monitorització. Està clar que amb les llistes d'espera, doncs, aquest Govern ha fet un canvi, un canvi que no es va fer abans..., i que es continuava fent ja amb els governs Pujol. S'ha fet un canvi a prioritzar aquells processos realment més importants, i en aquests el temps d'espera s'està disminuint, i s'està prioritzant allò que és greu i important respecte a allò que també ens agradaria amb el temps, anar eixugant les llistes d'espera, però que en aquest moment, doncs, passa a un segon pla.

Respecte al sistema de finançament capítatiu, doncs, creiem que cal avançar en la implantació de sistemes de pagament que resultin més adequats en termes de resultats de salut, que haurien de tenir en compte, a part del capítatiu, incentivar els millors resultats de salut de la població. Creiem que és un aspecte que s'ha de tenir molt en consideració.

L'apartat c del tercer punt també el votarem en contra, perquè els òrgans de direcció i participació territorials ja estan previstos en la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que garanteixen la participació dels agents del sistema en el desenvolupament estratègic i operatiu del sistema sanitari.

El darrer punt els l'acceptarem.

La nostra intervenció i..., la nostra votació evidentment anirà en contra del que vostès ens proposen, perquè vam intentar esmenar-ho però s'han tancat en banda, i en aquest cas no han volgut participar de les nostres opinions.

(*Adreçant-se a Laia Ortiz Castellví.*) En darrer cop, i ja fora del que és la moció, com a diputat, com a president de la Comissió de Salut, també la volem felicitar per la feina feta en aquest Parlament, pel to que sem-

pre ha utilitzat en defensa dels seus principis i de les seves opinions i del seu grup. Sempre ho ha fet amb un to molt correcte i segurament, de ben segur que en el Congrés dels Diputats ho continuarà fent així. La felicitem per la feina feta, pel to personal, i endavant amb el nou repte.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller de Salut, il·lustres diputats i diputades, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular a la moció del Partit Socialista en matèria de salut.

Miri, senyor diputat Sabaté, avui en aquesta moció ens planteja diverses coses que o bé ja les hem tractat precisament en una altra moció, doncs, durant el matí, d'Esquerra Republicana, o bé les hem tractat també i aprovat amb una moció de fa poc més d'un mes amb el Partit Popular –presentada pel meu grup–, o bé algunes no tenen cap sentit, i m'explicaré.

Amb referència al punt 1 de la moció, que diu, doncs, «recuperar tota l'activitat quirúrgica», miri, senyor diputat, el Partit Popular varem aconseguir el compromís del Grup de Convergència i Unió, i per tant del Govern de Catalunya, de revisar i modificar si s'escau els canvis d'horaris dels centres ambulatoris, de centres d'urgències, de l'ús de determinades zones de centres hospitalaris en funció de l'avaluació de resultats i necessitats del servei. Per tant, això, senyor Sabaté, això que vostè demana és com a mínim –com a mínim– extemporani, ja que està aprovat; en altres termes, però ja està aprovat. I, per tant, doncs, aquest punt, li ho dic sincerament, no sé a qui..., no obeeix a cap raó que el tornin vostès a presentar.

Però amb relació sobretot al punt 2, que vostès, doncs, arran d'aquella famosa polèmica de l'informe en el qual es posava en dubte el caràcter públic de l'Institut Català de la Salut..., nosaltres hem presentat una esmena que no és inventada pel Partit Popular, sinó que és just, i literalment, el preàmbul de la Llei de l'Institut Català de la Salut. I, per tant, el que ve a dir és: «Refermar el caràcter públic de l'Institut Català de la Salut com a empresa de la Generalitat de gestió dels serveis que li són encomanats pel Departament de Salut, facilitant en tot moment la introducció de nous instruments i mecanismes que permetin assolir uns resultats en la seva gestió més transparents, eficaços i moderns.» «Ara» –vostè ho deia–, «ara podem deixar clarament aprovat aquest punt.» Doncs, vostè en el redactat inicial, de tal com ho ha redactat en la seva moció, vostè ara té la possibilitat de donar suport precisament al que ve a ser el preàmbul d'una llei en vigor com és la Llei de l'ICS. Per tant, estic convençuda que com a mínim el Partit Socialista donarà suport en aquest punt, perquè no és més –no és més– que refermar allò que la llei ja diu avui en dia.

Amb relació al punt del model retributiu dels metges, nosaltres hem presentat una moció per tal de consensuar precisament aquestes bases del nou model retributiu per a metges, infermeres i professionals de la salut en general. Vostè sap perfectament que les negociacions de l'ICS amb els sindicats estan avui en dia trencades, però esperem que a la Taula General de la Funció Pública es pugui arribar durant els propers dies a un bon acord entre les parts. I, per tant, la nostra esmena va en el sentit de consensuar precisament aquestes bases del nou model retributiu.

Però sí que vull aprofitar també aquesta ocasió, aquesta presentació de les nostres esmenes, per dedicar ni que sigui unes poques paraules a la polèmica suscitada arran d'un comentari, o potser una reflexió en veu alta, que feia el conseller fa pocs dies. Miri, senyor conseller, pel Partit Popular és completament insostenible la proposta que vostè feia d'introduir una pòlissa obligatòria privada per accedir als serveis sanitaris. Jo espero que mesures, mesures d'aquest tipus no es plantegin seriosament. El que es va proposar, doncs, sota el nostre punt de vista, és una sanitat per a rics i una sanitat per a pobres, i que els rics, per tant, paguin una part de la sanitat dels menys rics. Per tant, volia aprofitar aquesta ocasió –aquesta ocasió d'aquesta moció– per fer un plantejament clar del que pel Partit Popular representen les paraules que fa poques hores feia..., deia el senyor conseller.

I per tant les nostres esmenes en conjunt, senyor Sabaté, les nostres esmenes persegueixen millorar el redactat i el sentit de la seva moció, i espero, i desitjo, i estic convençuda que les podrà acceptar totes elles.

I, per acabar, senyora Ortiz, jo li desitjo molt sincerament molta sort en totes les seves..., a nivell personal, en aquesta nova tasca parlamentària que farà des del Grup d'Izquierda Unida i Iniciativa per Catalunya, i que estic convençuda que tindrà com a mínim l'èxit que ha tingut en aquesta cambra. De la mateixa manera que també li desitjo exactament el mateix al diputat Joan Bertomeu, el diputat del Partit Popular de les Terres de l'Ebre, al qual li desitjo molts encerts personals i polítics, que estic convençuda que també tindrà.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller...

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, presidenta. Molt honorable presidenta, honorables consellers, diputats, diputades, la moció que presenta el Partit Socialista parla de recuperar, de garantir, d'executar accions per millorar el sistema sanitari públic català, i la veritat és que no he vist enlloc de la moció com plantegen fer-ho vostès, i això, certament, em porta a la conclusió que no saben com fer-ho.

I és un sector prou complicat com per..., i a més a més, doncs, vostès ja tenen uns antecedents en aquest sector que no són exitosos. Per tant, venir aquí amb una moció com aquesta, que és reiterativa..., jo, realment, reservo la meua posició, no? Perquè vull veure les esmenes a les quals arriben, perquè hi ha moltes coses que vostès diuen a la moció que hi podem estar absolutament d'acord tots plegats. Ara, jo deixaria treballar la conselleria de sanitat. Penso que s'ha de reformular el sistema sanitari català. El que sí que és cert és que podem estar la legislatura sencera parlant del model sanitari i de les retallades en un sentit o un altre. I, doncs, ja ho va dir el president de la Generalitat, que amb una cinquena part dels diners que se'n van a Madrid en forma d'impostos i no tornen no s'haurien d'haver fet les retallades el 2011.

Dir això, entenc que s'ha de reformular el sistema sanitari amb criteris d'eficiència, amb professionalitat, i sobretot intentar evitar les retallades als més necessitats, els serveis bàsics; intentar, com deia aquest matí, evitar els acomiadaments en aquest sector, i també, doncs, buscar l'eficiència, com he dit abans. I, això sí, les retallades crec que són adients a les bosses d'ineficiència que hi han en el sistema. I, per tant, en aquest sentit jo crec que s'han d'aplicar a les bosses d'ineficiència. I sobretot, com deia, conscienciar els ciutadans que facin un bon ús dels recursos i dels serveis sanitaris.

Moltes gràcies.

La presidenta

En el nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyors i senyores diputades, honorable conseller de sanitat, bé, tornem una alta vegada en el que ja són les mocions recurrents de cada ple sobre la política sanitària, i és normal.

Avui la ciutadania del nostre país està molt preocupada per unes retallades a la política sanitària. Que ja comencen –va apareixent la punta de l'*iceberg* als mitjans de comunicació– a adonar-se, la ciutadania, de, realment, les repercussions que estan tenint en la salut també de les persones. Quan jo ho vaig dir en aquest Parlament per primera vegada, tothom va esclatar en lamentacions, es van posar les mans al cap, van dir: «Quina demagògia, com es pot dir que les retallades en sanitat afecten la salut de les persones?» I avui veiem com notícies a diaris solvents, com *El País*..., on explica dues noves denúncies que vinculen morts amb retallades a Catalunya: «Mort d'hemorràgia cerebral després d'esperar sis dies una ressonància.» Això avui ho dic jo des del faristol del Parlament de Catalunya, però no s'han de lamentar per això ni s'han de posar les mans al cap, perquè surt als mitjans de comunicació amb molta més repercussió que la que té la meua intervenció aquí en el Parlament de Catalunya. Per tant, afrontin la crua realitat.

Avui aquí s'estan demanant qüestions tan elementals com que es mantingui l'activitat quirúrgica, les visites de consulta especialitzada, les proves diagnòstiques. Bé, com ho farem, tot això? Com ho farem?

Evidentment nosaltres donarem suport a aquesta moció, que intenta mitigar els efectes d'aquestes retallades que vostès estan portant a terme, però hem de reconèixer que o aboquem més recursos a la sanitat pública al nostre país o no ens en sortirem. Recordem que som la dotzena comunitat autònoma en despesa sanitària *per capita* –la dotzena–, mentre estem en els primers llocs en producte interior brut *per capita*. Com, aquesta contradicció, s'explica si no és per l'espòli fiscal, si no és per aquest robatori fiscal que Espanya ens aplica, a Catalunya? Recordem-ho, senyores i senyors diputats: Espanya ens roba.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Carme Capdevila.

Carme Capdevila i Palau

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller... Jo sí que vull començar la meua intervenció dient un adéu –adéu, fins ara– a la diputada, la senyora Laia Ortiz. Hem compartit no només la Comissió de Salut, sinó també l'Intergrup de Salut Sexual i Reproductiva, i a més a més som veïnes, tenim un veïnatge en aquest cas de despatx. Per tant, jo te desitjo, Laia, molts èxits amb la nova política. Anar a Madrid és lidiar amb una plaça de braus, allò, molt més..., amb la qual caldrà sobretot la fortalesa que sempre t'ha acompanyat en aquest Parlament.

Però també permeteu-me que també me pugui acomiadar del diputat, el senyor Joan Bertomeu, en el qual també li desitjo tots els èxits, tot i que ell tindrà la feina molt més fàcil que la diputada Laia Ortiz, pel fet que estarà amb un grup que donarà suport en el Govern. (*Remor de veus i rialles.*)

Nosaltres... Em posiciono respecte en aquesta moció, que serà que nosaltres hi votarem a favor malgrat que hi ha punts de la moció que serà molt difícil de poder-los dur a terme, perquè la setmana que ve, precisament, la setmana dels ponts, doncs, tenim una altra aturada programada als hospitals catalans, tant pel que fa a les visites d'especialistes com a intervencions quirúrgiques o a la realització de proves diagnòstiques. I crec, senyor diputat, senyor Sabaté, que difícilment abans del 31 de desembre es podran recuperar totes aquestes hores, perquè l'acumulat és tan elevat que no hi ha prou hores fins a final d'any per poder-hi donar compliment.

Amb tot, crec que el sentit, el sentit d'aquest punt és precisament aconseguir el compromís, per part del Govern de la Generalitat, de resoldre de la manera més immediata, més ràpida possible tots aquests endarreriments que tenim acumulats.

Però el que sí que encara, jo crec, que hi estem a temps, és a poder incidir en els propers pressupostos del departament, perquè a hores encara no s'han presentat en el Parlament de Catalunya. Per tant, hem d'entendre que es troben en fase de tramitació. I vostès demanen..., el senyor Sabaté ha demanat en la seva moció incorporar aquells recursos necessaris per millorar llistes d'espera, també implantar un sistema de finançament en base territorial i capítatiu a tot el territori.

Jo, cada vegada que vostès plantegen aquest punt a les mocions, que no és la primera, penso en les comarques de Girona, i que realment es veurien molt beneficiades –es veurien molt beneficiades les comarques de Girona– si realment acabéssim implantant aquest sistema capítatiu a tot el territori.

Per Esquerra és molt important incidir en el debat del pressupost. Però, com tanmateix ho hem fet des del primer dia, incidir-hi des dels dos punts de vista d'un pressupost, des de les dues vessants: els ingressos i les despeses. I per millorar els ingressos jo crec que en aquests moments no ho hem de fer carregant-ho exclusivament sobre les classes treballadores i les classes mitjanes, com és el cas de la taxa un cop sapiguem com aquesta s'aplicarà i quin caràcter redistributiu tindrà.

Jo crec que s'ha de ser més valent, i hem d'afrontar altres mesures recaptatòries, en aquests moments, que es poden aplicar, i que es poden aplicar sobretot en totes aquelles persones, en totes aquelles empreses que en aquests moments disposen de més diners. La solidaritat està plenament justificada en aquests moments.

Facin cas, honorable conseller –facin cas, honorable conseller–, de totes les propostes que s'han presentat, sobretot per part de..., totes les dels grups parlamentaris, però també evidentment les d'Esquerra Republicana, les que hem vist i les que veurem en propers plens, les quals fan incidència en com podem millorar la recaptació, com podem millorar els ingressos de la Generalitat. Perquè si millorem aquests ingressos, les retallades no recauran exclusivament sobre les classes populars o les classes mitjanes. I alhora –alhora, evidentment– seguim reclamant tot el que ens pertoca –tot el que ens pertoca, tot el que ens deu–, aquest deute històric per part de l'Estat espanyol.

Acabo recordant el nostre vot favorable a tots els punts de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula per pronunciar-se sobre les esmenes l'il·lustre senyor Josep Maria Sabaté.

Josep M. Sabaté Guasch

Gràcies, presidenta. Miri, acceptaríem... Ens anirem cenyint el guió, perquè si no és molt complicat, això. Ens hem de cenyir al guió. Cada vegada hem de parlar de les coses que toca, al moment que toca i al lloc que toca. (*Remor de veus.*)

En primer lloc dir que acceptaríem l'esmena de Ciutadans a l'inici del text, perquè creiem que delimita i contextualitza millor, poder, la nostra proposta.

Pel que fa a Iniciativa –les esmenes d'Iniciativa–, acceptaríem les esmenes d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa que ens fan al punt 2, pel que fa als apartats *a* i *b*, i també la que ens fa a l'apartat *f*, que incorporaríem com a punt 4 perquè sortiria una mica del context, si m'ho permet. I l'esmena que ens fa a l'apartat *g* també l'acceptem, però passaria a ser, per aquest canvi, la *f*. (*Veus de fons.*)

No, no acceptaríem les esmenes a l'apartat 2 i a l'apartat *h* del tercer punt. Li ho he comentat a la diputada. Però no perquè no hi estiguéssim d'acord, sinó perquè precisament pensàvem que no tocava. No toca en aquesta moció parlar de com s'han de fer un tipus de reformes d'un procés legislatiu en curs, encara que hi poguéssim estar d'acord –ho pensem. Per tant, pensem que la nostra literatura en aquest aspecte és molt més clarificadora, i per això ens hi mantenim i no l'hi acceptem. Em refereixo, com poden vostès suposar, al tema de l'ICS a què també es referia la diputada Eva García. I l'últim punt, el de farmàcia, jo crec que això mereix un debat més profund. Hi hauria d'haver una moció o hi hauria d'haver una proposta de resolució en aquest tema, i queda molt embolicat. I en compartim moltes coses, però no estem d'acord amb això. Compartim la seva preocupació, per tant, però no els acceptem aquests dos apartats.

I l'altre és un tema... Miri, no podem acceptar les esmenes de Convergència i Unió perquè rebaixen molt el to i crec que en surt una altra moció, surt una altra moció totalment diferent en el sentit. Nosaltres –he començat argumentant-ho– parlàvem de plans de xoc. Jo m'esperava que em posés alguna proposta de termini, diguéssim: «Doncs, escolta, abans del 31, no sé què..., poguéssim fer una cosa.» Però no que em digués totes les qüestions que m'ha dit. Que li accepto les crítiques, però no puc estar d'acord en cap de les qüestions. Per tant, entengui que espero i desitjo que en d'altres moments hi hagi possibilitats d'entesa, però ara està molt difícil, eh? Justificar aquestes qüestions no podem.

I acceptem... Entrem a parlar de les propostes i de les esmenes del Partit Popular. Acceptaríem la que afecta la lletra *d* de l'apartat 3, perquè únicament i exclusivament és la part nova. Perquè les altres dos, com que una ja està en una llei, no cal tornar-la a escriure, i l'altra en un principi pensem que no l'ha entès, jo crec que no ha entès ben bé el sentit del que pot ser un pla de xoc.

Permeti'm donar, com no podia ser d'altra manera, l'enhorabona a la diputada Laia Ortiz per la seva elecció com a diputada. Ha estat tot un plaer poder debatre i parlar amb tu. N'he après moltíssim i et desitjo moltíssima, moltíssima sort, Laia. També al company de viatge Bertomeu, que també hem passat unes bones estones, espero i li desitjo que li vagi força bé. Molta sort, Berto.

Escolti..., però permeti'm, presidenta –faci'm una lliçència, perquè avui és un dia molt important–, que

acabi la meua intervenció en un dia com avui, en què commemorarem el Dia Mundial de la Lluita contra la Sida, que agraeixi la feina feta ara fa trenta anys per la doctora Caterina Mieras, companya d'escó de qui he après molt i tinc encara intencions de continuar aprenent-ne moltíssim més, no s'ho creguin. La doctora Mieras va ser la primera doctora que diagnosticà un cas de sida a Espanya, i avui jo crec que toca donar-li les gràcies. Gràcies, Caterina, per aquesta magnífica feina que va obrir tot un camí molt positiu, que desitgem que s'empelti avui en aquesta cambra.

Moltíssimes gràcies, presidenta, i moltes gràcies a tots.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Paraules

de comiat com a diputat
de Juan Bertomeu i Bertomeu

(*Juan Bertomeu i Bertomeu demana per parlar.*)

Senyor Bertomeu?

Juan Bertomeu i Bertomeu

Presidenta, per al·lusions (*Rialles.*)

La presidenta

Molt bé. Endavant.

Juan Bertomeu i Bertomeu

Donar l'agraïment als interventors que han tingut abans les intervencions, fent aquest acomiadament. Dir-los que he estat amb tots vostès molt a gust, defensant los interessos de Catalunya. Que això no és un acomiadament, sinó és una continuïtat que esperem que en un futur poguéssim continuar defensant los interessos de Catalunya des de Madrid i, per descomptat, des de les Terres de l'Ebre.

Demandar-los a tots vostès que en cas que en alguna intervenció els haja faltat el respecte, o així ho hagin cregut, que sàpiguen que no ha sigut la meua intenció. Que realment tinc un agradable reconeixement i un agradable record de tots vostès, i que continuo..., i espero, també de la seua part, com jo ho faré, continuar sent companys de tots los grups i continuar treballant per Catalunya i per tots vostès.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments. Crits de «Molt bé!» Pausa.*)

La presidenta

Passarem a votar la moció de salut...

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre la sostenibilitat del sistema sanitari
(tram. 302-00083/09) (continuació)

...amb les esmenes incorporades. Tinc dues peticions de votació separada. Una primera, el punt 1, 2, 3.a, b i c, i l'altra, el 3.d i e. Per tant, dues votacions. Cap més? (*Pausa.*) D'acord.

Doncs, comencem amb el punt 2, 3... (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Cada un per separat? (*Pausa.*) No. Per tant, 1, 2, 3.a, b i c. D'acord?

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 48 vots a favor, 63 en contra i 15 abstencions.

Passem ara a votar el punt 3.d i e.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 126 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern
sobre l'ocupació (tram. 302-00084/09)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'ocupació. Presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Jaume Collboni.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor Collboni, ja pot començar quan vulgui.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, vicepresident Ortega, bé, avui és un dia de comiats, sembla. Acomiadem el diputat Bertomeu i acomiadem la diputada Ortiz. Als dos també els volem desitjar molta sort: una mica més de sort a la Laia Ortiz que al senyor Bertomeu, però als dos els volem desitjar molta sort. (*Remor de veus.*)

Sembla, tanmateix –sembla, tanmateix–, que també hem d'acomiarar una certa actitud pel que fa al grup majoritari de la cambra, pel que fa als aspectes de l'ocupació i de la sortida de la crisi. Nosaltres hem intentat durant els darrers mesos, durant el darrer any, fer un camí de suma i de proposta pel que fa a les propostes de reactivació econòmica... (*Persisteix la remor de veus.*) Presidenta, no puc continuar... (*La presidenta intervé sense fer ús del micròfon.*) Gràcies, presidenta.

Un camí, deia, d'aportació i de suma. Sabem les limitacions que té el Govern pel que fa a l'aspecte competencial amb relació a la lluita contra la crisi. Sabem que la crisi es dirimeix a nivell global, que les principals competències econòmiques i laborals són de l'Estat. Veurem què farà el proper Govern del Partit Popular en aquest sentit, ho seguim atentament. Però sí que sabem que es poden fer moltes coses pel que fa a l'impacte que té en les persones i les empreses la crisi econòmica.

Nosaltres hem demanat sistemàticament en aquesta cambra –hem fet propostes sistemàticament– perquè justament el Govern faci servir totes les seves competències. Què pot fer el Govern de Catalunya per sortir de la crisi o per esmorteir aquests efectes de la crisi? Emprar al màxim la capacitat de diàleg i de concertació. Ho deia el president del meu grup al president de la Generalitat ahir. El balanç que fem fins ara d'aquest esforç de diàleg i concertació és zero. Zero, diputats i diputades. No hi ha res de l'acord estratègic, no sabem res més de la cimera anticrisi, ja ni tan sols sentim a parlar de l'informe del CAREC; les taules de concertació per als pactes nacionals no existeixen. I, d'altra banda, tenim un departament que continua sense tenir un full de ruta clar, definit i compartit. Tenim un departament –hem tingut un departament– que només fa mesures parcials, reactives, ocurrencies, que ho torna a planificar tot i que paralitza el funcionament ordinari del departament.

Només i per pressió dels grups de l'oposició d'aquesta cambra –només i per pressió dels grups d'aquesta cambra– Convergència o el Govern ha estat capaç de plantejar algunes iniciatives, entre les quals la darrera iniciativa va ser el pla de xoc que va presentar el conseller Mena i sobre el qual nosaltres vam fer la interpellació. Vam dir en el seu dia que aquell pla de xoc era un conjunt d'improvisacions, de mesures que ja s'estaven fent, que no eren de xoc i que no servien per reactivar l'economia.

De fet, aquest va ser un pla de xoc sorpresa, també fruit de la pressió d'aquesta cambra i, en concret, del Grup del Partit Popular, que va ser qui més ho va exigir. No sabem res de nou del pla de xoc contra la crisi. No sabem si s'efectuaran les mesures, com s'avaluaran, si es reportaran en aquesta cambra. No sabem res.

I què hem fet des de l'oposició –què hem fet des de l'oposició–? Proposar, proposar, proposar. Criticar quan ha calgut, però proposar sistemàticament. I quina ha estat la resposta del grup majoritari? Home, fins avui –fins avui– semblava que el grup majoritari anava aprovant les nostres propostes; dic les de l'oposició, no només les del Grup Socialista. El tema és que el temps passa i ens adonem que aquests pactes, que aquests acords, que aquestes mocions no s'acompleixen per part del Govern. I el grup majoritari del Govern també se n'adona, i comença a no aprovar propostes de l'oposició en matèria d'ocupació i de crisi econòmica. Perquè no ho compleixen i perquè, a més a més, comencen a demostrar que no tenen cap voluntat d'arribar a un acord amb l'oposició pel que fa a aquests temes.

La prova és aquesta moció que avui estem veient, que no ha tingut cap esmena per part dels grups o del grup que dona suport al Govern, perquè evidentment no tenen la intenció d'acordar-la. I com veurem a la rèplica, i com les seves senyories podran veure en el document, són mesures que l'únic que fan és ordenar, prioritzar en el temps tot allò que aquesta cambra en molts casos ha aprovat –que aquesta cambra en molts casos ha aprovat. És a dir, els estem proposant fer un autèntic pla de xoc contra la crisi i per a l'ocupació, amb mesures anunciades pel Govern, amb mesures aprovades per aquesta mateixa cambra, però amb data,

amb objectius. Allò que no fa el Govern ho hem d'intentar fer des d'aquesta cambra.

Per tant, senyores i senyors diputats, esperem que aquesta vegada sí. I en coherència no amb el posicionament polític del moment pel que fa a les possibles aliances de futur, sinó pel que fa al contingut de la moció que presenta el meu grup, hi votin favorablement.

Gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes té la paraula, en nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Bé, és una moció, la que s'ha presentat, a la qual, evidentment, trobem tot el sentit.

En el moment en què hi ha 748.000 aturats al nostre país, quan l'any 2008 n'hi havia poc més de 200.000 –és a dir, s'ha més que triplicat el nombre d'aturats al nostre país–, és evident que s'hauria de tenir una actitud molt més proactiva per part del Govern de la Generalitat. D'alguna manera, és allò que..., ens recorda a vegades aquella expressió que va dir que «la millor política industrial és la que no existeix». Això venia de les files de Convergència i Unió. I també del PSOE, en aquella època, eh?, perquè això ho van dir el PSOE i Convergència i Unió en aquella època: «La millor política industrial és la que no existeix.»

Aquí sembla que la millor política d'ocupació és la que no existeix, i per tant és *laissez faire* i vejam què passa. El conseller d'Empresa i Ocupació de la Generalitat de Catalunya es va comprometre, a l'inici de la legislatura, a reduir l'atur a la meitat al nostre país durant la present legislatura. I l'únic que ha aconseguit aquest conseller d'Empresa i Ocupació en l'any que ha passat és pràcticament doblar el nombre d'aturats al nostre país. És a dir, que Déu n'hi do, les polítiques d'ocupació del Govern de la Generalitat.

Hi hem presentat una esmena. Considerem que això no ha d'excloure reivindicar i demanar a l'Estat espanyol que traspassi totes les polítiques passives d'ocupació. Una esmena que hem transaccionat amb el diputat Jaume Collboni, que per tant es podrà incorporar en el text en el cas que sigui aprovat. Molt lamentablement, creiem que no serà així. I, en qualsevol cas, és una mesura que és necessària perquè des de Catalunya hi hagi el centre de decisió de totes les nostres polítiques.

Val a dir, però, que caldrà una política econòmica general, amb inversió en infraestructures, en recerca i desenvolupament, amb ajudes a l'empresa, innovació; una política general que necessita molts recursos econòmics per poder implementar-se. És aquesta la política que es necessitaria al nostre país per poder sortir efectivament de la crisi. I això, doncs, no serà possible perquè, com tots vostès saben, Espanya ens roba.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per fixar la seva posició, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, il·lustres diputats i diputades, referent a la moció presentada, de polítiques d'ocupació, fer referència que s'ha signat el proppassat 25 d'octubre un conveni entre la Generalitat i l'INEM per reorganitzar i reorientar setanta oficines del Servei d'Ocupació de Catalunya per ajudar els aturats, per ajudar els aturats a trobar feina. Esperem, doncs, que aquest conveni doni els seus fruits.

En qualsevol cas, jo penso que avui parlàvem de duplicitat i el que hauríem d'aconseguir és que es traspassin les competències que té l'INEM amb la dotació pressupostària corresponent per poder exercir aquestes competències, no?, per disposar dels recursos. Perquè, si no, poques competències i poc poder de decisió tenim en matèria d'ocupació.

Crec que parlem molts cops..., quan es presenten mocions es parla molt de plans de xoc, de taules, de, en fi... La lectura que faig alguns cops d'aquestes mocions és que estem donant la impressió a la ciutadania que l'Administració pública serà qui reactivarà l'economia, i realment qui pot reactivar l'economia en aquests moments és la iniciativa privada. I, per tant, entenc que hauríem de donar més suport a la iniciativa privada, que serà la que generarà els llocs de treball que tots desitgem.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. Vicepresidenta, señoras diputadas, diputados, el Grupo Parlamentario Ciutadans dará apoyo a esta moción que insta al Gobierno a presentar una serie de medidas para reactivar el empleo a Catalunya. Y vamos a apoyar esta moción porque la mayoría de estos puntos están en nuestro programa electoral, y sobre todo por aquellos colectivos más afectados por la lacra del paro, como los jóvenes o los parados estructurales de más de cincuenta años.

Sin embargo, creemos que esta moción llega cinco años tarde, porque era obligación del Gobierno tripartito –comandado además en la conselleria de Treball por el PSC– haber previsto..., y de haber tomado todas aquellas medidas preventivas necesarias. Y se deberían haber tomado cuando la crisis estaba en fase inicial, cuando la tasa de desempleo empezaba a subir, ligeramente pero sin pausa, cuando el balance de creación y destrucción de empresas comenzó a ser negativo. Y, por tanto, promulgar las medidas necesarias entonces, para intentar frenar la dinámica de destrucción

de empleo que se inició hace cinco años, en vez de ignorar sistemáticamente las alertas que desde otros partidos les hacíamos constar.

Un ejemplo de todo ello es el Servei..., el SOC. Ciudadanos ya evidenció en la pasada legislatura la necesidad imperiosa de reformar el SOC; el PSC ignoró nuestra propuesta, la misma que ellos ahora proponen. Nosotros creemos que si esto se hubiera puesto en marcha –todas estas medidas que ahora se proponen por parte del PSC–, en estos momentos habría muchos menos parados y, desde luego, no los 5 millones que hay ahora, ni las cuatrocientas empresas al día que van desapareciendo.

Por tanto, Ciutadans aprobará esta moción, pero sin recordar..., lamento mucho tener que hacerlo, pero es que es así, que el Partido Socialista no cumplió con sus responsabilidades. Y que, en fin, la apoyamos, pero que no son ustedes los que precisamente dejaron la situación..., que dejaron ustedes la situación tal como está.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

(Pausa.)

Senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyora vicepresidenta... Per anunciar el nostre vot favorable a la moció, que entenem, en termes generals, molt encertada. Potser incompleta en alguns casos, potser algunes coses que s'hi diuen ja les vam debatre i les vam aprovar al debat de política general. Vist el cas que en fa el Govern tampoc està de més tornar-ho a fer, i potser lamentablement ho haurem de repetir alguna vegada.

Però, mirin, fa un any que són al Govern. Com s'ha dit aquí, una de les primeres declaracions públiques del conseller Mena ens va agradar molt, la vam trobar molt encertada, ens va fins i tot il·lusionar, perquè vam veure un conseller que en aquell moment ens va semblar valent, de dir: «Reduirem l'atur a la meitat» –aprofito per saludar la senyora Esther Sánchez, que està aquí–, «reduïrem l'atur a la meitat.» I a mi m'agrada la gent que es posa objectius ambiciosos. El que passa és que un any després hem vist paralitzades moltes polítiques actives per millorar l'ocupabilitat dels treballadors, hem vist una actitud passiva per part del conseller en política industrial, i molt reactiva.

Han hagut de ser els grups parlamentaris d'aquesta cambra, tots, els que donen suport al Govern –que no sabem si és un o són dos–, els que estem a l'oposició..., però que hem hagut d'anar pressionant, i pressionant, i pressionant perquè reactivament, per exemple, es prenguéssin una de les poques iniciatives proactives en temes de política industrial, com ha estat el Pla estra-

tègic de la moto. Que el sector li ha fet el cas que li ha fet, també diguem-ho tot, no?, i ha tingut la utilitat que ha tingut, perquè tant Derbi com Yamaha li han fet un cas... Que eren les dues empreses més grans del sector de la moto i li han fet el cas que li han fet, no?

Però en tot cas sí que volem entrar ja en aquest Parlament que es desenvolupin les polítiques actives, que es conegui el desenvolupament concret de l'estratègia catalana d'ocupació, que parlem de la reforma del SOC sense aturar el SOC –sense aturar el SOC. Està molt bé plantejar-se una reforma ambiciosa del SOC, fa falta, hi estem d'acord, però aquest procediment de reforma no ha de comportar el seu aturament. I aquest any el que hem vist és que els aturats no han tingut a la seva disposició polítiques actives per trobar feina, no les han tingudes. I això ens preocupa molt, perquè l'atur ha anat creixent. I per tant no n'hi han hagut.

Però hi ha un punt d'aquesta moció que compartim especialment, que és donar cobertura, amb actuacions de polítiques actives, al 100 per cent de les persones aturades, i això és molt important.

S'ha parlat aquí també del calendari de convocatòries del SOC, d'establir calendaris o convocatòries plurianuals, d'establir relacions amb els agents que tiren endavant polítiques actives, les que siguin, de formació ocupacional que tinguin una estabilitat més gran. Que no pot ser que perquè estem esperant, perquè estem preparant la convocatòria, etcètera, ens passem mesos i mesos que els aturats no troben cursos. I si això va passar altres anys, tant és, ara. El que és greu és que no tinguem polítiques actives a disposició. Que hi hagi concertació territorial, que per territoris es pugui anar cobrint el que passa. Que s'avanci en la reforma i en la consolidació d'un sistema unificat de formació professional continuada i ocupacional, que és un tema que compartim tots els grups de la cambra, que l'hem esmentat molt però que no en veiem passos, i que és la gran reforma de futur per millorar l'ocupabilitat dels joves i sobretot de les persones..., de llarga durada.

Hi ha un tema que no surt a la moció però que n'hauríem de parlar, i que aquesta cambra, malgrat que no en tingui competències, s'hi haurà de manifestar, que és aquesta espasa de Dàmocles que tenim al damunt, aquesta amenaça d'una reforma laboral impulsada pel Partit Popular a nivell estatal, que si és en la mateixa línia de l'última que vam patir, doncs, anirem malament. El que no s'ha de fer i amb el que no estarem d'acord i en el que ens plantarem serà davant de reformes que abarateixin la sortida del mercat de treball, i en canvi el que fan falta són polítiques que abarateixin l'entrada al mercat de treball. En tot el que sigui facilitar l'entrada al lloc de treball hi estarem a favor, en tot el que sigui abaratir la sortida hi estarem en contra. Perquè tenim els comitès d'empresa de moltes indústries d'aquest país tremolant amb la reforma laboral que s'està preparant, i aquí també haurem de batallar.

Creiem que aquest Govern no ha estat actiu en polítiques de reindustrialització, en polítiques actives d'industrialització, i creiem que tampoc ha demostrat fins ara projectes concrets de reinserció de llarga durada. Ens preocupa a més –s'ha parlat aquí ara, en una inter-

venció que m'ha precedit del senyor Laporta– sobre el nou conveni amb l'Inem, i vull recordar que a aquest conveni hi perdem algunes competències; petites, és cert, però les primeres competències que havíem tingut en polítiques passives: la capacitat d'informació. Aquesta feina que podien fer els nostres treballadors amb el nou conveni sembla que es deixarà de fer. I això ens preocupa, i amb això no hi estem d'acord. Perquè a més a més vull recordar al Grup de Convergència i Unió que quan havia aconseguit aquesta competència l'havia venut com un gran pas endavant, i ara ho perdem per la porta del darrere.

Per tant, donarem suport a aquesta moció, i el que és més important és que crec que hauríem de fer un cop de cap tots els grups de la cambra: abordar els grans temes a llarg termini com són les reformes del SOC i de la formació professional, però sobretot engegar mesures a curt perquè el drama de 740.000 aturats no admet bromes, no admet més dilacions.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, vicepresidenta, senyora Sánchez... Bé, nosaltres, i com no pot ser d'una altra manera, donarem suport íntegrament a la moció, una moció que considerem encertada, una moció que és fruit del que en certa manera ja s'ha dit aquí, que és aquesta inacció del Govern pel que fa a les polítiques per fer front a l'atur terrible que tenim al nostre país.

Nosaltres també vam voler creure en la capacitat del «Govern dels millors», com es deia, per aturar l'atur. Ja no crèiem possible que fos..., reduir-lo a la meitat, però vam entendre ràpid que amb les receptes que se'ns proposaven seria del tot impossible.

Tenim una taxa d'atur per sobre del 20 per cent. És en l'única cosa que creixem, i ho fem en més proporció que en qualsevol altra comunitat, i és així perquè aquí hem començat a aplicar els primers les retallades. El Govern de Convergència està fent, i avui ho deia l'OCDE... Així serà impossible que ens en sortim, perquè al 2012 estarem no a un 20 per cent sinó a un 23 per cent d'atur. Per tant, les retallades també estan creant una manca d'ocupació i un alentiment de l'economia. I el que ens hem trobat, que a part de tenir un govern que crea atur..., és un govern que apareix amb un pla de xoc, un pla de xoc inventat o copiat en segons quins casos, un pla de xoc que no ens explica absolutament res i que és fruit –suposo– de la interpellació *a posteriori*. És a dir, un pla de xoc que o aplicava mesures que ja s'estaven aplicant o no proposava ni calendaris d'implementació ni ens explicava com es vertebria aquest pla. Va ser una sortida del conseller a la palestra, una sortida perquè les dades de l'EPA pintaven la cara al Govern, veien la incompetència del Go-

vern pel que fa a reduir l'atur i fer propostes operatives i no inoperants com les que s'han demostrat fins ara.

I el que ens preocupa més és que tot això es fa..., i vaig tenir la sort i l'interès d'escoltar la senyora Sánchez a Catalunya Ràdio, perquè m'interessava saber la seva opinió ja que en el Parlament encara trigarem uns dies a sentir-la –el nostre grup ho ha demanat–, i vam veure que ho fiava tot a la reforma del mercat de treball, perquè continuava considerant que hi havia una gran part de persones del nostre país que no podien ser ocupades. I el pal de paller... Si no totes, senyora Sánchez, que em diu que no. Una gran part de la seva proposta era que amb la reforma laboral que esperen ens en sortiríem, i això es basava a seguir donant subvencions a les empreses, que les indemnitzacions que pertoquin als treballadors passin a les empreses per contractar, quan s'ha demostrat que amb les reformes laborals que hem patit, que ja hem tingut, l'atur ha seguit creixent. Per tant, nosaltres sí que no volem fiar-ho tot a la reforma laboral, no li fiem res. No ens en refiem, més aviat, d'aquesta reforma laboral, i segons quin caire tingui, òbviament, i com sempre, la combatrem. I ens preocupa, perquè el Partit Popular sembla que segueix una pauta diferent, fins i tot, de la que segueix aquí Convergència, que és actuar al marge de la concertació social i del diàleg social.

I creiem que el que ens aporta la moció és aquest retorn a la terra. Moltes propostes –de fet nosaltres n'havíem presentat, i altres grups–, que són plans de xoc en comarques que s'han desindustrialitzat, per exemple, això ho hem anat votant. El Govern no n'ha fet cas. Ha estat aprovat, ho hem aprovat tots, però el Govern, en aquest sentit, no n'ha fet cas. I és part d'aquesta proposta.

Perquè tota una primera part de la proposta és presentar: presentar els plans, presentar el que es pugui estar explicant o debatent que no sabem, veure què volem fer del SOC; tot això encara no ho sabem. Hi ha hagut una paràlisi. Nosaltres li vam respectar a la senyora Sánchez i al conseller que volguessin fer el SOC com ells volien fer-lo, però això no pot fer que hi hagi una paràlisi, gairebé al llarg d'aquest any, sense cap mena d'activitat pel que fa al SOC. La formació ha tardat moltíssim i vostè ho sap. No podem exigir a la gent que estigui formada i després no aplicar la formació.

I tenim molt interès, per exemple, en el punt 4 de la primera part de la moció, que ens expliquin el model que seguirà el SOC amb relació a les agències privades de col·locació. Hi tenim interès perquè no sabem què suposarà. Nosaltres podem intuir que pot suposar, primer, un negoci per als privats, però després també una marginació de les persones amb més dificultats per trobar feina i un desballestament de les polítiques públiques d'ocupació. Però és que li demanen pla de xoc també especialment per a les persones que fa més temps que són a l'atur, les persones més desafavorides, i en això aquesta moció els dona un gran marge de temps, els dona sis mesos. I això jo ho interpreto com un interès real a voler-hi participar, i els grups d'aquesta cambra hi tenim interès. Com no tindrem interès a reduir l'atur?

Però això s'ha de fer amb cara i ulls i explicant la veritat, i no fent polítiques o que ja es feien –amb millor o pitjor sort però que ja es feien, i per tant no les han canviades– o sense proposar-ne d'altres. Només veiem, per part d'aquest Govern, retallades. Per tant, més atur, més atur que ve dels contractes que no han renovat a la funció pública, de les persones que no han contractat a la salut, i tot això ens porta a un escenari pitjor.

No es pot seguir actuant al marge de la concertació social, del diàleg social, perquè no hi hauran perspectives. Són mesures ineficients i inútils les que no van a agafar de front la problemàtica real, que és la creació d'ocupació i la reindustrialització al nostre país. I en això el nostre conseller està especialment reactiu. S'ha dit aquí: amb Yamaha es va actuar perquè els grups vam pressionar, i s'actua sempre una mica, com es diu quan jugues al parxís, «a rebuf» del que proposen els grups. I això ens sembla..., que la moció podria servir perquè això no sigui així i per poder fer un pas endavant.

Sembla que el grup que dona suport al Govern no s'ha molestat a fer ni esmenes perquè les puguem parlar, i que dirà que no. Esperem que sigui per dir-nos que tot això que posa aquí ho faran de seguida, una cosa que la diputada Borràs lamentava molt, quan això mateix li ho deia a la senyora Serna.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria, per descomptat, unir-me a demanar i desitjar els millors desitjos per a la diputada senyora Ortiz, però deixi'm que ho faci d'una manera molt especial al diputat Joan Bertomeu. I ho vull fer a Joan Bertomeu no solament perquè forma part del Grup Parlamentari Popular, sinó perquè forma part dels diputats de les comarques tarragonines que durant aquest temps hem estat treballant, i naturalment és un gran amic. I també dir que Joan Bertomeu és l'únic diputat de les Terres de l'Ebre que representarà les Terres de l'Ebre al Congrés dels Diputats –l'únic diputat. Per tant, per nosaltres això, com no podia ser d'una altra manera, és un gran honor.

Vam estar tots presents a la interpellació que va tenir el senyor Collboni amb el conseller. Vam estar-hi presents, jo he mirat, he revisat el diari de sessions i la veritat és que em quedo una mica amb el que veia el conseller, que tenia una sensació que allò era una relació que semblaven dos rucs donant voltes en una *noria* al costat d'un pou. I dic això perquè mentre el senyor Collboni parlava realment d'un pla de xoc al conseller, el conseller li parlava d'una altra cosa. El senyor conseller li deia que aquest pla de xoc no existia, no estava..., i el senyor conseller li parlava de temes com l'increment de les exportacions, la contenció de la des-

pesa pública i la reforma del sistema financer. Semblava que estaven parlant vostès dos idiomes molt diferenciats. Una part, la que vostè estava parlant, és que li demanava aquesta explicació del pla; el conseller deia que aquest pla no existia. I jo al final arribo a aquest símil que feia el conseller, que eren dos rucs que no anaven al mateix pas sinó en direcció contrària, donant voltes sense treure aigua neta del pou.

Però el que m'estranya molt de vostè és que vostè parlés realment de polítiques d'ocupació. Vostès, que quan van arribar amb el tripartit a Catalunya hi havia 324.000 aturats i ho van deixar l'any 2010 amb 686.000 aturats. Vostè és un govern del tripartit, i vostè va pertànyer a un govern que va doblar l'atur a Catalunya, i que a mi em semblava que amb la seua moció ens vendria a donar algunes de les mesures que vostè creu que s'haurien d'aplicar, però són les mateixes mesures del fracàs de vostès amb aquest Govern tripartit durant els set anys que hi van estar.

I vostè nos presenta una moció completament buida de continguts. Buida! Parla de presentar, de crear, d'impulsar, de desenvolupar, de consensuar, però jo no trobo cap mesura concreta per crear, realment, llocs de treball.

Miri, nosaltres sí que ho fem –sí que ho fem. I nosaltres nos abstindrem per una qüestió molt simple, i li ho diré. I deixi'm que li afegeixi una cosa: ni ho han fet aquí ni ho han fet a Madrid. En aquests moments el president en funcions és el senyor Zapatero i el president electe està arribant..., està rebent el que són els agents socials i empresarials per arribar a un gran acord. Que voldríem que fos el mateix acord a què s'ha arribat a Catalunya amb la signatura del tercer Acord interprofessional de Catalunya entre el Govern i les entitats socials i empresarials.

I li dic això per una qüestió molt simple. Miri, nosaltres vam arribar a un acord amb Convergència i Unió, amb el Govern. Un acord, del 22 de juliol, que es presentava pel nostre grup, per la nostra presidència, amb un pla d'ocupació, amb uns eixos molt concrets. Nosaltres..., aquests eixos eren els eixos dels emprenedors, dels autònoms, dels serveis d'ocupació, de la formació professional, de facilitar el finançament a les empreses i als autònoms, fomentar el suport de l'activitat emprenedora, lluitar contra l'atur, i l'increment de l'ocupabilitat i de la formació professional. I ho fèiem amb diferents punts i amb un dossier, realment, amb mesures concretes i precises en les quals, en el Govern, ja han començat a treballar en aquest aspecte.

Per tant, nosaltres, senyor diputat, no podem fer una altra cosa que abstenir-nos, abstenir-nos en aquest buit de mocions i de bones intencions que penso que vostès fan..., però que vostès no han aportat ni una sola mesura que ens pugui dir quin és el camí que vostès volen portar. El mateix camí dels set anys de tripartit i el mateix camí que ha fet el senyor Zapatero a nivell d'Espanya.

I deixi'm, senyora presidenta, que pugui acabar dient una cosa: Espanya ens estima.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Honorable vicepresidenta, senyores i senyors diputats, donar la benvinguda a la secretària d'Ocupació, senyora Esther Sánchez. Ja veu que avui, doncs, l'han citat diverses vegades. I l'han citat diverses vegades, i jo he de dir que em sorprèn la forma amb la qual es parla i es dirigeixen al Govern..., i les accions fetes pel Govern.

I des del nostre punt de vista, almenys des del meu punt de vista particular, hauria d'haver-hi com a mínim un punt d'humilitat, de prudència, a l'hora de fer propostes i sobretot a l'hora de sortir aquí al faristol i deixar anar, doncs, la seva opinió. Perquè dir que el Govern, a dia d'avui –que, per cert, té menys d'un any; fa un any encara eren vostès al Govern–, el Govern, que té menys d'un any, «ha fet zero» –i ja ho han repetit diverses vegades: «zero»– és tant..., voler utilitzar una expressió grandiloqüent que arriba a l'absurd, per no dir al ridícul. No, perquè és segur, i vostès ho saben, que se n'han fet moltes, de coses. Potser no totes les que vostès voldrien o no totes les que serien de desitjar. Això ja els ho deixo a la seva mà. Però que s'ha fet «zero» és, com a mínim, absurd i ridícul.

I ens agrada sentir-los a parlar de la necessitat –no només el senyor Collboni parlava i deia aquestes coses, sinó que alguns altres ho deien– de la concertació territorial, de la integració en la formació professional, de l'impuls del SOC, tot allò que van tenir paralitzat i congelat. I ara, ara sí, ens demanen els grans passos i amb gran rapidesa, no? I és més, les propostes que vostès fan, algunes van justament al que es va aprovar en les propostes, en les resolucions del debat de política general. Però a d'altres, vostès avancen els temps, i per tant, escolti'm, amb un mes hi han coses que són materialment impossibles de realitzar. Com, per exemple, el que vostès demanen, i que va lligat a ella, que és el projecte de llei de reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya. Escolti'm, això amb un mes –que ho hem de presentar segons la proposta de la moció, abans d'acabar l'any; per tant, vol dir abans d'un mes– és materialment impossible.

Per tant, escoltin, si volen que en parlem seriosament, parlem-ne seriosament. Si volen fer propostes sensates, fem-ne. I, per tant, som capaços d'escoltar, som capaços d'estendre la mà i d'arribar a propostes. Però, és clar, aquí hi han coses..., com vostès ens deien: «Escoltin, és necessari que s'estableixi quin model seguirà el SOC amb relació a les agència privades de col·locació que actuaran a Catalunya en conveni amb el mateix SOC.» Bé, això ho establirà el projecte de llei i finalment la llei que entre tots aprovarem, no? Per tant, en aquest sentit, home, doni'ns el temps que almenys ens donaven, re, fa un mes, en el qual vam aprovar..., en les propostes de

resolució. Per tant, si us plau, siguem respectuosos amb el que aquesta mateixa cambra ha aprovat.

Entre d'altres coses, per exemple, vostès demanaven, i en aquest sentit deien: «És absolutament del tot necessari que es doni una cobertura al 100 per cent de la població aturada.» Escolti'm, això, vostès saben que és materialment impossible a dia d'avui. No només materialment impossible, sinó que vostès saben que a dia d'avui, fins ara, ningú havia tingut la gosadia de demanar-ho. Jo veig aquí assegut el ministre, l'exministre de Treball, i dubto que ell en el seu moment..., qual-sevol persona que ha tingut aquesta responsabilitat –aquesta responsabilitat– es pogués fer el càrrec de dir: «Escoltin, a partir d'ara, totes les persones que estiguin a l'atur tindran, doncs, la formació corresponent, tots i cadascun d'ells a partir de l'endemà.» Per tant, aquest ha de ser un objectiu, aquesta ha de ser una línia de treball. Però, si us plau, una mica de seny. Sobretot quan vostès saben quina és la situació de l'atur que vostès varen deixar i quina és la situació, també, que han deixat de les finances de la Generalitat, absolutament trinxades, no? I, per tant, home, doncs, un punt –un punt– de prudència en tot aquest tema.

Jo volia estendre'm, per això, i no sé si tindrè temps, en totes les diferents propostes que vostès feien. Algunes d'elles, que ja estan tirades endavant, com és, per exemple, el pla de xoc adreçat als desocupats. Aquest és un tema que vostès saben perfectament que hi és. (*Remor de veus.*) O, per exemple, el tema que demanen de presentar –perdonin– el pla de desenvolupament de polítiques actives. I vostès saben que això ha de ser aprovat pels agents socials i entitats municipalistes, i que això serà fet en les properes setmanes, no? I entenem nosaltres, i també ho saben vostès, que primer, doncs, ha de tenir aquest recorregut natural. I cap inconvenient segurament a venir-ho, per part del Govern, a presentar en aquesta cambra, però quan això hagi complert la necessària trajectòria que li correspon. Per tant, en aquest sentit, aquesta és una de les mesures que vostès proposen, que s'està duent a terme i es farà. Però, hi insisteixo, en el temps necessari i amb les aprovacions necessàries i amb els interlocutors amb què aquestes coses s'han de dur a terme.

I altres temes, no? Vostès demanen, per exemple, que abans de final d'any –abans de final d'any–, en el seu punt cinquè, es presenti el calendari de convocatòries de subvenció del SOC per al 2012. Bé, vostès saben quin el pressupost assignat, etcètera. Vostès saben que no disposarem del pressupost de la conferència sectorial. I, per tant, aquest també és un punt que no es pot realitzar.

Per tant, amb tota honestat, coneixent com coneixen com són les coses, sabent quina és la matèria, sabent quina situació varen vostès deixar, no demanin allò que és impossible, allò que és immaterialitzable.

O, per parlar d'un altre punt de la seva moció...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha exhaurit el temps.

Meritxell Borràs i Solé

Acabo ràpidament, només citant aquest punt, el 12, que hi demanen estendre els plans, cofinançats pels fons d'ajustaments a la globalització, a nous sectors, amb destrucció de llocs de treball, com ara la construcció, tal. Vostès saben perfectament que el futur dels fons FEAG no depèn de nosaltres sinó d'Europa, i actualment s'està debatent aquest tema en el marc europeu, i per tant és absurd que demanin a la cambra catalana que s'estableixi, a través del Govern de Catalunya, quin destí se li donarà.

Per tant, senyora presidenta, gràcies per la seva generositat. I el que he de dir-los és que, com a mínim, quan facin propostes, i sobretot quan es decideixin a parlar des d'aquesta cambra, tinguin la certesa que tots tenim un passat –vostès també–, han deixat les finances que han deixat, han deixat la situació d'atur que han deixat i...

La presidenta

Senyora, senyora...

Meritxell Borràs i Solé

...com a mínim cal aquesta prudència i honestat...

La presidenta

Senyora diputada...

Meritxell Borràs i Solé

...respecte a tot el que han fet.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Vull aprofitar per saludar la secretària d'Ocupació, senyora Sánchez. Miri, diputada Borràs, vostè és una parlamentària amb experiència, amb molta experiència, molta més que jo. Vostè sap que quan un grup de la majoria vol arribar a algun acord amb un altre grup, presenta esmenes, que és un mecanisme pel qual, perquè tothom ens entengui..., permet aproximar posicions. Vostès, sobre aquesta moció no han fet cap esmena, perquè vostès han decidit implícitament pactar amb el Partit Popular o acordar amb el Partit Popular les seves polítiques d'ocupació i les seves polítiques econòmiques.

Això és el que explica que vostès votin en contra d'aquesta moció sense atendre als continguts de la mateixa moció. I li dic que no atén als continguts de la mateixa moció perquè moltes de les propostes que el meu grup ressuscita –perquè el que estem fent aquí és ressuscitar compromisos que el seu grup ha adquirit

en aquesta cambra, en comissió o en plenari— les puguin dur a terme.

I els terminis, senyora diputada, els terminis que hem posat són terminis més que raonables. Perquè és que hi ha coses que fa més d'un any que el seu Govern..., que, per cert, és el que dona voltes sempre entorn del mateix eix, perquè no se'n surt. És a dir, si nosaltres venim aquí a demanar coses reiteradament és perquè reiteradament el Govern no les fa —és perquè reiteradament el Govern no les fa. Si nosaltres, els grups de l'oposició —i no només el meu— es veuen obligats a tornar a posar sobre la taula propostes que ha aprovat aquest Parlament, és perquè el seu Govern no les ha fet. Per això estem tornant a parlar del mateix, diputada Borràs; per això estem donant voltes al mateix des de fa un any, diputada Borràs, i vostès no reaccionen.

Quin és el canvi qualitatiu? Una majoria del Partit Popular a Espanya, una expectativa de veure amb qui acorden els pressupostos del proper any, i, de moment, no votar res amb el Grup Socialista ni amb els grups de l'oposició. Això és el que explica la seva posició en aquesta moció, diputada Borràs.

Pel que fa a la transacció, presidenta —li ho dic *in voce*—, a la qual hem arribat amb el Grup de Solidaritat, diria: «tot encoratjant el Govern a aconseguir el traspàs de la gestió de les polítiques passives».

Gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.*) Senyora Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Sí, per al·lusions. (*Pausa.*) Senyor Collboni, vostè citava...

La presidenta

Trenta segons —trenta segons.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Vostè citava l'experiència en la cambra i deia que quan no hi ha esmenes..., mostra la manca de voluntat d'arribar a acord. No es confongui, senyor Collboni. L'experiència també ens diu que quan un demana que es presenti en la cambra abans d'un mes un projecte de llei, aquesta és la manca de voluntat d'origen a l'hora de presentar la moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Pausa llarga. Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo?

Josep Enric Millo i Rocher

Sí, presidenta, només era per demanar votació separada del punt número 3.

La presidenta

Tres. Posarem a votació la moció amb l'esmena incorporada. Votarem en primer lloc el punt 3 i després la resta de la moció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 76 en contra.

Votem a continuació la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 61 en contra i 15 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions del Govern de l'Estat en infraestructures (tram. 302-00085/09)

Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions del Govern de l'Estat en infraestructures. La presenta el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor diputat, ja pot començar.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, substanciem la Moció subsegüent a la interpellació que li vam formular al conseller Recoder amb relació al compliment —en aquest cas a l'incompliment— d'allò establert, d'allò previst en els protocols que en el seu moment... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, un moment... Si us plau, una mica de silenci, senyores diputades, senyors diputats. Continui.

Josep Rull i Andreu

Comentava que fèiem referència en aquella interpellació i en aquesta moció a l'incompliment —en aquest cas en diem «incompliment»— dels protocols que en el seu moment va signar el Departament aleshores de Política Territorial i Obres Públiques amb el Ministeri de Foment. Fèiem referència a dos protocols signats, concretament l'any 2005 i l'any 2006, en els quals es llistava tot un seguit d'actuacions tant de titularitat de la Generalitat —d'infraestructures titularitat de la Generalitat— com de titularitat de l'Estat, que havien de ser licitades abans del 31 de desembre de l'any 2012. Licitades, no diem construïdes, estrictament licitades.

Hi havia un problema greu a Catalunya, que hi continuava sent, malgrat que teòricament aquests set últims anys al Govern de l'Estat..., que és que no hi ha prou projectes prou madurs per ser executats. I en aquests

moments tenim un problema afegit. És a dir, no només no tenim prou projectes prou madurs com per ser executats, sinó que tenim pocs diners per executar aquests projectes. I, a més a més, tenim un incompliment greu del Govern espanyol –del Govern sortint espanyol– amb relació a la disposició addicional tercera.

Fixin-se que en aquests moments se sumen tres factors que són especialment negatius per a la nostra competitivitat. Però comencem pel primer, que era el que intentava resoldre, jo crec que amb més bona fe que una altra cosa, aquell Departament de Política Territorial encapçalat per l'honorable senyor Joaquim Nadal. Bàsicament el que demanaven és: «Accelerem les licitacions, fem que hi hagi prou projecte, licitem-los i de manera gradual els podrem anar executant.»

Quin és el nivell de compliment d'aquells dos protocols? Hi feia un èmfasi molt, molt clar el conseller Recoder. Amb relació a les infraestructures viàries, estem parlant en aquests moments d'un 28 per cent de les obres licitades –707 milions respecte a 2.510 milions que hauria d'haver licitat el Govern espanyol: 28 per cent–, i només queda un any –un únic any– per al compliment de tot plegat.

Respecte a les infraestructures ferroviàries, 21 per cent de licitació: 507 milions respecte de 2.360 milions. Aquí estem parlant d'infraestructures que són molt importants. Estem parlant, per exemple, del desdoblament de la «línia de la vergonya», si m'ho permeten, de la línia de Montcada a Vic, una línia que no està desdoblada, i és absolutament inaudit. Pensin que a Madrid tenen totes les línies desdobladades i tenen seixanta quilòmetres de vies quadruplicades. I aquí encara estem parlant d'aquest tram, del tram Montcada-Vic, i del tram Arenys-Blanes, amb via única –amb via única. Malgrat que ens ha vingut el ministre Blanco –que pràcticament ja li podíem fer, diguem-ne, una habitació, li podíem preparar una habitació específicament aquí– per prometre'ns absolutament de tot. Recordin que va signar aquests protocols però a més a més va venir aquí, ja en una situació de crisi econòmica, a explicar-nos que invertirien 4.000 milions en aquest Pla de rodalies. Ei, un pla de rodalies que està infradotat: 1.000 milions menys que no pas el de rodalies de Madrid, que aquest sí que ja té un nivell de desenvolupament extraordinari.

Aquest és el problema de fons. I, per tant, nosaltres en aquesta moció bàsicament el que diem són dues coses. Diem: «Lamentem que hi hagi aquest baix nivell de compliment dels compromisos.» No dels compromisos d'aquest Parlament, sinó dels compromisos..., del Govern de Catalunya amb el Govern espanyol, del Departament de Política Territorial amb el Ministeri de Foment. I, segon, què plantejem? Doncs, que aquesta situació es pugui resoldre i, per tant, que hi hagi una acceleració en aquestes licitacions.

En aquests moments és evident que haurem de prioritzar determinades actuacions, perquè tenim una situació de restricció econòmica. I per tant, aquí –després en parlarem– valorarem l'esmena que ha plantejat el Grup Popular, en el sentit de veure quina prioritització fem en aquelles infraestructures amb un major nivell

de retorn econòmic i social. Però compte que aquesta prioritització no la fem només a Catalunya. És a dir, quan parlem del tren d'alta velocitat de Madrid a Extremadura, que té un *altíssim* nivell de retorn econòmic i social, o el tren d'alta velocitat de Madrid a Galícia, doncs..., que els prioritzem tots plegats, no només prioritzem amb relació a les infraestructures que afecten el Principat de Catalunya.

I després hi ha una altra qüestió que suscita Esquerra Republicana amb relació a aquells diners pendents que tenim de la disposició addicional tercera, que col·lateralment, diguem-ne, té molt, molt a veure amb aquesta moció que estem substanciant, i aquells recursos pendents del Fons de competitivitat.

En qualsevol cas, a l'hora de valorar les esmenes ja fixarem la nostra posició, però els avancem que serà positiva amb relació al que planteja el Partit Popular, amb una possible transacció, i amb relació a les que planteja el Grup d'Esquerra Republicana. Sobre Iniciativa ja en parlarem més a fons en la darrera intervenció.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà per a la defensa de les esmenes presentades.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyors i senyores diputats, vull començar expressant la preocupació d'aquest grup parlamentari pel fet que Convergència i Unió s'hagi vist obligada a presentar una moció en què s'insta el Govern que faci una cosa.

Realment és sorprenent la tècnica parlamentària: que després d'una interpellació, que és perfectament legítima, per permetre al Govern, per part del mateix grup que li dona suport, que es pugui explicar, li succeeixi una moció que el punt segon diu que «s'insta el Govern de la Generalitat de Catalunya» –és a dir, al conseller al qual teòricament donen suport– que treballi, que faci quelcom; que hem de deduir que des del moment en què ho posen aquí és que no ho ha fet fins ara. Ens agradarà sentir aquesta explicació.

I, en tot cas, nosaltres sí que estem aquí per expressar el nostre suport al conseller de Política Territorial, perquè crec que en aquest tema, tantes vegades com s'ha expressat en aquest Parlament, ha explicat que estava fent aquestes gestions, ha explicat que estava intentant reprogramar aquestes actuacions. I també ens sorprèn que aquest punt 2 de la moció de Convergència i Unió se separi del que nosaltres hem entès sempre que deia el conseller de Política Territorial, que és que aquelles inversions programades, a la vista de la situació econòmica i de les noves prioritats que a Catalunya ens hem fixat, calia també renegociar-les, és a dir, establir prioritats en el sentit que primer hi hagin les infraestructures del transport ferroviari i del transport públic.

En canvi, la moció de Convergència i Unió, que havia criticat reiteradament aquests plans, aquells convenis signats el 2005 i el 2006, diu: «No, no, que es facin aquells», i no diu que es reestudiïn, que s'adaptin, que s'adeqüin als nous recursos i que, en definitiva, es prioritzin, com sempre el conseller ha expressat.

Bé, creiem, esperem, que les explicacions que ens doni després, a l'hora de posicionar-se sobre les mocions, ens confirmi o ens desmenteixi que realment no hi ha pas aquesta censura al Govern, quan se l'ha d'instar a fer quelcom, perquè suposo que durant aquest any el conseller tot això ja ho ha fet i almenys a bastament ho ha explicat.

També li diré que en el moment en què ha dit que les nostres esmenes no les acceptava, quan en aquest punt 2, precisament, intentem aproximar-nos a saludar i a donar suport a la tasca que ha fet el conseller, dient, per exemple, que es redefineixin les inversions i es doni prioritat, i s'ampliï en el que sigui possible, les inversions en infraestructures de transport públic ferroviari, passatgers, mercaderies, i les mediambientals, que sabem que estan patint el que estan patint, i que el total dels imports destinats a inversió a Catalunya –és el punt 3 de l'apartat 2– que ens corresponen com a conseqüència de la disposició addicional tercera de l'Estatut, vagin realment a inversió i no siguin retinudes o esmerçades en cobriment del dèficit, amb la qual cosa no hi ha inversió efectiva a Catalunya. Quan veig que diu que a això no li volen donar suport, llavors sí que ja començo a pensar que no és un mer exercici, diríem, d'esgrima parlamentària, sinó que realment hi ha una certa censura al que nosaltres havíem entès que era el posicionament del Govern sobre això. Però, en fi, altres sorpreses suposo que ens emportarem.

Bé, ja he definit, doncs, una mica quin era el sentit de les nostres esmenes. Nosaltres donem suport al punt número 1, perquè és una expressió que el Parlament fa del seu malestar pel baix compliment per part de l'Estat, i creiem que aquí s'hauria quedat el Grup de Convergència i Unió. Màxim hi hauria posat un punt 2 que hauria dit: «Donar suport a les bones gestions que està fent el conseller perquè aquestes disposicions es compleixin, que aquestes inversions es facin i a partir d'aquí es reprogramin.» Però no, l'hem d'«instar». Nosaltres ens hi afegim, perquè a nosaltres ens agrada instar el Govern quan creiem que no ho fa prou bé, encara que mai ho hauríem fet en aquest tema si no fos per assenyalar la necessitat d'aquestes redefinicions de les inversions que s'han de fer a Catalunya.

I creiem que aquest és el fons del debat. No podem continuar amb el mateix programa d'inversions que quan hi havia més recursos i quan hi havia un determinat model d'infraestructures per part de l'Estat. Ara hem d'anar a filar prim, a triar aquelles inversions que realment interessin a Catalunya i que cal prioritzar en el model de mobilitat i en el model de reactivació econòmica que estem proposant.

Per tant, ho repeteixo, nosaltres deixem aquests temes damunt de la taula. Creiem que haurien de merèixer el suport de la cambra. I, en tot cas, sàpiga el conseller que encara que aquest Parlament l'acabi instant a fer

coses que suposem que ha fet, nosaltres també li continuarem donant suport. Ja ho veu, que excepcionalment en aquest cas ha trobat un aliat, perquè no creiem que sigui el moment de dir-li a un conseller que fa un any que està al capdavant de les infraestructures..., i l'instem que faci quelcom.

Encara que també li vull dir –també sigui dit avui– que vigilem aquests aspectes, perquè no ha fet gaire bona figura que el dilluns vostè digués –o el cap de setmana– que no hi havia manera que l'Estat aprovés la declaració d'espai duaner a l'aeroport d'Alguairé i el dilluns següent al dematí un ministre del Govern li digués: «És que ja està al *Butlletí Oficial de l'Estat*.» Potser no anem fins, eh? –jo tenia un mestre que deia «no anem fins». Jo crec que tot això ho hauríem d'ajustar, perquè si no donem una imatge totalment a la defensiva. I jo crec que el prestigi del Govern de Catalunya requereix dir: «He fet les gestions oportunes i estic segur que sortiran.» I si ha de donar un cop de puny a la taula, doni'l a la taula de Madrid i no el doni a la taula de Catalunya Ràdio, perquè va l'altre i després li tira la carta.

Bé, gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Santi Rodríguez.

Santiago Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, honorable conseller... Bé, en primer lloc, el que jo volia també era emmarcar una mica l'entorn en el qual se situen la interpellació i la moció subsegüent que s'ha presentat i que avui estem debatent..., i que el senyor Milà, doncs, s'estranyava pel fet que el grup parlamentari que dona suport al Govern instés en el Govern a actuar, no?

I el marc i l'entorn en què es produeix aquella interpellació és a escasses hores de l'inici d'una campanya electoral, i per tant és en aquesta situació en què jo crec que cal emmarcar aquella interpellació per tal de posar en evidència allò que el Govern del Partit Socialista a Espanya, doncs, no ha fet amb relació a Catalunya i sobretot amb relació a les interpellacions. I és en aquest marc en el qual nosaltres també hem situat la moció, hem situat també la interpellació, no? I també és en aquest marc en el qual el nostre grup parlamentari ha presentat unes determinades esmenes, que tot seguit explicaré.

En segon lloc, el nostre grup parlamentari comparteix perfectament la major part de les preocupacions que es van expressar i que s'han expressat en la defensa d'aquesta moció i en la interpellació corresponent, sobretot pel que fa a la manca de compliment del Govern de l'Estat en les inversions en infraestructures a Catalunya, però també, i així ho hem de dir, per l'aturada d'inversions en infraestructures del mateix Govern de Catalunya. Esperem que aviat tinguem també l'oportunitat des del nostre grup parlamentari d'interpel·lar

el conseller de Territori i Sostenibilitat sobre aquest aspecte, perquè és un aspecte que ens preocupa i ens ocupa, i volem que en el Parlament, doncs, en puguem parlar.

Nosaltres..., i només per citar algunes d'aquelles infraestructures que considerem efectivament prioritàries, necessàries, urgents, que no sé si haurien d'estar fetes ja però sí que haurien d'estar en marxa i, per tant, amb una visió propera al seu acabament: la connexió ferroviària amb l'aeroport del Prat, la qual es troba aturada per part del Ministeri de Foment ara, en aquest moment; o la connexió ferroviària amb el port de Barcelona, i això esperem també que algun dia, doncs, el conseller de Territori i Sostenibilitat ens pugui dir en quina situació ha quedat amb l'actual Govern en funcions –sobre si això és una de les prioritats del Govern de la Generalitat o no ho és, com l'actual ministre de Foment en funcions ha dit en alguna ocasió–; també considerem necessàries i prioritàries les actuacions en el Quart Cinturó –acabar definitivament el Quart Cinturó–; o acabar la nacional II a Girona, etcètera.

La nostra preocupació és pel que es fa o no es fa aquí, no pel que es fa o no es fa aquí en comparació amb el que es fa o es deixa de fer a no sé on, o a Albacete o a Múrcia o a Galícia. A nosaltres el que ens preocupa és el que es fa o no es fa aquí; no en comparació, hi insisteixo.

El nostre grup parlamentari, el nostre partit també ha denunciat, i ho continuarà fent, els incompliments per part del Govern del Partit Socialista dels compromisos amb el Govern de Catalunya des de l'any 2005 en infraestructures viàries, en infraestructures ferroviàries, però també –i creiem que també és molt important– dels incompliments del Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol amb els ciutadans de Catalunya en el seu programa electoral, i aquells pamflets que deien «La Catalunya optimista». I que si algú busca els motius pels quals el Partit Socialista de Catalunya avui està com està potser repassant documentació no gaire antiga podrà esbrinar per què els ciutadans han deixat de confiar d'una forma molt important en la seva opció política.

Convergència i Unió, en la seva moció ens demana expressar el malestar pels incompliments del Govern amb el Govern de la Generalitat. Nosaltres també hi estem d'acord, a expressar aquest malestar, però creiem que cal acotar els termes. De quin govern estem parlant? Estem parlant del Govern d'una determinada època, del Govern de l'any 2006 a l'any 2011. Hi han hagut unes eleccions, hi haurà un nou govern ben aviat. Per tant, crec que val la pena que acotem a quin govern ens estem referint. Primera qüestió.

Segona qüestió, es demana el compliment dels compromisos. Nosaltres també demanem el compliment dels compromisos, però una cosa és exigir del Govern que compleixi els seus compromisos o exigir a un nou govern que encara no és govern –encara no té ni president del govern, ni constituïdes les Corts– que faci quelcom. Nosaltres el que demanem és que s'iniciï «un procés de diàleg amb el nou Govern» sorgit de les eleccions del passat 20 de novembre, que ens du-

gui precisament a la fixació de prioritats quant a les infraestructures, i aquestes es puguin realitzar d'acord amb aquestes prioritats, sobretot de retorn econòmic i social.

Per cert, parlant de prioritats, potser algú hauria de pensar si les prioritats a Catalunya estan a fer infraestructures o a alimentar una companyia aèria que no acaba d'aixecar el vol. Potser això també valdria la pena que hi reflexionéssim.

El nostre grup parlamentari està d'acord a demanar el compliment dels compromisos econòmics per part de l'Estat, però creiem que és necessari que el nou Govern...

La presidenta

Senyor diputat...

Santiago Rodríguez Serra

...–acabo de seguida, senyora presidenta–, creiem imprescindible que el nou Govern, el que encara no està en el govern, pugui tenir temps de fer inventari.

Per això nosaltres no donarem suport a l'esmena que presenta Esquerra Republicana, que ens consta que serà acceptada pel grup que dona suport al Govern, i presentem, d'acord amb el Grup de Convergència i Unió, una esmena transaccional que el que fa és precisament demanar al Govern de l'Estat les transferències corresponents a la disposició addicional tercera de l'Estat..., i al Fons de competitivitat, d'acord amb la legislació vigent. Per cert, la disposició addicional tercera de l'Estat..., que quan governava el Partit Popular es complia sense necessitat de canviar l'Estatut.

Gràcies, senyores i senyors diputats, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustríssim senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller... Miri, en primer lloc, senyor Rull, deixi'm que el felicitï pel fet de fer una interpellació al Govern amb una moció subsegüent. Em sembla que aquesta és una pràctica que dignifica el treball d'aquest Parlament, i que està molt bé que el grup que dona suport al Govern també participi de les possibilitats i del marge de maniobra que té, i així també ens permet a la resta, a través de les esmenes, intervenir en aquest debat. Per tant, dir-li que ens sembla una bona pràctica; convidar el Grup de Convergència i Unió que faci el que li sembli, evidentment, però que no l'abandoni, i que ens sembla un bon precedent.

I al mateix temps dir-li que el text original de la seva proposta a nosaltres ens sembla bé –a nosaltres ens sembla bé. És a dir, ens sembla que és del tot necessari que aquest Parlament denunciï clarament, ferma-

ment, solemnement el malestar pel baix compliment d'aquest Govern actual, el Govern de l'Estat –baix compliment que també és atribuïble a anteriors governs–, i que insti el Govern que, davant de l'Estat, tingui una posició ferma, una posició que no s'arronsi, que no faci figa i que demani que es compleixi tot allò que està signat.

Per tant, jo li demano al Grup de Convergència i Unió..., li agraeixo l'actitud favorable a les nostres esmenes, però li demano també que faci una actitud coherent i que vegi on està. I crec que en aquesta moció Convergència i Unió està en una cruïlla i ha de triar. Tenen unes esmenes que van en un sentit i unes esmenes que van en el sentit contrari. I, per tant, vostès no facin figa. Perquè, clar, que des de Catalunya es faci una esmena focalitzant-ho només en un govern i intentant salvar els governs del Partit Popular, que això ho digui el senyor Santi Rodríguez pot tenir gràcia. De fet, té bastanta gràcia que digui que el Govern del PP complia una disposició de l'Estatut que no existia. És més, a banda que no existia, vostès són els que han recollit signatures contra l'Estatut, els que l'han portat al Tribunal Constitucional i els que quan van ser al Govern mai, ni per aproximació, van destinar inversions en infraestructures que s'apropessin al percentatge del PIB de Catalunya... (*Remor de veus.*) No, no, ni s'hi van apropar ni el van superar.

Vostè se'n recorda de l'AVE de Barcelona? Sap el que va costar tot el camí de l'AVE de Barcelona? Perquè, clar, el president Aznar és el que va dir allò d'un AVE a cada capital de província, en detriment de les inversions productives i que tenen retorn social. Han sentit a parlar mai de l'estació de la Sagrera, vostès? O del Pla Delta? Ho saben, que a Barcelona tenim un port? Ho saben, que tenim un aeroport? Perquè el seu Govern de Madrid no ho sabia, eh? (*Remor de veus.*) No, no, no ho sabia. Que vostès parlin de connexió ferroviària al port de Barcelona té molta gràcia. Perquè, clar, vostès són els responsables de la T-4, que ha ensorrat el sistema AENA i que ha estat un gran fre a la nostra economia, perquè ho van abocar tot a Madrid. Vostès són els del quilòmetre zero; escolti, exactament igual que els del PSOE, eh? Perquè si hi ha una comissió al Congrés dels Diputats on hi ha una constant històrica invariable de consens PP-PSOE, aquesta és la Comissió de Política Territorial. I si volen els passos diversos documents –el darrer llibre d'en Germà Bel ho documenta claríssimament–: la constant històrica d'unitat d'acció entre el PP i el PSOE al Congrés dels Diputats. Per tant, aquesta és la situació en la qual estem.

Nosaltres presentem unes esmenes, evidentment, perquè s'hi doni compliment, i demanem a Convergència i Unió que no accepti les esmenes del PP. Perquè el que no pot ser és que surti d'aquest Parlament..., de dir: «No, hi ha un govern que sí que ho feia bé.» Perquè no ho feia bé, no és veritat. El Govern del PP va ser un desastre per a Catalunya quant a infraestructures, més o menys com el del PSOE. (*Veus de fons.*) I tampoc és de rebut –tampoc és de rebut– que allà on diu «donar...», «devist» a un protocol signat hagi de dir «iniciar» converses de diàleg. Perdonin, els protocols signats es compleixen.

Perquè, clar, sembla que el Partit Popular això de complir el que deia abans de les eleccions no ho té gaire clar. Vostès són els que diuen que «ni en broma» pagaran –«ni en broma» pagaran– el Fons de competitivitat, després de les eleccions, i que abans de les eleccions deien: «Exigim a Zapatero que pagui els 1.400 milions, que es deixi d'excuses, de mentir i que compleixi la llei.» I ara resulta que tenen dubtes, i que «ni en broma» ho pagaran.

Per tant, escoltin, senyors de Convergència i Unió, vostès han de decidir. (*Veus de fons.*) Han de decidir. No facin figa, no s'arronsin davant del Partit Popular. Avui ha de sortir d'aquest Parlament un pronunciament clar que exigeixi el compliment de la disposició addicional tercera, que és llei. No iniciar unes converses a veure si un dia compleixen la llei, sinó exigir que es compleixi la llei, exigir que es paguin els 1.750 milions corresponents al Fons de competitivitat, i després, també, comprometre's a fer-ho on toqui.

Perquè, clar, senyor conseller, jo de debò que li expresso el meu respecte i el meu suport a moltes declaracions públiques que ha fet vostè en mitjans de comunicació en matèria d'infraestructures davant del Govern de l'Estat. Té tot el suport del Grup d'Esquerra Republicana. Però, clar, a banda de dir-ho als mitjans de comunicació, estaria bé que ho digués en el marc d'una comissió bilateral, que és el lloc on toca. Ja sé que l'encapçala Duran i Lleida, i que potser no està del tot convençut de la seva fortalesa –que no faci figa a l'hora de demanar-ho–, però és on toca.

I per això nosaltres els presentem una esmena...

La presidenta

Senyor diputat, ha d'anar acabant.

Oriol Amorós i March

...que demana que convoquin una comissió bilateral. Acabo, senyora presidenta. En la qual, per tal d'expressar bona voluntat de compliment d'aquesta esmena, enretiraríem el tros que diu «abans d'acabar el 2011». Facin-ho a principis de 2012, al llarg del 2012, quan vostès puguin, però facin-ho. Per tant, enretirem això, deixem que es constitueixi el Govern de Madrid i, un cop el tinguin constituït, siguin els primers a picar la porta, perquè l'economia catalana ho necessita.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Joan Laporta.

Joan Laporta i Estruch

Gràcies, molt honorable presidenta. Honorable vicepresidenta, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, compartir –compartir– el malestar que es reflecteix a la moció pel baix compliment –formalment adquirits– dels compromisos sobre les infraestructures a què el Govern de l'Estat s'ha compromès i, doncs,

està incomplint. Per tant, compartir el malestar del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que és el grup que està governant.

Dit això, el que també els demanaria és que tinguessin una estratègia alternativa preparada per al cas que, doncs, segueixin incomplint, que el Govern de l'Estat continuï incomplint. Perquè amb enfadar-se no n'hi ha prou, eh? Aquesta manera de governar, que espero que no torni, instal·lada en el victimisme i a fer de plo-ramiques, jo els demanaria, i em sembla que amb les meves intervencions estic donant majoritària..., en la majoria de les meves intervencions estic donant suport a la política del Govern, el que sí que demanaria és que no caiguin en aquesta dinàmica, ho repeteixo, de l'amenaça estèril i la queixa permanent.

Per tant, dir-los que tinguin una estratègia alternativa preparada, perquè no cal ser tampoc molt llest per intuir que el Partit Popular, que ara està governant a l'Estat espanyol, doncs, continuï (*veus de fons*) –encara no, molt bé, però que governarà a l'Estat espanyol– amb aquest baix compliment..., que formalment ha adquirit el Govern espanyol sobre les infraestructures a Catalunya.

Per tant, doncs, demanar-los que, compartint el malestar, no caiguin en aquesta dinàmica que deia abans.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

Uriel Bertran Arrué

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable senyora vicepresidenta, la veritat és que si no estiguéssim al Parlament de Catalunya el que hauríem de dir d'aquesta moció és que és surrealista o *freaky*. El que passa, que, clar, com que estem al Parlament de Catalunya i passen aquestes coses, suposo que fins i tot sembla que pugui entrar dins la normalitat.

Perquè, clar, que el grup que dóna suport al Govern de la Generalitat presenti una moció perquè el Parlament de Catalunya insti el Govern de la Generalitat, al qual donen suport, a instar el Govern de l'Estat a donar compliment a allò previst en el protocol signat entre el Departament de Política Territorial, etcètera, és absolutament surrealista. Escolti, senyor Turull, quan el senyor Artur Mas, president de la Generalitat, s'assegui aquí davant seu, d'aquí a uns minuts, per votar això, li ho diu. Vostè creu que ens han de fer perdre el temps al Govern de la Generalitat, als grups parlamentaris, perquè el Parlament de Catalunya insti a iniciativa seva el Govern de la Generalitat perquè insti l'Estat espanyol a fer quelcom?

Segona qüestió, el Govern de la Generalitat el que ha de fer és fer-ho. El que ha de fer el Govern de la Generalitat és fer-ho: anar al Govern espanyol, plantar cara en defensa de Catalunya i exigir que ens paguin el que

ens deuen, no buscar aquestes parafernàlies aquí en el Parlament de Catalunya.

Aquí el que es demostra és la seva incompetència i la seva impotència. Es despulla la seva impotència perquè ens volen embolicar a tots en la seva pròpia frustració. Escolti, facin vostès la feina que han de fer, vagin a plantar cara al Govern de l'Estat, diguin-li al senyor Duran i Lleida que, en lloc de voler fer governs de concentració amb el Partit Popular, li digui en el Partit Popular que compleixi, que pagui, que faci tot allò que ha de fer. Aquesta és la seva responsabilitat, per això els van votar els ciutadans de Catalunya. Ara ja no es poden escudar en el fet que no tenen prou força per defensar els interessos de Catalunya, ara ja els van votar com a primera força política en aquestes eleccions espanyoles els ciutadans de Catalunya. Doncs, facin allò que han de fer, exerceixin la seva responsabilitat i no ens facin perdre als diputats del Parlament de Catalunya el temps.

I al senyor Rafael Luna, per la seva intervenció d'abans –no me'n puc estar. Diu: «Hi ha amors que mat..., hi ha amors...» No, diu: «Espanya ens estima.» I jo li dic: «Hi ha amors que maten»...

La presidenta

Se li ha acabat el temps.

Uriel Bertran Arrué

...perquè Espanya ens roba, senyor Rafael Luna.

Gràcies.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull, ara o quan acabem?

Jordi Turull i Negre

No, era per al·lusions, m'ha fet una interpellació directa el diputat. No sé si està aquí o ha marxat. (*Veus de fons.*) Ha marxat.

La presidenta

Doncs, ho deixem per després.

Jordi Turull i Negre

Ho deixem per després.

La presidenta

Passem ara al senyor Jordi Cañas, del Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Como decía Cicerón: «¿Hasta cuándo, Catilina, abusarás de nuestra paciencia?», ¿verdad?

Un detalle, hay una cosa que se llama división de poderes: legislativo, ¿eh? –una cosita–, ejecutivo –la segunda–, judicial –la tercera–..., aquellos que lo desconocen. Ustedes tienen el derecho de hacer lo que hacen, a pesar de que a alguno le gusta vivir en otro modelo, en otro sistema político.

Decía el cuento más corto jamás escrito: «Y cuando despertó, el dinosaurio todavía seguía allí.» El dinosaurio es la crisis, queridos amigos, se llama «crisis». Igual que ustedes no cumplen el Plan nacional de infraestructuras porque no tienen dinero, y recortan más del 40 por ciento en inversiones directas en infraestructuras de su presupuesto, entenderán ustedes que el resto del mundo sigue el mismo patrón. Porque este es un acuerdo firmado desde el año 2005. Y yo no quiero en este caso salir en la defensa del Partido Socialista; lo que pasa, que en ocasiones en Cataluña sí que hay que hacerlo, porque su partido no les defiende. Pero es que Cataluña recibió 15.000 millones desde el año 2004, es la comunidad que más fondos en infraestructuras ha recibido. Es así, les guste o no.

Y, desde luego, ustedes pueden proponer que este Parlamento sufre malestar. Que es un término orgánico que en principio no tendría que sufrir un parlamento; sufre otras cosas, pero malestar, ¿verdad?, es como algo que sufren las personas. Pero, bueno, si ustedes están molestos, yo también estoy molesto con la queja permanente, el victimismo permanente, la voluntad de confrontación permanente, el lamento permanente y sobre todo estoy especialmente molesto con el infantilismo político permanente instalado en esta cámara. El infantilismo político permanente, que en algunos grupos se entiende, pero en el del Gobierno, sinceramente, no.

Gracias, presidenta. Gracias, diputados, diputadas.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. En realitat, aquesta interpel·lació –cada grup, legítimament, fa les que ha de fer– tenia el dia 3 de novembre l'olor, el perfil, la imatge d'un acte preelectoral.

O sigui, vint-i-quatre hores després començaven les eleccions i el senyor Recoder i el senyor Rull s'estimulaven a si mateixos, segurament, i es preparaven per fer mítings i anar explicant... (*Remor de veus.*) No, s'estimulaven políticament parlant. (*Veus d'«Aaah!» i rialles.*) S'estimulaven políticament parlant, políticament parlant. És cert també que hi ha llibertat d'estímul, eh?, hi ha llibertat d'estímul. S'estimulaven políticament i es preparaven, des del punt de vista d'unes vigílies preelectorals, una mica per intentar tenir argumentari per sortir a la premsa, per intentar denunciar qüestions.

Però tot aquest exercici de poca cosa va servir, en realitat va ser un vol de molt curta volada. L'endemà jo buscava..., la mateixa nit buscava per internet si al-

gun mitjà de comunicació havia recollit aquella notícia, aquella interpel·lació, aquelles asseveracions que semblaven tan transcendents, i zero *patatero*, com deia aquell que havia governat Espanya, zero *patatero*. Ningú li va donar importància. I no li va donar importància, i alguns arguments s'han dit ja en aquesta cambra en aquest sentit, perquè en realitat el que demostrava aquella interpel·lació, per sota de la closca electoral, era la feblesa negociadora del Govern. La feblesa negociadora d'un equip que onze mesos després d'entrar al Govern no és capaç d'aconseguir del Govern de l'Estat aquelles quantitats econòmiques que necessitava, ni tan sols amb l'ajut (*remor de veus*) –ni tan sols amb l'ajut, ni tan sols amb l'ajut– de l'hiperambaixador –de l'hiperambaixador– Duran i Lleida, que en aquests onze mesos es veu que, a banda d'assistir a les reunions del Govern de Catalunya i predicar a les Espanyes, poca cosa aconseguia en aquesta matèria.

Dit això..., i és per aquesta raó que no van presentar cap esmena. No podem estar d'acord amb el punt 1, i no hi podem estar d'acord –i el senyor Jordi Cañas m'ha trepitjat l'argument– per aquest gràfic. Mireu el que va ser la inversió executada del període 96-2003, acord PP - Convergència i Unió –quan aplaudien i votaven el PP cada moment que podien, fins i tot les inversions de la majoria absoluta– a Catalunya: 6.636 milions d'euros. I quins són els milions executats que s'han aconseguit en els acords del 2004 al 2007? Aquesta és la gràfica –aquesta és la gràfica–, i aquest és en realitat el resultat d'un govern que treballava, d'un govern que no buscava la fotografia de la confrontació, sinó que buscava la fotografia de l'acord.

Jo vull que el partit que governa Catalunya tingui el nivell de responsabilitat suficient com per demanar d'aquesta cambra aquells ajuts que necessitin per fer el treball que ha de fer, però no per fer un striptease de molt baixa categoria –un striptease polític de molt baixa categoria–, com va ser aquella interpel·lació.

Respecte al segon punt –respecte al segon punt i respecte a les esmenes–, al segon punt sí que hi votaríem a favor. No sabem encara el ponent què farà exactament, però tal com està redactat és evident que nosaltres no ens negarem a sumar-nos a la recerca de tots els recursos que es deuen a Catalunya. En primer lloc, perquè a més a més aquests són els resultats de les negociacions del Govern de Catalunya presidit pel president Montilla, que desenvolupaven l'Estatut del 2006, i aconseguits pel conseller Castells i el conseller Solbes, i nosaltres, com a partit polític, ja hi havíem donat suport. Per tant, si és així, li donarem suport. I donarem suport també a les esmenes presentades per Esquerra Republicana.

No podem donar suport a aquelles que presenta el Partit Popular. Perquè està molt bé: el Partit Popular ha reclamat i no s'ha cansat de dir-nos que no complíem amb Catalunya, els socialistes. Però, en canvi, d'entrada, en la seva esmena li diu: «Obrirem una via de diàleg.» Bé, això vol dir que..., obrir una via de diàleg vol dir que tornarem a perdre, segurament «dialogant» en el sentit del Partit Popular –i tots coneixem la forma

de diàleg que a vegades ha manifestat allà on governa—..., doncs, que perdrem un altre any.

Conseller, ha perdut ja un 25 per cent del temps de la legislatura sense obra fonamental i sense objectius clars en la seva acció de govern. Li ho dèiem ahir en habitatge i li ho diem en infraestructures: no perdi més temps, cal treballar, cal dedicar-se als objectius. Hi ha crisi a Catalunya, hi ha crisi a Espanya. No continuï amb la política de confrontació, busqui la política del diàleg, ensenyi els fruits d'aquesta obra i comptarà amb el suport del Grup Socialista.

Senyora presidenta, quan sapiguem com queda aquesta moció, ens podrem manifestar clarament en quin sentit votem. Sí que estem d'acord amb aquelles que presenta Iniciativa per Catalunya, sobretot també perquè tenen una gran racionalitat.

El Govern de Catalunya està fent servir o pensa fer servir diners...

La presidenta

Ha d'acabar ja, senyor diputat.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...de la disposició —sí, acabo, presidenta— addicional tercera amb altres finalitats que no són la d'inversió en infraestructures i en transport públic. El mateix que està fent amb els diners, per exemple, del Pacte de mobilitat del Maresme, que encara és hora que ens diguin què han fet amb 100 milions d'euros per construir els accessos a Mataró.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, primer element: aquest Parlament té dret legítimament a pronunciar-se sobre aquells incompliments per part de l'Administració de l'Estat, incompliments respecte a acords que adoptava l'anterior Govern o aquest Govern? Rotundament, sí.

Escolti, senyor Milà, no faci trampes, sap que nosaltres, com a Parlament, malauradament —perquè el Reglament del Parlament ho diu així—, no podem instar directament el Govern espanyol a fer una cosa, ja ens agradaria: «El Parlament de Catalunya insta el Govern espanyol a complir d'una vegada per totes aquells compromisos que va signar.» Això és el que ens agradaria fer. Però, en virtut del Reglament, sap que nosaltres només podem instar l'executiu. I, per tant, demanem a l'executiu que, amb tota la força, amb tota la potència d'aquesta cambra, demani al Govern espanyol que compleixi aquells compromisos que té amb Catalunya, i és un tema estrictament de caràcter reglamentari. I, per tant, escolti, a mi em sembla que ja

el 90 per cent de la seva intervenció, a mi em sembla que queda absolutament, diguem-ne, desautoritzada, i justament pel Reglament del Parlament de Catalunya. Modifiquem el Reglament, estarem amb vostès.

Segon element, el que deia el senyor Cañas. Diu: «La crisi.» Sí, home, sí, la crisi. Però la crisi..., fa tres setmanes, només tres, que el Govern espanyol va acordar invertir 600 milions d'euros en l'AVE Madrid-Extremadura. Que no hi ha crisi allà? Que la crisi només la tenim aquí? La tenim només aquí amb l'A-28? La tenim només aquí amb la connexió amb l'aeroport de Barcelona? La tenim només aquí amb el desdoblament de la nacional II a Girona? La tenim només aquí, o hi és per al conjunt de l'Estat? Per tant, si s'ha de prioritzar, prioritzem en raó del retorn econòmic i social. I torno a insistir-hi: la infraestructura més rendible que hi ha en aquests moments és el Quart Cinturó, i tanmateix no es duu a terme la inversió que correspondria amb relació al Quart Cinturó.

Tercera qüestió, abans de posicionar-me definitivament sobre les esmenes. PSC diu: «Feblesa negociadora.» Senyor Labandera, vostès, quan Catalunya negocia amb Madrid..., el PSC a quina banda està? Està a la banda de Catalunya o està a la banda de Madrid? Els seus vint-i-cinc diputats, i ara els seus catorze diputats, a quina banda estan? Amb qui negociem? La feblesa negociadora és amb relació a vostès. Sí, i aquesta gràfica... I acabo amb aquest darrer argument. Per què hi ha un increment d'inversió? Perquè el problema són els projectes. Si no hi ha projectes, no hi ha inversió! I aquesta pujada d'inversió és per al port de Barcelona, per a l'aeroport de Barcelona i per al tren d'alta velocitat. Si no hi hagués hagut els projectes preparats, hauria estat impossible fer aquesta inversió, i vostès ho coneixen. (*Remor de veus.*)

Senyora presidenta...

La presidenta

Senyor diputat, li queda molt poc temps.

Josep Rull i Andreu

...nosaltres acceptarem l'esmena primera del Grup Parlamentari Popular; acceptem, evidentment, la transacció a què hem arribat amb relació al punt 2 amb el Grup Parlamentari Popular, i acceptem les tres esmenes d'Esquerra Republicana.

Però avui aquest Parlament, solemnement, reclamarà al Govern espanyol els 750 milions de la disposició addicional tercera, i això és bo. I aquest Parlament avui reclamarà els 1.450 milions del Fons de competitivitat.

Senyor Labandera, vostès a quina banda estan? En aquesta o a l'altra? Estan amb Catalunya o prescindeixen de Catalunya?

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Forta remor de veus. Salvador Milà i Solsona, Santi Rodríguez i Serra i Oriol Amorós i March demanen per parlar.*)

La presidenta

El senyor Salvador Milà, i després el senyor Rodríguez, i després el senyor Amorós. Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Sí. A part de per allus..., bé, per respondre una petita referència, era per la...

La presidenta

Vint segons.

Salvador Milà i Solsona

No, per la transacció. Primer, volem saber..., conèixer...

La presidenta

Ah, molt bé. Doncs, transacció. *(Veus de fons.)*

Salvador Milà i Solsona

No, que es llegeixi la transacció. És que no sabem...

La presidenta

La transacció. Suposo que es refereix a la transacció de l'esmena número 2 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. *(Veus de fons.)* Doncs, la hi llegeixo? «Així mateix, s'insta el Govern a demanar al Govern de l'Estat les transferències corresponents a la disposició addicional tercera de l'Estatut i al Fons de competitivitat, d'acord amb la legislació vigent.» Punt.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies. Bé, no, llavors simplement, a veure, per al·lusions, parlant de fer trampes. Escolti...

La presidenta

Quinze minuts. Ai, quinze segons. *(La presidentariu. Rialles.)*

Salvador Milà i Solsona

Gràcies. Jo me'ls agafo, eh?, jo me'ls agafo. A veure, el que vostè perseguia... *(Josep Rull i Andreu s'aixeca de l'escó.)* Passi-ho bé, senyor Rull. *(Veus de fons.)* Ah, se'n va a la Mesa? Bé. No, a veure, l'objectiu de manifestar el malestar d'aquest Parlament per l'incompliment està en el punt primer. El punt segon, només li dic una cosa. Ara veurem, el senyor Recoder i el molt honorable president de la Generalitat, instar-se a si mateixos a fer una gestió, i ja està. La primera expressió està en el punt 1 que vostès proposen i nosaltres votarem. Expressa el seu malestar pel baix compliment.

A partir d'aquí, no em digui que és lògic i normal que el Govern s'insti a si mateix a fer una gestió oportuna. Donant-li suport —com vostès suposo que li donen—, n'hi havia prou. En tot cas, és un mal precedent.

La presidenta

Senyor...

Salvador Milà i Solsona

Vostès ho haurien criticat molt a l'anterior Govern, però moltíssim.

La presidenta

Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Senyora presidenta, per interpellacions.

La presidenta

Per interpellacions?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions, però és que el senyor Amorós i el senyor Labandera m'han interpellat directament; llavors, voldria respondre'ls.

La presidenta

Trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Intentava que fos més generosa amb el temps, però no ho he aconseguit. En primer lloc...

La presidenta

Ja ho he estat, generosa, amb totes les intervencions que vostès han fet en aquesta ocasió.

Santi Rodríguez i Serra

En primer lloc, sobre la disposició addicional tercera de l'Estatut. Senyor Amorós, vostè jo crec que ho ha entès perfectament. El que passa, que no els interessa ni ho volen entendre. *(Remor de veus.)* El que li he dit és allò que fa uns quants anys que expliquem. En els anys 2001, 2002 i 2003 les inversions de l'Estat a Catalunya van arribar als nivells equivalents de la participació de Catalunya en el PIB de l'Estat, que és allò que exigeix la disposició addicional tercera. Evidentment, en els anys 2001, 2002 i 2003 no hi havia ni era necessari un estatut per complir amb Catalunya.

Segona qüestió. Els valors de les inversions en termes absoluts no tenen rellevància, el que té rellevància és l'esforç, i aquests són els termes relatius, senyor Labandera. No ensenyi gràfics amb valors absoluts, ensenyi'ls amb valors relatius; segurament, vostè mateix se sorprendrà.

Tercera qüestió. Home, que...

La presidenta

Està acabant els trenta segons.

Santi Rodríguez i Serra

Acabo, senyora presidenta, de seguida, però és que he estat interpellat en la... En la intervenció del senyor Amorós he estat pràcticament interpellat durant els cinc minuts de la seva intervenció. Però només recordar-li que la tercera pista de l'aeroport de Barcelona... Sí, la T-4 de l'aeroport de Madrid, però també la T-1 de l'aeroport de Barcelona van ser projectes i obres del Partit Popular. L'AVE a Lleida, Barcelona, Tarragona, Girona i França també va ser del Partit Popular. En canvi, altres han aturat el Quart Cinturó, altres han aturat l'arribada del tren a l'aeroport de Barcelona, altres han aturat l'N-II i, el que és més important...

La presidenta

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

I acabo. I el que és més important...

La presidenta

No, això no són al·lusions.

Santi Rodríguez i Serra

...han deixat Catalunya i els catalans a l'atur i a la ruïna.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Amorós.

Oriol Amorós i March

Senyora presidenta, per respondre a les interpellacions del senyor Rodríguez...

La presidenta

Trenta segons, i els recordo...

Oriol Amorós i March

...i per demanar-li votació...

La presidenta

...que el debat ja s'ha fet, i s'ha fet amb escreix, i les peticions de paraula són per al·lusions directes, els ho recordo. Avui és l'última moció d'aquesta sessió plenària, però els ho recordo per a altres sessions. Les al·lusions són al·lusions. Trenta segons i comptaré els trenta segons.

Oriol Amorós i March

Que no comptin en els trenta segons: també li volia demanar votació separada dels punts 1 i 2.

I segona qüestió. Miri, senyor Rodríguez, el Partit Popular ha estat el causant d'una crisi econòmica que ens ha portat on som (*remor de veus*), per un model de creixement econòmic –per un model de creixement econòmic– equivocat i per una inversió en infraestructures que ha estat un veritable desastre per a Catalunya. (*Remor de veus.*) Vostès són els que treuen el corredor mediterrani, són vostès. Vostès són els que concentren les inversions en infraestructures aeroportuàries a Madrid. Vostès són els que avui, aquí, defensen els interessos de Vueling, en contra del fet que Catalunya pugui tenir companyies interessades a tenir vols intercontinentals, en contradicció amb el que ha fet el Partit Popular a l'Ajuntament de Barcelona, que veig que no hi estan gaire connectats. Però vostès són els que han fet més perquè a Catalunya no hi hagin vols que siguin intercontinentals, i que hàgim d'anar a tot arreu passant per Madrid.

Per tant, vostès, en infraestructures, han de canviar molt...

La presidenta

Senyor Amorós...

Oriol Amorós i March

...perquè han sigut un veritable desastre per a Catalunya. (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Amorós, votació separada del punt 1 i del punt 2, no? Punt 1 i punt 2. Molt bé. (*Roberto Edgardo Labandera Ganachipi demana per parlar.*) Senyor Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sí, presidenta. També per demanar votació separada del punt 1 i del punt 2, un cop coneguda l'aventura de les esmenes.

La presidenta

Molt bé, d'acord. Doncs... (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

No, presidenta, es que me gustaría conocer «la aventura» de las enmiendas aceptadas, porque, entre tanto debate paralelo, uno al final se acaba perdiendo.

La presidenta

S'ha acceptat l'esmena transaccional del Grup Parlamentari Popular i s'han acceptat les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Se m'ha demanat votació separada del punt 1 i del punt 2. Entesos? Molt bé.

Doncs, comença... (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*) Ah, senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Votació separada de l'esmena d'Esquerra Republicana. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Un moment, un moment. (*Pausa. Josep Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull.

Josep Rull i Andreu

Són bàsicament cinc punts: el primer punt és la primera esmena del Grup Popular; el segon punt és la transacció a què ha arribat Convergència i Unió amb el Grup Popular; el tercer punt és la primera esmena d'Esquerra Republicana; el quart punt, la segona d'Esquerra Republicana, i, el cinquè punt, la tercera d'Esquerra Republicana, amb aquells matisos que ha fet el senyor Amorós.

Per tant, hi ha cinc punts. (*Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

(*L'orador pronuncia uns mots inaudibles.*) Ara. Per corregir breument el senyor Rull. La votació número 2 és l'esmena número 2 del Partit Popular, més l'esmena transaccional; no només l'esmena transaccional.

Gràcies.

La presidenta

És l'esmena que vostès tenien... (*La presidenta pronuncia uns mots inaudibles. Dolors Camats i Luis demana per parlar.*) Senyora Camats.

Dolors Camats i Luis

Atès que és una transacció que han llegit i que ara veiem que el senyor Rodríguez clarifica, que és el punt 2 més la transacció, els demanaríem si poden llegir el punt 2 íntegre per saber el que votarem. (*Pausa. Veus de fons.*) El punt que s'ha transaccionat.

La presidenta

El punt 2 és el punt 2 de la moció inicial i, a més a més... (*Veus de fons.*) No?

Dolors Camats i Luis

Crec que no, presidenta. (*Pausa.*)

La presidenta

A veure, l'esmena del Partit Popular és... S'accepta l'esmena número 2 presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, i que tenen vostès al dossier, i s'afegeix l'addició que he llegit abans, que si volen la tornem a llegir: «Així mateix, s'insta el Govern a demanar al Govern de l'Estat les transferències corresponents a la disposició addicional tercera de l'Estatut i al Fons de competitivitat, d'acord amb la legislació vigent.» (*Pausa.*) D'acord? (*Pausa. Salvador Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

Només per aclarir-ho. I, després de votar això, haurem de votar les tres d'Esquerra Republicana?

La presidenta

El punt 1, el punt 2, i 3, 4 i 5.

Salvador Milà i Solsona

¿Donde dije «digo», digo «Diego»?

La presidenta

Punt 1, punt 2, i les tres esmenes, que són 3, 4 i 5. D'acord? (*Pausa. Roberto Edgardo Labandera Ganachipi demana per parlar.*) Senyor Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Presidenta, entenem que hi ha..., s'accepten les dues esmenes del Partit Popular; que hi ha una transacció en el punt 2, que és un afegit genèric, eh?, i després tota l'esmena presentada per Esquerra Republicana, que són tres.

La presidenta

S'entén així.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

D'acord. És que lamentem que no se'ns hagi traspassat el text. És que no ho hem tingut. (*Albert Rivera Díaz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyora presidenta, des del nostre grup demanaríem a la Mesa, si us plau, que per a properes sessions, com vostè deia, es passin sempre les transaccions a tots els grups i als portaveus, perquè puguem saber què vota..., i què vota cada grup, i sobretot què votem. Ja s'han produït errors en els grups, i com a portaveu li demanaria..., els grups que vulguin transaccions, que

em sembla molt bé, que ens facin arribar la transacció per saber què estem votant.

Moltes gràcies.

(La presidenta dóna la paraula a Roberto Edgardo Labandera Ganachipi.)

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Ara crec que comencem a entendre el text. Presidenta, demanem votació separada del punt 1, del punt 2 sense l'afegitó—sense l'esmena del PP, sense l'afegitó—...

La presidenta

Sense l'esmena transaccional.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Sense l'esmena transaccional...

La presidenta

Però...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

...l'esmena transaccional, i la resta de punts.

La presidenta

Pensi que al punt 2 s'incorpora l'esmena número 2, eh?

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Però demanaríem...

La presidenta

Per tant: punt 1, punt 2 amb l'esmena incorporada (*veus de fons*)—sí, un moment—, punt 3, l'esmena d'addició transaccional...

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

I, després, la resta de punts d'Esquerra Republicana.

La presidenta

...3, 4 i 5. D'acord?

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

D'acord.

La presidenta

Molt bé. Està clar que, quan hi han sis o set mocions, en aquest hemicicle no ens acabem d'entendre i, potser és que en són massa. (*Remor de veus.*) Comencem a... Són massa mocions. (*Persisteix la remor de veus.*) Són massa mocions.

Passem a la votació.

Comencem amb la votació del punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 41 en contra.

Passem, ara, a votar el punt 2, amb l'esmena incorporada del Partit Popular. (*Veus de fons.*) Sí, després és l'esmena de transacció, d'acord?

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 75 vots a favor, 38 en contra i 12 abstencions.

Ara l'esmena transaccional del Partit Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 103 vots a favor, 1 en contra, 21 abstencions.

I ara votem les esmenes 3, 4 i 5, que són punts 3, 4 i 5.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 107 vots a favor, 3 en contra i 14 abstencions.

Abans de tancar aquesta sessió plenària i començar la següent, crec que expresso la voluntat de tots els membres de la cambra si desitgem sort i encert als dos diputats—a la diputada senyora Laia Ortiz i al diputat Juan Bertomeu— que en la propera sessió plenària ja no seran entre nosaltres i han estat escollits diputats al Congrés dels Diputats. Jo espero i desitjo que l'experiència que han adquirit aquí amb els seus companys i companyes, i la pròpia saviesa de tots dos, serveixin perquè sàpiguen defensar els interessos de Catalunya de la manera que sempre aquí hem volgut defensar-los. I que els defensin amb tot l'interès, i pensin que nosaltres pensarem i els seguirem de prop. Moltes gràcies per les seves funcions aquí com a diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

S'aixeca la sessió número 20.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i quatre minuts.

SESSIÓ NÚM. 21

La sessió s'obre a dos quarts de set del vespre i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals, i els consellers d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

ORDE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Procediment per a elegir dos senadors (tram. 280-00002/09). Grups parlamentaris. Designació.

La presidenta

Comença la sessió número 21.

Procediment

per a elegir dos senadors
(tram. 280-00002/09)

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària és: procediment per elegir dos senadors. De conformitat amb la Llei 6/2010, que regula el procediment de designació dels senadors que representen la Generalitat al Senat, un cop presentades les candidatures per part del Grup Parlamentari Socialista, i havent-hi dictaminat favorablement la Comissió de l'Estatut dels Diputats, d'acord amb l'article 4.3 de l'esmentada Llei 6/2010, proposo a la cambra els noms dels candidats a ser designats senadors en representació de la Generalitat. Els candidats són: molt honorable senyor José Montilla i Aguilera, il·lustríssima senyora Iolanda Pineda i Balló.

Prego al secretari tercer que llegeixi el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre l'elegibilitat dels candidats proposats.

El secretari tercer

«La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguada el 29 de novembre de 2011, ha acordat d'establir el dictamen següent:

»Una vegada examinades les declaracions d'activitats professionals, laborals i empresarials que exerceixen, i dels alts càrrecs públics que ocupen, presentades pels candidats a senadors José Montilla i Aguilera i Iolanda Pineda Balló, proposats pel Grup Parlamentari Socialista, en compliment de l'article 4 de la Llei 6/2010, de 26 de març, del procediment de designació dels senadors que representen la Generalitat al Senat, la comissió dictamina que els candidats José Montilla i Aguilera i Iolanda Pineda Balló compleixen les condicions d'elegibilitat establertes.

»Palau del Parlament, 29 de novembre de l'any 2011.»

La presidenta

Molt bé.

D'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i l'article 90.3 del Reglament, la votació serà electrònica i secreta. Prego als serveis de la cambra que adoptin les mesures tècniques que garanteixin el secret de la votació.

Comença la votació.

Vots a favor, 106; vots en contra, 8; abstencions, 10.

Per tant, queden designats senadors per representar la Generalitat al Senat el molt honorable senyor José Montilla i Aguilera i la il·lustríssima senyora Iolanda Pineda i Balló.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de set del vespre i set minuts.